

NOVINY

Volume 4 Issue 109 (464)

ČTRNÁCTIDENÍK SLUŠNÝCH KRAJANŮ

17.IV. – 30.XII. 2017

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 17. dubna

Hlavní turecká opoziční strana žádá zrušení výsledků referenda
Rada Evropy vyzvala tureckou vládu k uvážlivosti v dalším postupu
Jihokorejská exprezidentka Pak Kun-hje byla obviněna z korupce
Pence prohlásil, že "éra strategické trpělivosti" s KLTR je u konce
Lavrov doufá, že USA neudělají vůči KLTR žádné jednostranné kroky
Turecko stojí na prahu změn, leč zůstává partnerem, myslí si Zaorálek
Začala demolice domu na rohu Opletalovy a Václavského náměstí
Policisté začali vyšetřovat sobotní úmrtí dvou žen v sauně
Počasí v Praze: zataženo, přeháňky, sotva 8°C
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

Už to bude osmnáct let, co vydávám, noviny Noviny. Vydávám je sám, takže se nemusím s nikým hádat, co tam bude či nebude.

Na druhou stranu je nevýhoda v tom, když mi je nedobře, musím Noviny vydat, i kdybych měl horečku 40 a lezl po čtyřech. Napřed **musím poděkovat vám všem, kteří odebírají Noviny - bez vašeho předplatného, které financuje australskou poštu a řeckou tiskárnu,bychom neexistovali!**

Kdo mi pomáhá s Novinami je akorát pan **Sven Řehulka**, který mi je pomůže každé druhé úterý zabalit a dát do obálek - a druhý je postarší pán, který si nepřeje být ve své skromnosti jmenován, ten mi kontroluje pravidelně Slovo vydavatele a opraví chyby, které já nevidím. Až se nestačím divit. Pak je tu ještě pan **Vladimír Řehořek**, tímto mu zde ještě jednou velice děkuji.. A ještě se musím zmínit o další pomoci: pan **Petr Nevečeřal** a jeho organická vinice, který mě zásobuje vynikajícím lékem zvaným Grappa, který užívám ... jednu lžici po probuzení a druhou před spaním. Též děkujeme všem dopisovatelům,a i těm, kteří nás upozorňují na různé články, jako panu **Ivanovi Č.,Oldřichovi B. a dalším**. Jsem penzista a mám rodinu, takže s financemi to není lehké. Noviny musím tisknout v trojnásobném množství předplatitelů, takové je tiskárny minimum, takže je občas dotuji z vlastní kapsy jako svého koníčka. Můj koníček číslo jedna - brouci, mě tolik peněz nestojí. Zrovna teď mi zlobí počítač a to budou, jak koukám, další výdaje. Díky Novinám potkávám také fascinující lidi. Někteří se i diví, že Noviny vůbec vydávám, zvláště když z toho nic nemám. Není to ale zcela pravda, mám z toho velké zadostiučinění, že mohu informovat krajany o dění tady i v naší kotlině, ať se jim to líbí nebo ne. A pokud některý článek vyvolá diskusi, o to je to lepší! Paní ze Slovenska si stěžuje, že Noviny necenzuruji a vydávám i dopisy, které sice sám nepíši, ale ty dopisy občas někoho haní.

Jiná paní dokonce mi sdělila, že jsem proto zlý člověk, neb jí kdosi písemně v Novinách pohanil. Jiní se zlobí, že Noviny nejsou levicové a dokonce dvě jisté dámy přestaly Noviny odbírat jen proto, že přetiskují některé články z českých novin, které jsou nelichotivé českým vládcům. Je neskutečné, kolik majetných lidí neodbírá Noviny, protože je je třeba předplatit. Jeden bohatý pán mi nadšeně vysvětlil, že mi s radostí pomůže, že když mu budu posílat Noviny zdarma, že je nejen bude číst, ale bude jich odebírat rovnou pět pro své kamarády, gratis samosebou. Ano, jsou i lidé, kteří mi děkují, nejen za vydávání Novin, ale dokonce je i sami odebírají, což mne potěší. Je zde několik krajanů, kteří je předplatili nejen sobě , ale navíc i svým přátelům. Jak píše pan zesnulý kardinál "lidé jsou dobří , lidé jsou i zlí a lidé jsou i ti neteční , kteří svou netečností vlastně podporují zlo". Pravda pravdoucí.

Chci bychom si pomáhat.

Đábel je obrovsky inteligentní bytost a Bůh není loutkař

Pavel Šafr, Viliam Buchert Reflex
Bojovník za církevní restituce, silný oponent českých politiků a jedna z nejvýraznějších postav české katolické církve, kardinál Miloslav Vlk (84) po těžké nemoci zemřel. Na jaře 2011 poskytl tento významných církevní hodnostář velký rozhovor Reflexu, ve kterém podrobně popsal, jak vidí problémy světa on, jak obtížný je boj s ďáblem, i to, že Bůh není loutkař, který vodí lidi na provázku. Interview přinášíme jako vzpomínku na kardinála Vlka.

Vy věříte v Boha a přijdete do nebe. Co se ale stane po smrti s lidmi, kteří v Boží existenci nevěří? Podle církve se do nebe nedostanou. Je to tak?

To je trochu zjednodušené. My využíváme naši duši podle některých publikací jen tak na 15 procent. Člověk sám v sobě to štěstí nevytvoří. Přitom se jen podívejte, kolik lidí je nešťastných. I ateista může být spasen, ale to může posoudit jedině Bůh.

Čtrnáctý tibetský dalajlama napsal velmi zajímavou knihu, vyšla i česky, jak se dobře připravit na smrt. Ovšem buddhisté věří v převtělování.

Já vycházím z evangelia, tam nikde nenacházím oporu pro to, že když to člověk tady v jednom životě zřuší, tak to může napravit v životě jiném. Reinkarnaci nesdílím.

Není idea nebe až nepravděpodobně hezká a jakoby bez života a bez polemiky? Třeba s ateistou Jeanem-Paulem Sartrem se tam zřejmě nesetkáme. Co se vlastně celou věčnost v nebi děje? Není v něm nuda?

Když jsem byl malý, měli jsme doma svaté obrazy a na jednom byl i Bůh-Otec. Starý vousatý pán. V náboženství jsme se pak učili, že věčnost je blažené patření na Boha. Říkal jsem si: To bude ale nuda. Až později jsem zažil mnohokrát nádherné společenství, například mezi mladými lidmi,

kdy nám bylo strašně dobře, kdy to bylo úžasné. V takových situacích jsem si uvědomoval, že věčnost bude hluboké zakoušení společenství s někým, kdo mě má rád a koho já mám rád. Je to prostě, jako když se sejde parta lidí, kterým se nechce nikdy rozejít, protože je jim spolu dobře. A to nuda není.

Konkrétnější představu, jaké to je v nebi, nemáte?

Moje životní zkušenosti mi umožňují tušení, jaké to bude. Ale konkrétně si to představit neumíme, protože v naší lidské zkušenosti se není čeho zachytit.

A jak to vypadá v pekle?

Já jsem tam nebyl, takže nevím. Ale podle situace v koncentračních táborech, v gulazích, v dobách tuhého komunismu si je možné to trochu představit.

Vaše představa o utrpení duše v pekle je jaká?

Když se člověk odpoutá od tohoto života, když se mu zastaví čas, tak poznává Boha beze smyslů, bez zkušeností tohoto světa, přímo. Tam se setká s největší láskou, již si ani nedovedeme představit. Avšak někteří lidé toho nedosáhnou, musí od dobra. Poznají ho, ale je jim odepřeno. Čeká je věčné zoufalství. Je to definitivní? Tak.

Adolf Hitler nemá tedy žádnou šanci?

Zřejmě ne. Mohla by zde být námitka: Bůh je ale krutý. Jenže on dává maximum šance lidem, a když nějaký člověk řekne ne, tak se sám zablokuje před tou velkou láskou.

Jenže lidé přicházejí na svět s určitými inklinacemi. Někdo nemusí mít k vámi popisované lásce vztah. Měl vlastně Hitler možnost nebýt Hitlerem?

Křesťanská antropologie říká, že člověk má rozum a svobodnou vůli a je schopen svou vůli zlo, jež přichází a které ho láká, překonat. Třeba ne sám, ale s pomocí rodiny, výchovy, společenství. Člověk není určen od začátku k tomu, že to nezvládne. Vůli však musíte pěstovat. Pokud ji soustavně pošlapáváte, zneužíváte a kazíte, tak potom se nemůžete ničemu divit.

Abychom dokončili tuto myšlenku. Jste si jist tím, že se Bůh na Hitlera obrátil s tím, aby nebyl tím, čím nakonec byl?

Jsem si tím zcela jist. Jinak by Bůh nebyl spravedlivý.

Vězni koncentračních táborů ale někdy říkali, že Bůh neexistuje, že nebyl spravedlivý, když připustil holocaust.

To je obecná námitka, existuje i o válkách. Bůh je láska a dal člověku obrovský dar – svobodnou vůli. To ostatní živočichové nemají. Války, holocaust, zlo, to jsou produkty lidí. Dráždí mě, že když člověk vyprodukuje něco zlého, na základě své vlastní svobodné vůle, tak to pak hází na Boha.

Proč ale někdo může být až tak strašně zlý? Souvisí to s otázkou: existuje ďábel?

Đábel, Duch zla, pro naši víru existuje. I zkušenost ze současného světa na to v mnoha konkrétních případech ukazuje. Například je to otázka posedlosti a tak dále. V teologii existuje termín „tajemství zla“. Sdílím s vámi, že je to někdy až nevysvětlitelné, jak je někdo zlý. Když člověk zpacká dar k obrovské lásce a svobodnou vůli, tak pak z toho vznikají takové věci. I celé systémy založené na zlu

a nenávisti, nacismus a komunismus, vedly k hrozným věcem.

Proč jsou však lidé nepoučitelní? Mnozí vidí, že zlo se na ně žene, jenže přehlízejí to. Nebojují s tím. Dám konkrétní příklad: Radikální islamisté šíří po světě zlo. Odpovědi katolické církve jsou slova o šíření dobra. Jenže to mnohdy nestačí.

Nakonec zvítězí Bůh.

Jen abychom to měli možnost někdy zažít.

Bůh nechává svobodu lidem, ale ti se chovají různě.

Rozum ale nebere, že někdo dokáže vraždit například i malé děti a má k tomu od Boha svobodu.

Říkáte mi tady hrozné věci. Jistěže je to pro nás nepochopitelné, ale nic takového Bůh nikdy nedělá, zodpovědnost padá na konkrétní lidi, kteří se upsali zlu.

Je ďábel konkrétní osobou v tom smyslu, že má svoje Já?

Ano. Není to obecné zlo, je to obrovsky inteligentní bytost, jež není omezena smysly jako my. Je to Duch zla. To není žádný pohádkový čert ze mlejna.

Pokud je ďábel tak mocný, nezodpovídá za naše hříchy právě on?

Kdyby člověk neměl vůli překonávat zlo a neměl možnost odolat zlu, tak ano. Ale výmluvy zde neplatí! Každý je sám zodpovědný za své činy. Bůh není loutkář, nikoho nevodí na provázku.

Neberte to jako rouhání ...

... pokládejte jakékoli otázky.

Chtěli jsme říci, že nikdo nejsme Bůh, ale kdybyste dostal sedm dní jako on na vytvoření světa, co byste za těch šest dní dnes změnil? Protože sedmý den byste zajisté odpočíval a modlil se.

Kdybych takovou šanci měl a zůstaly mi schopnosti a vlastnosti lidské, tak to by bylo velmi těžké, protože lidem zůstává jejich svobodná vůle. Ale chtěl bych, aby se žilo podle pravdy a vydávalo svědectví. V sekularizovaném světě totiž kázání, řeči nebo příkazy moc nepomáhají. Avšak svědectví je něco, co lidi přitahuje a získává. Naši předkové říkali: „Slova dojmají, ale příklady táhnou.“

Je příkladem k následování dnes i katolická církev? Kdysi to byla velká pevnina, dnes se nám jeví jako ostrov v rozbouraném moři.

My ale žijeme už v jiném světě. V sekularizovaném. Někteří lidé v něm dali Boha stranou. Většina sice nepopírá, že Bůh někde daleko žije, ale tento svět nám prý nechal v rukou a my tady rozhodujeme, ne on. Současný člověk se takto cítí, orientuje se na smysly, na to, co vidí, čeho se dotkne. Proto lidi mohou získat svědectví.

Trápí vás sekularizace? Lidé vesměs vnímají zesvětštění společnosti a zmenšení role náboženství jako projev moderního stylu.

Trápí, ale vrátit čas nejde. Je potřeba svět spíše proměnit. Nejvíce mě v sekularizovaném světě trápí to, že člověk se v něm cítí jako pán. Jenže on pán není! Když někteří lidé berou svět do svých rukou, jsou z toho potom někdy gulagy a koncentráky.

Dokončení na straně 4

Úterý 18. dubna
Britská premiérka ohlásila záměr vyhlásit předčasné volby
Turečtí právníci nesouhlasí s postupem volební komise v referendu
Zeman odmítl euro bez vyloučení Řecka z eurozóny i sankce vůči Rusku
Babišův návrh na zdanění dluhopisů se nestihne schválit, řekl Sobotka
Na jihu Čech podepsali zástupci koalice smlouvu o spolupráci
Ve věku 88 let zemřela hokejová legenda Augustin Bubník
Nejvyšší soud znovu zrušil rozsudek nad Nečesaným
Soud zakázal Uberu provozovat v Brně taxislužbu
Počasí v Praze: oblačno, přeháňky, 8 °C

Středa 19. dubna
Britský parlament schválil žádost Mayové o předčasné volby
Americká letadlová loď neplula k Severní Koreji, jak tvrdil Pentagon
Soud v Haagu odmítl žádost Kyjeva o předběžné opatření vůči Rusku
Vláda nebude před Ústavním soudem hájit zákon přezdívaný lex Babiš
Zeman oficiálně vyhlásil termín voleb do Sněmovny na 20. a 21. října
Senát neumožnil rychlé přijetí plošných výjimek v registru smluv
Soud potvrdil Kušnierzovi v kauze ROP Severozápad 7 let
Sníh zkomplikoval dopravu, silničáři se vrátili k zimní údržbě
Počasí v Praze: oblačno, 5 °C

Čtvrtek 20. dubna
Macron a Le Penová jsou nadále favority francouzských voleb
První čínská nákladní loď Tchien-čou odstartovala do vesmíru
Na ISS úspěšně přistála loď s Rusem a Američanem na palubě
Miliardář Krúpa chystá demonstraci horníků OKD ve Švýcarsku
Použití loňského přebytku rozpočtu zvýší zadlužení, tvrdí Babiš
Chovanec hrozí Dostálové odebráním mandátu zastupitelky kraje
Realisté představili program, chtějí dát do Ústavy národní zájem
Na Pražském hradě byli oceněni lidé za záchranářské činy
Počasí v Praze: oblačno, 8 °C

Pátek 21. dubna
Francouzi se chystají k volbě prezidenta, mají čtyři favority
Na evakuační konvoj u Halabu útočila bývalá An-Nusra, tvrdí Asad
Útok islamistů na základnu afghánské armády má desítky obětí
Zaorálek chce ve Štrasburku zpochybnit případ zabitého Čecha
Lidská práva čelí mnoha výzvám, shodli se Zaorálek a Jagland
ČSSD chce po Finanční správě informace o kontrolách korunových dluhopisů
Drábová chce přes Chovancovy výroky zůstat krajskou zastupitelkou
Celkem 18 lidí se ráno zranilo při požáru bytu v Ostravě
Počasí v Praze: vyjasnění, až 14°C

Víkend 22. – 23. dubna
Delegáti sjezdu AfD zvolili dvojici lídrů a předvolební program
Americká letadlová loď už skutečně míří ke Koreji, tvrdí Pence
Ve francouzských prezidentských volbách postupují Macron a Le Penová
Pro dramatický růst minimální mzdy není prostor, tvrdí Bělobrádek
Chovanec žádá po policii důkazy o existenci hry Modrá velryba
Zeman jednal s Ludvíkem a Němečkem o stavu zdravotnictví
Prahou prošel pětitisícový Národní pochod pro život a rodinu

Počasí v Praze: oblačno, 11°C

Pondělí 24. dubna
Izrael si dvěma minutami ticha připomenul oběti holokaustu
Výsledky voleb ve Francii označují média za malou revoluci
Velvyslanec Kmoníček předal pověřovací listiny prezidentu Trumpovi
Sobotka dostal od vlády mandát pro jednání o podmínkách brexitu
Informace o kontrolách korunových dluhopisů Sobotku neuspokojily
Jihočeský kraj má vést hejtmanka Stráská z ČSSD, nahradí Zimolu
Zeman i Drahoš začali sbírat podpisy pro kandidaturu na prezidenta
Vláda podpořila jmenování první ženy do hodnosti generála
Počasí v Praze: skoro jasno, 16°C

Úterý 25. dubna
Netanjahu zrušil schůzku s německým ministrem zahraničí
KLDR slaví armádní výročí velkými manévry s ostrými střelbami
K útoku v Petrohradě se přihlásila skupina Prapor imáma Šamila
Návštěvu Zemana u Trumpa odsouvá krize s KLDR, říká Kmoníček
Exšéfové Vojenského zpravodajství odmítli zneužití tajné služby
Soudce potrestaný důtkou za články o migraci neuspěl se stížností
Soud osvobodil muže obžalovaného z házení vajec na Zemana
Praha chce získat 100 % Pražských vodovodů a kanalizací
Počasí v Praze: oblačno, až 18°C, večer déšť

Středa 26. dubna
Čína spustila na vodu svou druhou letadlovou loď
EK zahájila s Maďarskem řízení kvůli zákonu o vysokých školách
V Turecku zatkli při zátahu na kruhy spojené s Gülenem přes 1000 lidí
TOP 09 v dopisu vyzvala Sobotku k omezení užívání zajišťovacích příkazů
Zástupci nové jihočeské koalice podepsali smlouvu, hejtmankou je Stráská
Kontrolou projdou všichni vydavatelé korunových dluhopisů, hlásí Babiš
Ženy bez partnerů nezískají nárok na umělé oplodnění, rozhodli poslanci
Rady ČT a ČTK vybraly staronové generální ředitele Dvořáka a Majstra
Počasí v Praze: déšť, 6 °C

Čtvrtek 27. dubna
Le Penová prý europarlament poškodila o 5 milionů €
Ministři 27 zemí EU potvrdili politická vodítka pro brexit
EU se v otázce brexitu šikuje proti nám, řekla Mayová
Prokuratura zakázala Chodorkovského hnutí Otevřeně Rusko

Rozsudek nad Dalíkem byl zrušen a vrácen k Vrchnímu soudu
Sobotka počká na Babišovo vysvětlení do konce dubna
Jihočeský hejtmán Zimola rezignoval, nahradila ho Stráská
Sněmovna navrhla pozastavit činnost 91 stranám a hnutím
Počasí v Praze: skoro zataženo, 10°C

Pátek 28. dubna
Americký Kongres souhlasil s překlenutím financování vlády
Chorvatská vládní koalice se rozpadla kvůli aféře kolem Agrokoru
USA hrozí vážný konflikt s KLDR, preferujeme diplomacii, říká Trump
České priority pro brexit budou součástí pozice EU, prohlásil Sobotka
Babiš doručil dopis Sněmovně, Sobotka se vyjádří příští týden
Řeky na severu Moravy stoupají, jižní Čechy jsou pod sněhem
Nejvyšší soud nařídil propustit exsoudce Knotka z vězení
V oblíbenosti dle STEM vede Babiš, Sobotka je šestý
Počasí v Praze: zataženo, večer déšť, 7°C

Víkend 29. dubna – 30. dubna
Turecko na internetu zablokovalo přístup k Wikipedii
Trump kritizoval média za komentáře k jeho 100 dnům ve funkci
Během 4 minut dohodla EU společný postup v jednáních o brexitu
Mayová je připravena ukončit jednání o brexitu bez konečné dohody
Babiš by měl podle šéfa Sněmovny Hamáčka sám opustit vládu
Finanční správa prý kontroluje dluhopisy Agrofertu, i ty pro Babiše
Letecká přehlídka v Plasech navzdory dešti přilákala tisíce lidí
ANO je před ČSSD, třetí ODS, tvrdí průzkum Kantar TNS
Počasí v Praze: vyjasnění, až 15 °C

Porada honorárních generálních konzulů a honorárních konzulů ČR v Austrálii a na Novém Zélandu

Hanka Flanderová , generální konzulka

21.04.2017 / - Ve dnech 10. a 11. dubna 2017 se na Generálním konzulátu v Sydney konala porada honorárních generálních konzulů a honorárních konzulů ČR v Austrálii a na Novém Zélandu (Melbourne, Brisbane, Hobart, Perth, Auckland, Queenstown).

V rámci porady byly prodiskutovány nové aspekty v oblasti konzulární (žádosti o matriční doklady, cestovní pasy a víza) a možnosti zjednodušení agendy z pohledu žadatelů. Jeden z bloků programu porady byl věnován rovněž ekonomické a veřejné diplomacii.

Děkuji všem našim kolegům za účast a těším se na další spolupráci.

Přední řada: Kamila Elinor Lanagan, konzulární úsek velvyslanectví ČR v Canbeře, Milan Kantor, honorární generální konzul ČR v Melbourne, za Milanem Kantorem: Kamila Pišová, konzulární úsek velvyslanectví ČR v

Canbeře; dále Milena Mills, honorární konzulka ČR v Hobartu, Vladka Kennett, HK ČR v Queenstownu, Hana Flanderová, generální konzulka ČR v Sydney, Martin Pohl, velvyslanec ČR v Canbeře, Zdeněk Cihelka, honorární konzul ČR v Perthu

Zadní řada: Frank Carroll, honorární konzul ČR v Brisbane, Vera Holt, kandidátka na HK ČR v Adelaide, Gregory Shanahan, honorární generální konzul ČR v Aucklandu

„Raj na Zemi“ 4/7

František Gruber

Kapitola 4 Vinný !

Nakoniec mi z polície prišlo predvolanie, v ktorom mi prikazujú, aby som sa dostavil na prejednanie môjho dopravného priestupku. Ak tak neurobím, tak mi opakovane môžu uložiť poriadkovú pokutu 165 eur.

Dostavil som sa teda v ním určený deň a ním určenú hodinu na ich oddelenie. Komisia bola zložená z jednej mladšej policajtky a jedného staršieho policajta. Policajt ma vyzval, aby som si sadol na stoličku, ktorá bola pred jeho stolom a opýtal sa ma, že či viem, akého priestupku som sa dopustil. Odpovedal som mu, že neviem, ale tuším. „Podal som trestné oznámenie o tom, že nás skoro zabila osoba, ktorá je chránená svojim synovcom, ministrom zahraničných vecí Miroslavom Lajčákom, na Slovensku tým pádom aj políciou, prokuratúrou a ostatnými zločkami, ktoré vraj udržiujú v tomto štáte spravodlivosť a poriadok.“ Policajti zostali zaskočení a ten starší policajt mi povedal: „Vy ste obvinený z toho, že ste išli po poľnej ceste a tým ste porušili dopravné nariadenie.“ Odrazu mi obaja začali hovoriť, že ak ktokoľvek vstúpi na poľnú cestu, tak to je vraj dopravný priestupok. Moja odpoveď bola takáto: „To myslíte vážne, to čo je za hlúposť? Choďte teda do ulíc, lebo momentálne sa v tomto meste porušujú stovky dopravných nariadení, keď ide niekto po poľnej ceste. Stručne si to teda zhrnieme - mňa a môjho kamaráta táto osoba skoro zabila, potom arogantným a drším spôsobom po nás vrieskala. Po tom, čo som jej povedal, že zavoláme políciu, tak utiekla. V emailu sa mne aj polícií vysmieva do ksichtu, že polícia jej nič nemôže urobiť a nakoniec Vy neriešite ju, ale mňa obviníte z dopravného priestupku.“ Následne som sa ich opýtal: „Je to Váš človek ? Obaja policajti vytriešili oči a ostali ako nemí. Nato mi policajt odpovedal: „To nie my, to oni Vás obvinili z dopravného priestupku.“ Ja som sa ho opýtal: „Kto oni ? To akože vy nemáte nič spoločné s políciou ? Vy ste hasiči, alebo kde to vlastne som?“ Nato začal na mňa policajt zvyšovať hlas a skákať mi do reči. „Obvinil Vás vyšetrovateľ.“ „Áno, dostali ste podnet od vyšetrovateľa, ale vy ste predsa tieto spisy čítali a vy ste mohli tento prípad riešiť alebo nemuseli však?“ Policajtká mi odpovedala: „Áno, je to tak.“ „Tak prečo mi hovoríte, že oni ma obvinili?“

Neskôr som si prečítal zákon o cestnej premávke, v ktorom sa vôbec nepíše, žeby bolo dopravným priestupkom to, keď niekto jazdí autom po poľnej ceste . „Takže vy mi klamete ! To absolútne nie je pravda, že pokiaľ idete po poľnej ceste, tak páchate nejaký dopravný priestupok !“ Nepovedali ani slovo.

Potom som policajtku niečo vysvetľoval, ale ten starší policajt nám skočil do reči. Povedal som mu: „Mohli by ste byť natoľko slušní, že keď sa rozprávam s vašou kolegyňou, aby ste nám neskákal do reči ! Majte aspoň úctu k nej, je to vaša kolegyňa a žena, keď už nemáte úctu ku mne!“ On nato vykrikol, že či si myslím, že ja budem určovať, kto bude rozprávať ! „Nie, ale je to slušnosť, a ďalšia vec, nemôžem počúvať oboch naraz, musíte na mňa hovoriť postupne.

On mi nato odpovedal: „Ja som policajt a starší človek, tak ja budem určovať, čo sa môže a čo nie !“ Ja som mu nato odpovedal: „Mne je úplne jedno kto ste, môžete byť aj prezident Spojených štátov amerických a môžete mať toľko rokov, koľko chcete. U mňa môže človek dosiahnuť len zaslúžený rešpekt. Mňa nezaujímajú vaše spoločnosťou a systémom umelo vytvorené pocity nadradenosti ! V mojich očiach si je každý človek rovný, správam sa ku každému rovnako a pokiaľ vy sa budete správať takýmto drzým a nadradeným spôsobom, tak nečakajte odo mňa milé správanie.“ Policajt bol zaskočený a zrazu z neho vyliezlo: „To ako sedíte?!“ Ja som pozrel na neho a odpovedal: „Normálne, uvoľnene!“ „Sadnite si za stôl!“ Ja som mu nato odpovedal: „Vy mi nemáte čo hovoriť, ako a kde mám sedieť, ale ako chcete tak dobre.“ Sadol som si teda za jediný stôl, ktorý tam bol a nachádzal sa po mojej pravej ruke. Stôl bol otočený smerom k oknu, do ktorého som sa aj začal pozeráť. Policajtom som povedal: „No tak môžeme teraz pokračovať, hovorte so mnou ďalej.“ Asi po pol minúte ticha sa policajtká začala potichu smiať, potom som sa vrátil zo stoličkou na to miesto, kde som bol predtým, a uvidel som policajta, ktorý bol rozzúrený, ale nevyšlo z neho ani slovo. „Tak ma teda zavrite do väzenia, keďže som zločinec, a dajte mi pokutu aspoň 500 euro!“ Zrazu sa ozval a povedal: „To čo si myslíte, že vy nám budete určovať, koľko Vám máme dať pokutu!“ Odpovedal som mu: „To bolo myslené ironicky, pán policajt. Viete, čo znamená, keď je niečo myslené ironicky?“ On nato: „Jasné, že áno nehovorte so mnou ako by som bol zo štvrtej triedy ! A vy viete?“ Ja som mu nato odpovedal: „Áno viem, to čo

sa tu teraz deje je irónia, dokonca by som to ešte presnejšie nazval tragikomédia ! Následne som sa ich opýtal: „Keby som nestrhol volant v poslednej chvíli a bol by som teraz mŕtvy, riešili by ste tento prípad?“ Odpovedali mi „Aj keby ste bol mŕtvy, tak máte priestupok.“

Potom som im spomenul to, ako havaroval autobus pri obci Jarabina kvôli nejakému šialenému vodičovi. Opýtal som sa ho: „Čo keby tam boli vaše deti ! Ja chcem, aby sa takýmto situáciám predchádzalo, a preto som podal na túto osobu trestné oznámenie za ohrozenie našich životov. Chcem, aby takíto ľudia, ktorí si o sebe myslia, že sú nedotknuteľní, nemysleli, že si môžu robiť, čo sa im zachce, dokonca ohrozovať životy druhých ľudí. Táto osoba mala byť už dávno v base, a nie sedieť na teplej stoličke ako predsedníčka družstva, z ktorej sa vysmieva každému, i vám policajtom do ksichtu, že si môže robiť čo chce.“ Policajtká zakývala súhlasne hlavou.

„Vy nás tu šikanujete!“ vykrikol policajt. „Ja asi zle počujem. Ja vás šikanujem ? Už dve a pol hodiny ma tu držíte na policajnej stanici, obviňujete ma z vami vymysleného dopravného priestupku len preto, že som na vašu pani Nedotknuteľnú, ktorá má ochranu na tých najvyšších miestach, podal trestné oznámenie, lebo nás skoro zabila, a ja vás šikanujem ? Komu tu polícia pomáha a koho chráni ? Stačí sa pozrieť, akého šéfa máte tam hore (Kaliňáka) a čo sa tu momentálne na Slovensku deje.“ Obaja nepovedali ani slovo. Nakoniec pán policajt rozhodol, ale ako som videl, bolo už rozhodnuté dávno dopredu, že ja som vinný zo spáchania dopravného priestupku. Aj napriek tomu, že nemali absolútne žiadny dôkaz. Povedal mi, že mi nedá žiadnu pokutu, ale že musím zaplatiť trovy konania ! „Takže vy si takto zarábate peniaze, vy ma tu zavoláte kvôli vymyslenému priestupku, ja tu strávim vyše dve a pol hodiny, aj keď som mohol stráviť tento deň určite lepšie ako sa tu nad touto šaškárňou rozčulovať, a ja vám mám ešte zato zaplatiť !

Nakoniec z toho vyplýva, že keď sa nabudúce niekto rozhodne, že pôjde na políciu oznámiť, že ho niekto skoro zabil, tak mu poviem, že nech to nerobí pretože nakoniec bude obvinený a bude policajtom platiť minimálne trovné poplatky. Je to tak?“ Odpovedali mi: „Áno, je to tak.“

Nato som im odpovedal: „Z princípu vám nedám ani cent.“ Policajt odvetil, že môžem podať na Krajské riaditeľstvo policajného zboru v Prešove odvolanie. Napísal som teda štvorstranové odvolanie, v ktorom som uviedol skutočnosti, ktoré viedli k tomu, ako som bol obvinený z priestupku, ako nás Krotáková skoro svojou jazdou zabila. Napísal som tiež podrobne to, ako táto osoba ovplyvňuje svedka a pritom sa vysmieva mne aj polícií do tváre, že jej sa nič nestane a tiež podobnosť prípadu havárie autobusu, ktorý sa stala tiež pri obci Jarabina. Po vyše dvoch mesiacoch mi prišlo rozhodnutie o odvolaní, kde uviedli, že rušia priestupok, ktorý vydal Okresný dopravný inšpektorát v Starej Ľubovni.

Ale obvinili ma a dávajú na prejednanie a rozhodnutie priestupok, ktorým som vraj závažným spôsobom porušil pravidlá bezpečnosti a plynulosti cestnej premávky, za čo mi hrozí pokuta od 60 do 300 eur a zákaz činnosti viesť motorové vozidlo až na dva roky. Toto rozhodnutie bolo vydané a podpísané riaditeľom Krajského dopravného inšpektorátu pollicajného zboru v Prešove Miroslavom Vasiľkom. Do rozhodnutia nezabudol výsmešne napísať, že ma obviňujú „iba“ z tohto priestupku a nie z toho, z ktorého ma obvinili na Okresnom dopravnom inšpektoráte v Starej Ľubovni. V poučení bolo napísané, že proti tomuto rozhodnutiu sa nemôžem odvolať a tiež, že nie je preskúmateľné súdom. Takže jednoducho povedané, Krajský dopravný inšpektorát v Prešove ma obvinil z toho, že nakoniec ja som ohrozil veľkú pani Nedotknuteľnú a vlastne ma potrestal zato, že som si na ňu dovolil podať trestné oznámenie.

Talent mladého Košičana (27) je ako z iného sveta: FOTO Pozrite sa, čo dokáže

KOŠICE – Maľby 27-ročného Slováka z Košíc vzbudzujú úžas. Z talentovaného mladíka, ktorý v puberte začínal ako sprejer, sa stal inšpiratívny umelec. Pozrite sa, ako dokáže jeho dych berúce graffiti zmeniť priestor na ríšu fantázie.

Umelca z Košíc poznajú pod pseudonymom Grint. Jeho celé meno je Jozef Grint a so sprejotvorbou začal už ako 13-ročný žiak na základnej škole v roku 2013. **„Vyštudoval som strednú umeleckú školu, čo ma v tvorbe veľmi ovplyvnilo,“** prezrádza nadaný mladík, ktorého mrzí, že mnohí ľudia stále vnímajú graffiti ako vandalizmus.

„Osobne sa mi nikdy nepáčili ilegálne graffiti a počmárané steny na ulici. Pri legálnej maľbe stien má autor viac času na prácu a môže predviesť, čo dokáže,“ vysvetľuje umelec, ktorý do svojej tvorby vnáša priestorové vnímanie vďaka štúdiu sôch. **„Som umelec, ktorý používa namiesto farieb a štetcov spreje a moje plátna sú steny. Snažím sa o transformáciu hip-hopového elementu do stádia umenia,“** spresňuje Slováč, ktorého výtvary sú pastvou pre oči.

Talent Košičana, ktorý spočiatku vytváral 3D graffiti na legálnych graffiti jamoch, si čoskoro všimlo jeho okolie a začal od ľudí dostávať seriózne ponuky na výzdobu stien.

„Inšpiroval som sa zahraničnými umelcami a začal som skúšať vytvárať umelecké priestorové maľby. To je rozdiel medzi mojou tvorbou a klasickými graffiti, ktoré vidíte na vlakoch a stenách budov. Fascinuje ma priestor, tvary a farby. Svoje diela tvorím tak, že si najprv pripravím skicu na papier, a podľa predlohy potom sprejmi maľujem priamo na stenu,“ ozrejmuje Grint

Medzi najznámejšie práce mladého umelca patrí výzdoba Tricklandie v Starom Smokovci či bowlingovej haly v Košiciach. „Maľoval som v rôznych slovenských mestách, ale aj v Česku.

Mojou metou je tematická maľba celej fasády budovy a veľkým osobným snom pomaľovať raketoplán alebo družicu, ktorá by letela na obežnú dráhu aj s nejakým zaujímavým odkazom,“ dodal košický tvorca.

.

Veľký protikorupčný pochod: Bratislavské ulice zaplavili tisíce nespokojných ľudí

Protikorupčný pochod v Bratislave zorganizovali dvaja 18-roční stredoškoláci Karolína Farská a Dávid Straka.

Ako tvrdia, sú unavení z toho, že peniaze sa strácajú v korupčných aférach a politici hlas ľudí vôbec nepočúvajú. Dôsledky korupcie musia podľa nich znášať obyčajní ľudia.

V memorande, ktoré v utorok odovzdali na Úrade vlády SR, **žiadajú dôkladné vyšetrenie káz "Baštornák" a "Gorila", odvolanie ministra vnútra Roberta Kaliňáka a prezidenta Policajného zboru SR Tibora Gašpara.** Taktiež požadujú odstúpenie špeciálneho prokurátora Dušana Kováčika a pokračovanie vo vyšetrovaniach a súdnych konaniach ohľadom všetkých Vladimírom Mečiarom amnestovaných skutkov.

Podporu im prišli vyjadriť tisíce ďalších nespokojných občanov. **Veľký protikorupčný pochod sa začal o 17. hodine na Hviezdoslavovom námestí v Bratislave.** Trasa pochodu viedla cez Jesenského a Štúrovu ulicu na Námestie SNP, kde prebiehala hlavná časť programu.

Podľa odhadu organizátorov, ako aj príslušníkov bratislavskej mestskej polície, ktorých TASR oslovila, **sa pochodu zúčastnilo zhruba 5000 ľudí.** Účastníci pochodu kričali heslá - "skutok sa stal", "chceme lepšiu krajinu" či "nie je nám to jedno". Akcie sa zúčastnilo aj viacero známych osobností spoločenského a kultúrneho života. „Obávam sa, že nie, to je na tom najsmutnejšie. Ak áno, bol by som veľmi rád," reagoval na otázky novinárov, či pochod niečo zmení, herec Maroš Kramár. „Naivne dúfame, že tento náš hlas bude vypočutý. **Veríme, keďže je to čisto študentská iniciatíva, že to prebudí svedomie u niektorých ľudí a niečo sa pohne,"** skonštatovala organizátorka pochodu Farská. Ako podotkla, pochod je organizovaný študentmi a žiadna politická strana a ani politik za nimi nestojí či pochod nespoluorganizuje.

Dokončení z první strany

Đábel je obrovsky inteligentní bytost a Bůh není loutkař

Kdo ale bude v budoucnosti podle vašich principů u nás svět proměňovat?

Kněží je pořád méně. Musíme víc tlačit na pilu. Možná že Bůh sám nám tím chce ukázat, že máme vzít laiky k větší spolupráci, že je to nutné.

Co vytvořit takové „mobilní“ kostely? Že by věřící nechodili za vámi, ale vy za nimi.

Proč ne. Už za komunismu jsme chodili do rodin.

Takovým mediálním evergreenem je odpor církve k používání kondomů, jenže ty chrání i před nemocemi. Tak proč ten odpor? Proč nebýt modernější?

Papež se k tomu nedávno vyjádřil a věci se posunuly. Ale podstatnější je, že láska mezi lidmi je v dnešní době velmi sexualizovaná, odehrává se často jen na rovině sexu. Ani sexuální život není podložen ochotou být tu pro toho druhého.

Jak to souvisí s kondomy?

Intimní a sexuální život má svůj rytmus. Ten nám říká, že někdy se těchto věcí máme zříci. Manžele vědí, že když se někdy zřikají sexu, i když mají chuť, tak to posiluje jejich vzájemný vztah.

Nevíme, zda to můžeme říci dnes večer doma ...

To je vtipná replika. Ale tahle oběť je zapotřebí, když je žena třeba nemocná či těhotná. Jenže co dělají někteří muži, když nejsou schopni podobné oběti? Jdou jinam.

Skončí takový muž v pekle?

Nejde o to, aby skončil v pekle, ale pokud rozbije rodinu a doplatí na to děti, tak je to velmi vážná věc.

Když jste končil ve funkci pražského arcibiskupa, tak jste říkal, že napíšete paměti. Jak jste s tím daleko? A také jste sliboval, že některým lidem, třeba politikům, by se obsah nemusel líbit.

Dávám dohromady podklady a materiály. A některé věci se skutečně některým politikům asi nemusí líbit.

Jak zní jejich jména? Je to Václav Klaus, s nímž jste měl spory?

Jména teď ještě neřeknu. A líbit se jim to nemusí proto, že tam řeknu pravdu. Pokud jde o prezidenta, tak ho ani nezatracuji, ani nevynáším.

Má ještě šanci, když navážeme na to, o čem jsme hovořili předtím?

Šanci má vždycky. Když tady byl papež Benedikt XVI., tak se dokonce zdálo, že Václav Klaus snad půjde ke zpovědi.

Loni jste opustil funkci pražského arcibiskupa a primase české římskokatolické církve. Jak vypadá váš odpočinek, protože se zdá, že vlastně neodpočíváte?

Lidé, kteří mě potkávají, říkají: Vy pěkně vypadáte. A hned dodávají: To, jak z vás bylo snato to břemeno, hned se to projevuje. Já jim odpovídám: Mám trochu cukrovku, držíme ji inzulinem, to je nemoc, která nebolí a při určitém řádu je zvládnutelná. Mám také peacemaker, před třemi lety mi ho voperovali, aby byl rytmus srdce a dýchání vyrovnaný. Ale to také nebolí. Tak nějak probíhají diskuse o mém „odpočinku“.

Faráři občas hovoří o osamění, o tom, že třeba desítky kilometrů kolem sebe nemají jiného faráře, tudíž jejich činnost vede k osamění. Nemají rodiny. Je i biskup osamělý?

Je to pravdivé. Kněží mají ale kolem sebe rodinu farnosti. Jenže ne každý kněz je dostatečně otevřený pro kontakt, že tu rodinu věřících má kolem sebe. Někdy, když nemá spolubratra široko daleko, tak se skutečně může cítit sám.

Lidé chtějí zpravidla od kněze podporu, a přitom si málokdo uvědomuje, že i on by ji potřeboval.

Přesně tak. Ale druhý vatikánský koncil byl o společenství církve, tento akcent je rozhodující a měl by se rozvíjet. Komunismus u nás tomu, aby se to rozvinulo, bránil. Spolupráci s lidmi bylo bráněno a i to způsobovalo osamění kněží.

Liberálnější křesťané ale mají dost často pocit, že celé aggiornamento, tedy přibližování církve současnému životu, leží také u ledu.

Vyskytují se takovéto názory. Hodně záleží na aktivitě kněží, na pochopení této věci, na tom, aby to biskupové rozvíjeli. Na mnoha místech se to skutečně doted' dostatečně nerozvinulo. Zespodu z roviny laiků na to ale vznikají tlaky.

Mohla by současná církev směřovat až k demokratizaci? Německý teolog Hans Küng jí chtěl naordinovat i parlamenty, kde by se hlasovalo a volilo.

V církvi není nedemokratický princip, ale existuje v ní princip hie rarchický. Je možné vztahy v církvi rozvinout podle svatého apoštola Pavla: Vy všichni jste bratři a sestry.

To znamená, aby jen jeden nerozhodoval a druzí jen neposlouchali a nemlčeli.

Jenže my laici máme pocit, že podobné postupy vyvěrají uvnitř církve z její samotné podstaty. Dnešnímu, liberálnímu světu je totiž na církvi nesympatické, že „jeden mluví a ostatní poslouchají“. Není právě proto církev viděna ve špatném světle?

Obecně se to nedá takto říci a vadí mi u médií, že se takto generalizuje.

To je ale práce médií, generalizovat ...

Na jedné straně souhlasím s tím, že tam, kde není církev rozvinuta jako určité společenství, je tomu tak, jak to popisujete. Ale že by to někdo nařizoval? To určitě ne. Princip církve není demokracie, nebudeme vytvářet parlamenty, v nichž budeme hlasovat o pravdách, které jsou obsaženy v bibli, zda ano, nebo ne. Poslední slovo ve věcech víry a náboženství musí mít papež, biskup. Takhle to prostě je. Jinou věcí je, že k různým názorům musí přihlížet i papež a biskup.

Takže podle vás nejde v případě věřících o nějakou nesvéprávnou masu lidí, která je pouze přítomna tomu, když „jeden mluví“.

Jistěže. U nás se takto postupuje. Když jsme měli sněm, tak tam hovořili i zástupci kněží a laiků, nejenom biskupové. Museli jsme respektovat i jiné názory.

Fascinuje nás pořád představa osamělého biskupa. Má to v sobě zvláštní vnitřní napětí. Na jednu stranu má kněz Boha, a přesto se někdy cítí sám. Jak je to možné?

Podstatné je, že naše víra a náboženství jsou vtělené. Kristus přišel, byl zcela člověkem a také zcela Bohem. Proto kněz má Boha, ale současně je člověk. To se nedá žít andělsky, tedy mimo zemi. Lidské prvky tohoto světa se proto musí spojit. Kněz má nejenom Boha a žije z víry, ale žije i jako člověk na této zemi.

Když je to i člověk na zemi, tak pochybuje kněz o Bohu a vlastní víře? Jak to máte v tomto případě vy sám?

Každý věřící i každý kněz se ptají: A jak to vlastně je? Já jsem nikdy podobné pochybnosti, kromě doby puberty, nikdy neměl. Narodil jsem se v katolické rodině, kde tyto věci byly jasné, ale v dospívání jsem se najednou ptal sám sebe, jak to je. V kněžském životě jsem však nikdy neměl pochybnosti. Já jsem se nedostal hned na studia do semináře a nastalo pro mě 12 let čekání a ověřování, zda jsem se správně rozhodl pro kněžské povolání. Mohl jsem si zvolit jakoukoli cestu a ptal se, zda to moje povolání ke kněžství je pravdivé, zda je to moje životní cesta.

Za tu dobu čekání se vám líbila nějaká žena? Nebyla nějaká dívka příčinou pokušení opustit zvolenou cestu?

Byl bych nenormální, kdyby se mi žádná nelíbila. Pořád jsem ale žil ve společnosti přátel a ve svém rozhodnutí stát se knězem jsme se vzájemně utvrzovali. Máte ale pravdu, při tom čekání jsem se často ptal, zda je to správné. Ptal jsem se sebe, že když je Bůh všemohoucí, proč neotevře rychle možnost, abych mohl být knězem. Přepadaly mě myšlenky, zda si to pouze sám nevymýšlím. Nebyla to opravdová krize, ale vážné uvažování o těchto věcech.

Vždy jste chtěl být knězem?

Nepomýšlel jsem na to vždy, i když jsem žil v silně katolicky věřící rodině a náš farář byl skvělý. Viděl jsem jako malý plakát, na němž stálo: I ty chceš být knězem? Oslovovalo mě to. Bránil jsem se tomu, ale vždy mě to pohltilo. Já jsem to cítil odněkud zvenčí.

Žil jste v době toho čekání jako kněz? Myslím tím, zda jste nepodlehł pokušení, zda jste se nezamiloval?

Nepodlehł.

Pokušení je hodně. Nelákalo vás z toho nic?

Upozorňuji, že dnešní svět je daleko přeseexualizovanější než tehdy, když já jsem byl mladý. Přiznávám, že na vysoké škole jsem přemýšleł o tom, zda si nemám založit rodinu.

A?

Přišlo setkání s jedním věřícím děvčetem, které se do mě zamilovalo. Řešil jsem to rychle. Jednou jsme šli od kostela svatého Salvátora přes Karlův most a já jsem říkal: „Holka zlatá, musím ti říci pravdu, já cítím, že musím být knězem. A i kdybychom spolu začali chodit a já si tě pak vzal, nebyl bych schopen toho, abych tě udělal šťastnou. Stále by stáło něco mezi námi. Nemohl bych se nechat zavřít mezi čtyři stěny. V srdci jsem cítil, že chci ven, do světa, k druhým. Trpěla bys tím.“ Prostě jsem se chtěl stát knězem.

Byla z toho zklamaná? Sám říkáte, že vás milovala.

Byla nesmírně milá a chápavá. Tehdy nic neřekla.

Potkal jste ji pak někdy a rozebírali jste to?

No samozřejmě. Viděl jsem i po letech, že ji to trápí. Pozor, ani pro mě to nebylo jednoduché, ale bylo to z mé strany k ní poctivé. Nakonec to pochopila.

Přeseexualizovaný svět patrně vede k případům, kdy kněz opustí církev a ožení se. Jaký máte k takovým kněžím vztah?

Musíte u toho vidět dvě věci. Je v dnešním světě možné vůbec zvládnout to určité osamění kněží, o němž jsme už hovořili? Pro život kněze musíte mít obrovsky silnou spiritualitu a musíte ji prožívat den za dnem. Když někdo vidí, že Bůh je láska a je možné si to ze svého života i nějak doložit, tak také chci na to odpovědět láskou.

Vždy se musí na lásku odpovídat láskou?

Ano. Mělo by to tak být v tomto případě. Ale pokud jste se ptali na ženaté kněze, tak to je přece jen otázkou tradice i v křesťanství. Vždyť je tady řeckokatolická církev a tam jsou kněží ženatí. Je to tak i v pravoslaví. Celibát není dogma.

Skutečně? Mohl by být podle vás celibát někdy zrušen i u římských katolíků?

Není to dogma. Je to praxe. A ta může být změněna.

Fakt si to umíte představit?

Dovedu. I když si nemyslím, že je to nejdůležitější, co se má dnes v církvi řešit. Naopak. Cítíme nedostatek obětí pro druhé a celibát je v tomto případě právě znamením obětí. Dovedu si například představit celibát dobrovolný. Ale zrušit ho hned teď a úplně, to nepřichází v úvahu.

K čemu je vlastně takový celibát?

Jestliže cítím své povolání jako setkání s láskou Boží, odpovídám na to také láskou. Moje odpověď je celibát – tím jsem zcela k dispozici druhým, nejsem tady jen pro někoho.

Jenže v současnosti je většinové pojetí lásky láskou bez obětí.

No právě proto nechci, aby se to zcela ztratilo. A k tomu slouží celibát. Je to důležitá síla. Prohlubují se tím duchovní postoje lidí.

Z toho by mohlo plynout, že kněžské povolání může i hodně bolet: Osamění, pokušení, oběť pro druhé, převzetí bolesti za jiné.

Samozřejmě. Naučit se nést bolest a utrpení je nesmírné umění a důležitý úkol pro člověka. Ale v perspektivě vidím, že mě to spojuje s Kristem. A Kristus byl ten, který dal za mě život.

Je nějaký vztah mezi celibátem a občas se objevujícími sexuálnímu skandály kněží?

Domnívám se, že to tak není. O pedofilních a jiných skandálech kněží slyšíme ve světě skoro každý den. Proč právě u nich? Vždyť je daleko větší míře se to bude týkat učitelů, pracovníků v internátech a na jiných místech. Bohužel je to ale smutné téma v případě kněží, vidím v tom nedostatek spirituality podobných lidí.

Jaký máte vztah s vaším nástupcem ve funkci arcibiskupa, s Dominikem Dukou?

Každý biskup má svoji linii, jde svou cestou. Je dobrým zvykem v církvi, že předchůdce nekritizuje své nástupce.

Radí se s vámi o něčem?

On radit nepotřebuje, má svůj tým.

A nemáte mu to za zlé? Vaše zkušenosti se dají použít.

Respektuji svobodnou vůli každého člověka. Každý je jiný. Nezkoumám, zda by vlastně chtěl v něčem poradit, či ne. Chtěl, aby si kněží zvolili mě nebo jeho pro nějaké akce. Odmítl jsem to. Nelze stavět kněze do rozpaků, aby někdo měl pocit, že mě definitivně opustil, nebo jeho, že jdou za ním.

Přesně takhle se to dělá v politice – někoho opustíte a rychle se přidáte k někomu jinému.

Nic takového provozovat nechci. Já jsem se ve vztahu k politikům a politice řídil pravdou, právem a spravedlností. Nechtěl jsem v tom ustupovat. Není dobré se s někým paktovat. Dnes je linie jiná, ale to je naprosto normální. Čas jde dál, není možné se zastavit u toho, co jsem chtěl já.

Příběh na zamyšlení: Existuje dobro nebo zlo?

Profesor na univerzitě položil svým studentům otázku:

– Je všechno, co existuje, stvořené Bohem? Jeden ze studentů nesměle odpověděl: – Ano, je to stvořené Bohem – Stvořil Bůh všechno? – Zeptal se profesor – Ano, pane! – Odpověděl student. ... Profesor se tedy zeptal: – Pokud Bůh stvořil všechno, to znamená, že Bůh stvořil i zlo, které existuje. A díky tomuto principu, naše činnost určuje nás samotné, Bůh je zlo. Jakmile to slyšel student, tak ztichł. Profesor byl sám se sebou spokojený. Najednou zvedł ruku jiný student: – Pane profesore, mohu Vám položit otázku? – Samozřejmě, – řekl profesor. Student se postavil a zeptal: – Existuje chlad? – Co je to za otázku, samozřejmě že ano, tobě nikdy nebylo chladno? Studenti se zasmáli otázce spolužáka, ale ten pokračoval: – Ve skutečnosti, pane, chlad

chlad neexistuje, v souladu se zákony fyziky je ve skutečnosti chlad pouze nepřítomnost tepla. Člověka a předměty můžeme popsat a určit jejich energii na základě přítomnosti, nebo vytvoření tepla, ale nikdy ne na základě přítomnosti či vytvoření chladu. Chlad nemá svou jednotku, v níž ho můžeme měřit. Slovo chlad jsme si vytvořili my lidé, abychom popsali to, co cítíme v nepřítomnosti tepla.

Student pokračoval: – Pane profesore, existuje tma? – Samozřejmě, že existuje – odpověděl profesor. – Znovu nemáte pravdu, tma tak stejně neexistuje. Ve skutečnosti je tma díky tomu, že je nepřítomnost světla. Můžeme zkoumat světlo, ale ne tmu. Světlo se dá rozložit, zkoumat paprsek za paprskem, ale tma se změřit nedá. Tma nemá svou jednotku, v níž ji můžeme měřit. Tma je pouze pojem, který si vytvořili lidé, aby pojmenovali nepřítomnost světla.

Následně poté se mladík zeptal: – Pane existuje zlo? Tentokrát profesor nejistě odpověděl: – Samozřejmě, vidíme to každý den, brutalita ve vztazích, mezi lidmi, trestné činy, násilí, všechno toto není nic jiného než projev zla. Na to student odpověděl: – Zlo neexistuje, pane. Zlo je pouze nepřítomnost dobra, tedy Boha. Zlo je výsledek nepřítomnosti lásky v srdci člověka. Zlo přichází tehdy, jako když přichází tma, nebo chlad – tedy v nepřítomnosti světla, tepla a lásky.

Profesor si sedl

Dary schválené vládou pro rok 2017

Organizace	Korun Českých
Beseda Canberra	90,000
Czech and Slovak School of Sydney	200,000
C/S Film Festival of Australasia	60,000
CzechoSlovakian Country Club Ltd.	40,000
VodaFest - Czech and Slovak Assn. Inc.	50,000
Domov Management	50,000
Č/S Asociace v Západní Austrálii, Perth	190,000
Československý klub v Jižní Austrálii	95,000
IKSIMA Film Productions Pty Ltd.	50,000
Czech School of Melbourne Inc.	160,000
Sokol Melbourne Inc.	40,000
Sokol Sydney	20,000
Č/S Asociace v Cairns	30,000
Ethnic Broadcasting Association QLD Ltd.	20,000
Czechoslovakian Club in QLD Inc.	45,000
Radio Czech and Friends	20,000
Čechoaustralan	20,000
NOVINY -Společnost slušných krajanů	5,000

Může nám někdo poradit, co asi děláme špatně, že máme tak nízkou státní podporu 5000 korun?

Dopis k článku pana Chrastiny z minulého čísla.

Dnes jsme se vrátili z venkovské chalupy a vylovil jsem ze schránky Vaše NOVINY. Děkuji za umístění článků, čím víc lidí si to přečte, tím líp. Té paní, co provozovala onu "komunistickou centrálu" se říkalo (píšu to foneticky) Mme Leis, o spellingu jejího jména jsem neměl ani tehdy tušení. Mám také pocit, ale nevím to jistě, že měla něco společného s melbournským levičáckým rádiem EEE, které mě asi pátý měsíc mé emigrace jednou ráno vyděsilo skoro k smrti. To už jsme se ženou bydleli v malé útulné garsonce v disctrictu Windsor, zvykali si na rozhlasovou angličtinu, a před spaním si tam obyčejně naladili nějakou uspávací muziku, kterou někdo z nás nakonec vypnul. No, a ráno vstávám, má ruka šmátrá až našmátrá rádio a zapne ho. V tu chvíli, ještě jsem napůl spal, jsem náhle uslyšel ono proslulé "kupředu levá, kupředu levá, zpátky ni krok..." Ano, znělku tehdejšího komunistického československého rozhlasu. Vytřeštil jsem oči ke stropu a opatrně sjížděl očima k širokému prosklenému oknu s průhledem na backyard plný zelených keřů. Ze srdce mi spadl kámen veliký jako vrata, takže musel prorazit podlahu. Je to

Melbourne, oddychl jsem si, a ještě v šoku jsem si poznamenal frekvenci té stanice. Zvědavě jsem je ještě poslouchal při ranní kávě, ale nic neříkali, jen hráli nějakou neutrální pop muziku. Pak už jsme museli do práce, ale ještě tentýž den jsem to celé vyprávěl mému známému, také odemigrovanému Čechovi, který žil v Melbourne ovšem už od osmašedesátého. Docela jsem ho tím rozveselil. Privil, že tom rádiu ví, a že to dělají tak, že někdo, asi diplomatickou poštou, přiveze celý profesionálně vyrobený magnetofonový kotouč vyrobený pražským zahraničním vysíláním, a slavná Tripple E to jen nasadí do stroje a celé odvysílá, samozřejmě i s tou jejich znělkou. A stejně to prý dělají i s vysíláním jiných komunistických zemí. Jen poznamenávám, že to bylo poprvé a naposledy, co jsem tuto stanici během svých dvou let ve státě Victoria slyšel. Snad jsem Vás trochu pobavil, zdraví Pavel Chrastina.

ŠKODNÁ v AUSTRÁLII !

Sven F. REHULKA - Miranda NSW

Je opravdu zbytečné, abych v archivu vyhledával každodenní zprávy a zprávičky o útocích místních Muslimů na normální Australany, všichni víme, že jsou to denní události jak v Sydney, tak v Melbourne i jiných městech i městečkách! Stále jsme vládou i papouškující opozicí (která nechce ztratit případný kontakt s nimi) upozorňováni, že nesmíme bagatelizovat a dávat do jednoho pytle všechny Muslimy, že ti špatní, jsou jenom maličká, zradikalizovaná skupina, kdežto ta většina slušných Muslimů je s námi a i trpí s námi. Když ovšem naše policie vyšetřuje vraždy střelnou zbraní, nožem, nebo surové obřezávání malých děvčátek, či polití obličeje "neposlušné" manželky, tak policajtům nadávají "dods"a "pigs"všichni ti Muslimové, špatní i "dobří", tedy všichni, kteří se řídí Koránem a tím, co jim v mešitách vykládají mullahové.

Soužití s nimi? Jak dlouho se o to snaží státní a vládní instituce? Jak se snaží jim dát šanci, tak jako všem nově příšlým imigrantům?

Někteří se tzv. "zařadí", se státní pomocí i vystudují, případně získají kvalifikaci, ale jsou z nich opravdu Australané, jako z nás a našich dětí?

Jenom uvedu za příklad, děvče z muslimské rodiny s dobrým prospěchem , nastoupila do našeho RAN (Královského Australského Námonictva), získala dobrou pozici a rychle postupovala i při povyšování, po celou tu dobu bez jakýchkoliv náboženských problémů, až ted, když už je kapitánka RAN, byla (kým?) ustanovena do postavení "Oficiální RAN Islámský Poradce" a také začala k australské námořní uniformě nosit "hijab"! Zároveň její technická služba v RAN, jí dává přístup k vojensko-námořním kódům a tajným zařízením. Otázkou je, když by došlo ke konfliktu (a ono k tomu dříve nebo později dojde) s nějakou Islámskou zemí, nebo místní skupinou, bude tato Captain of RAN Mona Shindy - Australankou, anebo Muslimkou?

Další případ : Televizní stanice ABC, totálně levicová, multikulturní, genderově zmatená, má v současnosti nový objev - Egyptsko-Súdánskou Muslimku Yassmin Abdel-Magied, která právě v den, kdy celá Austrálie vzpomíná památky našich padlých na ANZAC Day, tato "dáma" si drze dovolila prohlásit, že v ten den by lidé měli vzpomenout "ubohých uprchlíků" vězněných naší vládou na Manus Island, na Nauru a vzpomenout na ubohou Sýrii a Palestinu (tím ta kráva myslela palestinské teroristy - Filištíny, jak zpíval Val Jan Werich). Tato "dáma" je členkou výboru pro Australsko - Arabské Vztahy a tam, při jisté debatě pronesla "moudro", že Islám, je největším ochráncem feminismu! Myslím, že není třeba dále vysvětlovat její názory a pravdy! Celá ABC je plná těchto marxistických přívrženců multikulturalismu, obhájců muslimských kriminálních zločinů, zastánců homosexuality (jak tomu správně v Česku říká Václav Klaus) a skryté i veřejné nenávisti k novému větru v Americe - presidentu Donaldu Trumpovi. V několika příštích dnech má v našich vodách začínat společné námořní cvičení lodí Royal Australian Navy a US. Navy, možná i spolu s NZ Navy a s Japonci, ale má to velký zádrhel! Dvě naše největší invazní lodi HMAS Canberra a HMAS Adelaide, kotví smutně ve Woolloomooloo, lodě, které nás stály ve Španělských loděnicích více než A\$ 3.-BILIONY dolarů, stojí a v Sydney obrůstají přílipkami, protože NIKDO nemůže přijít na to, proč jejich stroje nepracují.

Naše "vševědoucí" media oznámila šalamounské zprávy, že 1. lodní stroje dostaly špatný olej, 2. že byla nesprávná "údržba"!

Tak anebo onak, já, jako občan Austrálie (a až do své penze i taxpayer) se ptám : má tu jasnou sabotáž na svědomí nějaké muslimské Jihad komando, anebo tradiční komunistická Maritime Union? Obojí špatné!

Není se čemu divit, naše "ministryně obrany" Ms.Marise Payne, která nikdy nesloužila v ADF, se může postavit do řady s českým "ministrem obrany" Stropnickým, dobrým hercem ale také "bojovníkem" s modrou knížkou. Z takových předáků obrany demokracie musí mít jistě radost tlustý Severokorejský Kim, Čínský panda Jiang Zemin, či geroj KGB Putin, solnyško jasné! Ale co naděláme, takový už je ten náš současný svět!

psáno 30. dubna 2017.

Dopis - Komentář

Jinými slovy, jen islám vraždí náhodné civilisty - protože podle muslimů žádní civilisté nejsme, jsme jen pohanské nevěřící zrůdy, překážející jim v rozletu. Je to jednoznačná občanská válka mezi islámem a zbytkem světa, a jen blb si bojovníky protistrany tahá do svých domovů, kde si je vydržuje!

Z textu: Můžeme připomenout teroristické útoky v Moskvě 6. 2. 2004 (41 mrtvých), 31. 8. 2004 (11), 29. 3. 2010 (40). Jednalo se o sebevražedné útočníky. V Paříži došlo k velkým útokům v letech 1995, 1996 a 2015. V Londýně v letech 2005, 2007 a 2015.

V dřívějším období docházelo v Británii k desítkám teroristických útoků ze strany příslušníků Irské republikánské armády, jež bojovala za odstrzení Severního Irska okupovaného po staletí britskou armádou. Tyto útoky byly ale většinou namířeny proti politikům a příslušníkům ozbrojených složek, nikoli nevinným civilistům tak, jako jsou útoky islámských teroristů.

V době války v Alžíru docházelo k teroristickým útokům tajné organizace francouzských důstojníků proti politikům. Nicméně teroristické útoky proti civilistům a sebevražedné útoky začali ve větším rozsahu používat arabští bojovníci proti francouzské okupaci Alžíru. Podobné útoky, většinou sebevražedné, jsou rovněž specialitou palestinských islámských teroristů, kteří se snaží vyhnat Židy s Israele.

Lada Dvorská

Jak vidí Noviny ve Frankfurtu...

Zdraví Pepča Stejskal.

Drahý a milý Pepčo!

Dnes je den díkuvzdání a tak Ti děkuji za ty pravé noviny a za esej o panu Dvořákovi. Hned jsem si to uložil do archivu. A ty noviny , to je mast pro oko, balsám pro duši, krém pro mozek, i když - nutno podotknout, že jsou tam někdy články nejen kontraversní, ale i blbé. Jinak je to skvost, který v dnešních - politickokorektních novinách nenajdeš.

Tomáš Zdraví všechny svobodné Australany

Recepiš No.464

DRBÁKY ZE ZDÍKOVA

Drbáky:

stejný poměr brambor vařených ve slupce a syrových a sůl, hladká mouka na obalení

Oboje brambory nastrouháme,ze syrových vymačkáme všechnu vodu,osolíme a spojíme v jedno těsto. Děláme kulaté knedlíky,které vaříme v osolené vodě 10-15 minut. Po vyndání můžeme knedlíky „natrhnout", aby se vydýchaly. Jsou takové sklovité,ale výborné. Já je doplnila osmaženou cibulkou a sekaným uzeným.

Když jsem drbáky vařila poprvé,podcenila jsem radu ohledně řádného vymačkání syrových brambor. Tak jsem z původních koulí vylovila z vody kuličky. Podle rady místních je nejlepší strouhané brambory vymačkat přes plátýnko.

Je hysterická žena nemocná? Může taková matka dobře vychovávat dítě?

Cyril Höschl

"Vážený pane profesore, syn se rozvedl po dvanáctiletém manželství. Snacha byla velice atraktivní a navenek

příjemná žena, ale v soukromí neúnosně panovačná, sebestředná a sobecká, s věčnou potřebou obdivu od okolí, zatímco domácnost i mateřství šly stranou. Na výtky reagovala výbušně, lhala a pasovala se do role trpětky. Chodila po doktorech s nejrůznějšími obtížemi a jednou si stěžovala, že renomovaný neurolog, co jí byl doporučen, nestojí za nic, protože jí diagnostikoval hysterii," píše paní I.S.

A dotaz pokračuje: "Syn v manželství zastával funkci živitele, hospodyně i obou rodičů, dokud nedospěl k názoru, že je to ubíjející nejen pro něho, ale i pro syna. Po rozvodu byla dohodnuta střídavá péče. Teď je vnukovi sedmnáct let, bydlí u syna, u matky občas přespí. Je to chytrý kluk, ale trápí mne jeho přístup k životu. Nemluví o tom, že většinu času tráví u počítače, to bylo odjakživa stejně jako jeho neústupné sebeprosazování. Jenže teď se mi zdá, že zastává názor, že rodina je tu čistě od toho, aby saturovala jeho potřeby (jídlo, čisté oblečení, kapesné). Syn ho jen těžko přesvědčuje, aby mu občas s něčím pomohl, jeho to ani nenapadne. Děsí mne samozřejmost, s jakou přijímá a sám nic nedává. Ani se netají tím, že by byl „pitomej“, kdyby dobrovolně něco dělal. Jeho názory, hodnotový žebříček a volba přátel mě zneklidňují. Nikdy nepřipustí vlastní chybu, neumí se omluvit. Nakolik je možné, že dítě sice vzhlíží k jednomu rodiči, ale řídí se vzorcem chování rodiče druhého, kterým přitom podle vlastních vyjádření pohrdá? Je možné, že si z otcova vzoru nic nevzal jen proto, že je k následování méně pohodlný? Existuje naděje, že život v něm ještě probudí to dobré, k čemu byl veden? Je možné, že je povahově po matce a nic se s tím nedá dělat? Může za to snacha, nebo je opravdu vlastně nemocná? Je hysterka vůbec schopná plnit mateřskou funkci?"

To je mnoho obtížných otázek a málo podkladů k jejich zodpovězení. Diagnózou hysterie slovnitý neurolog vašeho syna asi potěšil, neboť jeho laickému dojmu poskytl odborné krytí. Příhoda je však zároveň ukázkou toho, jak psychiatrické nálepkování bez širšího kontextu a preventivně léčebného programu za přispění všech zúčastněných vůbec nic neznamená a věc často ještě zhorší („já přece nejsem blázen!“).

K vyhodnocení rodinné dynamiky a potíží s vaším vnukem by bylo třeba promluvit nejen s vámi, ale především s vnukem (on svou situaci nepochybně vidí jinak než vy) a s jeho oběma rodiči. A to i v případě, že vy popisujete celou věc korektně. To, co vám na vnukovi vadí, má zřejmě několik ingrediencí, jejichž poměr je nejasný, ale jeho znalost by usnadnila odpovědi na vaše otázky. Tak předně některé vzorce chování vskutku mohou být do značné míry geneticky podmíněny a je otázka, kteří předkové jsou v nich silněji zastoupeni. Za druhé, v mezilidských vztazích často panuje komplementarita, které se někdy lidově říká „protiklady se přitahují“.

Tak, jako k vašemu synovi byla kdysi přitahována snacha (jinak by si ho asi nevzala), tak je k němu přitahován jeho syn, sám jsa možná v něčem podoben spíš snaše. Pokud jde o výchovu dítěte, ta v rozvádějících se manželstvích dostává vždycky zabrat. Dítě často těží z rodičovských neshod a využívá bezostyšně jejich vzájemné averze a žárlivosti, což spolu s pocitem křivdy, jež opodstatňuje onu samozřejmost, s jakou posléze vše přijímá a samo nic nedává, urychluje proces rozmazlenosti.

Podobně vnímané generační rozdíly jsou však univerzálním jevem. Dospělým všech dob se povětšinou děti následující generace zdají být pohodlné, drzé, sobecké a bezohledné („zkažená mládež“). Pro zodpovězení vaší první otázky nemám dost informací, na druhou odpovídám, že to možné je, na třetí, že naděje umírá poslední, na čtvrtou, že i kdyby po matce byl, dělat se s tím něco dá, i když velmi těžko, na pátou, že hysterie není nemoc, ale spíš stav, jenž nezavazuje člověka svéprávnosti, a na šestou, že i pithiatické ženy mohou plnit mateřskou funkci, leč většinou s následky, jimž se v psychiatrickém žargonu říká maminkitida.

Latkes - židovské bramboráky

(*Klára Březinová: Latkés jíme o chanuce" (recept upraven), Nový Orient, str. 336, čís. 10, 2001, židovská kuchyně*) V době, kdy křesťané slaví svátek narození Krista, připomínají si Židé událost, která se stala v době panování Antichona IV. Tento seleukovský panovník zakázal studovat Tóru a dodržovat ustanovení jejich zákona. Dohnal Židy k povstání, ve kterém zvítězili a na památku této události a zázraku jež se stal, kdy olej po zapálení svícnu "menory" vydržel svítit místo jednoho dne osm dní. Tento den si připomínají židé svátkem "chanuka", při kterém se v domácnosti zapalují postupně po sedm dní světla na semiramenném svícnu ("chanukija"). Svátky mají radostný průběh, lidé se navštěvují, pořádají večírky atd. Na svátečním stole se objevují jídla symbolicky smažená na oleji. Oblíbené jsou například "latkes" - placky ze syrových brambor a kynuté koblihy "sufganijot" plněné zavřeninou. Podle jisté tradice převzali bramborové placky židé z Ukrajiny, kde byly považovány za výbornou přílohu k vánoční huse. Nápadná je podoba s naším bramborákem neboli "cmundou". Jako řada jídel mají latkes své varianty podle místní tradice a zvyklostí. Někde se jí samostatně, ale jsou známé kombinace se smetanou, cukrem, jogurtem či jablečnou omáčkou.

Suroviny:

- 1-1,3 kg brambor, nastrouhaných
- 1/2 šálku macesové či polohrubé mouky
- 1 cibule, nasekaná
- 2 vejce
- 1/2 lžičky kypřicího prášku
- 1/2 lžičky soli
- pepř případně ještě paprika, podle chuti
- rostlinný olej na smažení

Postup přípravy:

- Brambory nastrouháme nebo rozdrtíme nahrubo v kuchyňském robotu.
- Vložíme do osolené vody abychom, zachovali jejich světlou barvu a na vzduchu oxidací nezhnědly
- Nastrouhané či drcené brambory zbavíme na sítu veškeré kapaliny, ještě je důkladně vyždímáme v rukou a vložíme do mísy.
- Přidáme mírně rozkvedlaná vejce a ostatní suroviny, kromě oleje.
- Na pánvi rozehřejeme na středně horkém plameni olej.
- Pomocí lžice vkládáme do rozpáleného oleje bramborovou směs (až 4 dávky - dle velikosti pánve) a lžící je plošně rozprostřeme do oválu.
- Placky opékáme asi tři minuty z obou stran dozlatova.
- Usmažené placky laktes vyjmeme, zbavíme nadbytečného oleje položením na papírové ubrousky a podáváme např. zdobené smetanou nebo jablečným pyré.

POKUS NA ZŠ KARLOV

Vlasta Chomátová infokuryr Na ZŠ Karlov se týden učilo jako ve 30. – 50. letech 20. století!

Všechny děti 2. tříd i my, učitelky a asistentky, jsme se vrátily do starých dob a jeden celý týden jsme v rámci projektu učily jako za časů našich prababiček. Děti se totiž dnes ve škole už zcela běžně setkávají se skupinovou, individuální, projektovou výukou, a proto jsme se rozhodly ukázat dětem, že to, co je nyní běžné, dříve děti nezažívaly.

A jak nejlépe toho dosáhnout, než jim ukázat opak?

Vystěhovaly jsme třídy, uklidily všechny obrázky, schovaly techniku, daly pryč vše, co bylo jen trochu zajímavé. Oblékly jsme se jako vážené slečny učitelky a připravily si nezbytné ukazovátko i rákosku.

Rodiče byli naštěstí vstřícní a jako vždy nám velmi pomohli, když děti oblékli do dobového oblečení, na svačinu jim připravili chléb s máslem a nechali nás dělat naši práci, jejíž součástí byly i dobové tresty, jako třeba klečení v koutě. Po prvním dni jsme nemohly uvěřit tomu, že všechny děti dokázaly celou vyučovací hodinu sedět s rukama za zády, nevykřikovaly, nedožadovaly se pozornosti, a dokonce tu svou udržely, ačkoliv se ani jednou neprotáhly, nevyskočily z lavice, nesoutěžily, ani nezpívaly. Zkrátka jen a pouze frontální vyučování. Výklad, poslech, psaní do sešitu. Najednou jsme neměly ve třídě jedině dítě s poruchou pozornosti. Děti se hlásily, plnily úkoly, nezlobily a domů odcházely se slovy, že lepší výuku ještě neměly. Mnohé z nich to prohlašovaly i po celém týdnu takového vyučování. No a nyní nevím, jestli tedy dnes my učitelé neděláme něco špatně. Ke každému přistupujeme individuálně, neustále se snažíme děti zabavit, upoutat je, zpestřit jim výuku, vše se jim snažíme podat zajímavě - a ony jsou pak šťastné za výuku bez toho všeho? V každém projektovém týdnu se

snažíme o to, aby přinesl něco nového nám všem. A závěr tohoto týdne?

Děti mají rády pevný řád, vidí v něm jistotu a bezpečí!

CO DODAT ... ???

Dodávám :

K nežádoucím změnám docházelo i za minulého režimu ale žel a ke škodě našich dětí, po "sametové revoluci" také. Osvědčené metody i osnovy učebních plánů byly očividně nekompetentními nařízeními "shora" měněny, opět bez diskuse se zkušenými učiteli ! Byly vydány nové učebnice různé, mnohdy až pochybné kvality.

K výuce jednoho předmětu se mohly používat různé učebnice.

Celé školní kolektivy byly zařazeny do tzv."pilotních programů".

Došlo k odtržení vazeb, budovaných v regionu po celé generace.

Zákonitý řád byl porušen a "pedagogové" z ciziny vzniklý chaos neřešili, ti si najednou s dětmi mohli v sedě - vleže hrát na kobercích, mezi opuštěnými lavicemi s bezchybnou konstrukcí schválenou normami!

A jak reagovaly Výzkumné pedagogické ústavy ?

...Řád-neřád, heslo "Změna je život" se v republice rychle vžilo, podobně jako "pitný režim", bez vyhodnocení, co dobrého, ale i špatného dětem přinese.

Ten ovládl mysl i lavice, batohy, kabelky atd... Z dětí jsou vyráběni malí dospělí a v životě prosazují "změny", které mnohdy nejsou žádané ani jejich nejbližšími...

Paní učitelky z Karlova navzdory myslitelům na ministerstvu zjistily to, co bylo ověřeno a dobře fungovalo po celé generace:

Pevný řád vede dítě k sebekázni, udává mantinely v myšlení a je klíčem ke svobodě v lidské společnosti.

Madona z Veverí: Čí by tak sakra mohl ten obraz asi být?

Jiří X. Doležal

Soud rozhodl zcela bizarní spor, který byl podle zdravého rozumu řešitelný za dvě vteřiny. Rozumnou myšlenku však bylo nutno podpořit soudním výrokem - takže zaplat' Pánbůh, že soud rozhodl, jak rozhodl.

Já chápu, že se stát snaží chránit majetkové nároky občanů, a chápu, že žádný ředitel žádné galerie na planetě nevíta, když mu letitý exponát přestane patřit. Ale soudní spor o vlastnictví obrazu Madona z Veverí byl jak vystřižený ze satirického seriálu z Blbákova.

Stát odmítal katolické církvi vydat obraz Madona z Veverí, a je to to samé, jako kdyby nechtěli Einsteinovi přiznat prvenství v teorii relativity. Teorie relativity je systém, který vědec sám vytvořil, stejně tak Madona z Veverí je zcela neoddiskutovatelně majetkem církve, protože je to církevní obraz a už sama persona - Madona - je církevní symbol. A v době, kdy Karel IV. nechal pro církevní kapli obraz namalovat a zaplatil ho, nebylo vůbec myslitelné, že by obraz Madony mohl nedejpánbůh patřit tomu, kdo ji financoval - dle tehdejších mravů byla jediným představitelným majitelem toho církevního obrazu kaple ve Veverské Bítýšce, potažmo církev.

Je to stejně evidentní, jako že církvi patří kostely, kaple a jiné rituální církevní stavby, předměty i obrazy, pokud je církev neprodala či nedarovala jinému subjektu. A to i v případě, že ty církevní stavby či obrazy nefinancovala církev, ale sponzoři.

Do osmatřicátého byl obraz plně pod kontrolou církve, pak ho státní instituce zrestaurovaly (což samozřejmě nijak nezpochybňuje vlastnictví) a pak přišel nácek a pak bolševik a už se neřešilo. Kapli ve Veverské Bítýšce za války rozbombardovali, obraz byl v galerii, nebylo co řešit. Vždyť církev byla nepřátelským subjektem! No a nyní se konečně rozhodnutím Městského soudu v Praze pravomocně Madona vrací tam, kam patří - do rukou církve. Ne do trezoru, je vystavena v v Diecézním muzeu v Brně. Kam samozřejmě patří - při vši účtě k pražské Národní galerii - mnohem spíš než do Prahy.

Jednak proto, že byla vytvořena pro kapli v těsném sousedství Brna, druhak proto, že je v majetku, držení a v objektu církve, a ne státu. A tak to podle mého obrazu u církevních obrazů má být. Tím samozřejmě nijak neměním svůj ostře kritický názor na katolickou církev - ale právo na majetek nesmí být upřeno ani vcelku nesympatickým subjektům.

Ptá se chlapec svého otce: „Tati, proč střílíš po babičce?“ „Pro někoho babička, pro jiného tchyně.“

Toto koluje bez podpisu na internetu. Nevím, kdo to napsal, ale myslím si, že je na tom něco pravdy. Váš vydavatel.

RICHARD GERE

O TOM, PROČ BYCHOM TENTO SVŮJ ŽIVOT MĚLI PROŽÍT NAPLNO

Zlatá slova! Každý by se je měl naučit nazpaměť!

Maminka mého přítele se celý život zdravě stravovala. Nikdy nepila alkohol, nikdy nejedla nějaké „špatné“ jídlo, každý den cvičila, byla vždycky pohyblivá, aktivní, a užívala všechny vitamíny a užitečné přípravky předepsané lékařem, nikdy nechodila na sluníčko nenatřená krémem s vysokým UV faktorem. A když náhodou, tak jen na malou chvilku, zkrátka chránila své zdraví, jak jen to vůbec bylo možné.

A dnes, v šestasedmdesáti letech, má rakovinu kůže a kostí a osteoporózu vysokého stupně.

Otec mého přítele jí slaninu, máslo, všechno, co doslova plave v oleji. Nikdy, opravdu vůbec nikdy se nezabýval žádným sportem, každé léto se nejmíň jednou spálil tak, že se pak loupal ještě dva měsíce, žil si zkrátka naplno po svém, absolutně bez ohledu na nějaká doporučení a rady okolí.

Je mu 81 a lékaři prohlašují, že má zdraví mladého člověka.

Lidé, před svým jedem se neschováte!

Existuje a najde si vás. Jak prohlásila matka mého přítele: „Kdybych věděla, že můj život skončí takhle, žila bych ho naplno a užívala si všechno, co mi zakazovali!“

Nikdo z nás se odsud (ze Země) živý nedostane, takže se k sobě laskavě přestaňte chovat jako k něčemu druhořadému. Jezte dobré jídlo. Procházejte se na sluníčku. Skákejte po hlavě do oceánu. Dělte se o všechno, co vám leží na srdci. Buďte hloupí. Buďte hodní. Buďte divní.

Na nic ostatního stejně není čas!

Úsilí zničit civilizaci

Ota Ulč NevPes

Právě jsem se dočetl o projevu notné nelibosti u našich jižních sousedů v mexickém státě Sonora. Jeho političtí reprezentanti - devět zákonodárců - odjeli do Tucsonu v americké Arizoně rozhořčení, že tamější zaměstnavatelé se mexických, ilegálně přítomných pracovních sil zbavují. Ti se pak vracejí do původních domovů a stavu neřešitelné nezaměstnanosti.

Stát Arizona si totiž odhlasoval novinku „Employer Sanctions Law“ s platností od 1. ledna 2017, jímž postihují místní zaměstnavatele vědomě najímající pracovníky cizince bez legálního oprávnění.. Trestem je buď *suspension*, nebo dokonce ztráta oprávnění dál provozovat svůj byznys.

„Jak je možné, že si Arizona troufla něco takového odhlasovat?“ zareagovala mexická zákonodárkyně Leticia Amparano-Gamez, reprezentující pohraniční oblast Nogales, kudy jsem už několikrát projížděl a kde prý nežije ani jedna rodina, jejíž člen by si v Arizoně ilegálně nevydělával.

Jenže je tady notný problém: USA jsou suverenním státem a nikoliv odnoží, Mexiku podřízenou. Američní daňoví poplatníci nejsou zodpovědní za *welfare* neboli blaho mexického obyvatelstva. O ty nechť se postará mexická vláda, aniž by nadále pokračovala ve své parazitické závislosti na svém americkém sousedovi.

Je to vlastně škoda, že ostatní státy USA si neodhlasovaly tentýž zákon jako Arizona.

NOVÉ IMIGRAČNÍ ZÁKONODÁRSTVÍ

- Ve školách nebude žádná dvojjazyčná výchova.
- Všechny hlasovací volební lístky budou tištěny pouze v řeči národa.
- Všechno úřední vyjednávání se bude konat v řeči národa.
- Ne-občané nebudou mít právo hlasovat, bez ohledu na délku pobytu.
- Ne-občané nebudou mít nárok na získání politického úřadu.
- Cizinci nebudou břemenem těm, co platí daně. Bez nároku na jakékoliv.
- sociální podpory, zdravotní péči. Kdokoliv se stane břemenem, bude deportován.
- Cizinci budou oprávněni v zemi investovat za podmínky, že to bude aspoň obnosem ve výši 40.000krát vyšší než denní minimální plat.
- Cizinci jsou oprávněni nabývat půdu, ale nikoliv u břehu (waterfront).
- Cizinci nemají právo protestovat, demonstrovat, mávat cizí vlajkou, politicky se organizovat, nevládně o prezidentovi a politice se vyjadřovat. Hrozí jim deportace.
- Jestliže do této země přijdete ilegálně, budete chycen,

uvězněn až do doby své deportace a všechny váš majetek bude konfiskován.

Věřu přísné, až velmi kruté předpisy. Který stát by si něco takového odhlasoval? Snad Severní Korea, jenže jaký šílenec by usiloval o takovou emigraci?

Tímto státem je MEXIKO, takto reaguje proti případným zájemcům z jižního středoamerického sousedství, v jejich snaze proniknout do severních USA, kde něco tak přísného by si nikdo netroufl ani představit.

V letošním měsíci březnu 2017 se ve Washingtonu uskutečnila konference na téma *overpopulation*, jíž se zúčastnila značná řada výtečných mozků. Mezi nimi například profesor Victor Hansen Davis, který ve své prozatím nejposlednější knize „Mexifornia“ vysvětluje, jak imigrace - legální i ilegální - úspěšně ničí celý stát Kalifornii, pak dál na pochodu zničit pozůstatky amerického snu (*The American Dream*).

Z e-mailu se dozvídám, že po něm vystoupil Richard D. Lamm, bývalý guvernér státu Colorado, a ve svém projevu předložil řadu metod, jimiž lze úspěšně zničit USA - tyto státy americké. „Nebude to příliš obtížné. Žádný národ v dějinách nepřežil pustošení časem. Britský historik Arnold Toynbee došel k přesvědčení, že všechny velké civilizace vzrostly a padly a že „Pitva historie dokazuje, že všechny velké národy spáchaly sebevraždu.“ „

Lamm takto vysvětluje: Za prvé, zničit Ameriku jejím přetvořením v bilingvální či multilingvální a multikulturní stát. Pro jedince bilingvalismus je požehnáním, ale pro společnost to je prokletím. Státy tím zasažené (Kanada, Belgie, Malajska, Libanon) pak prožívají „*turmoil, tension and tragedy*“.

Druhým způsobem, jak zničit Ameriku, je vynález multikulturalismu a povzbuzovat, podporovat přistěhovalce, aby se drželi svých přivezených tradic. Zdůrazňovat přesvědčení, že všechny kultury si jsou rovné. Že mizerné školní výsledky tolik propadajících černochů a Hispánců jsou výlučně zaviněny předsudky a diskriminací většinovou společností.

Musíme zdůrazňovat a oslavovat naši rozdílnost (*diversity*) a nikoliv bažení po jednotě (*unity*). Zbavit se bývalého, tolik zdůrazňovaného „tavícího hrnce“, zanechat snahy zdůrazňovat naši jednotu.

Naši nejrychleji, nejpočetněji se zvětšující demografickou skupinou jsou právě ti Hispanics, ti nejmíň vzdělávaní, neasimilovaní, antagonističtí vůči většině populace. Zhruba polovina nedochodí vyžadované roky povinné školní docházky (*50% dropout rate from high school*)

K rozpadu Ameriky přispěje zdůrazňování původní etnické identity a rovněž kult *VICTIMOLOGY*, rozvíjet *GRIEVANCE INDUSTRY*, povzbuzovat u početně se nejvíce rozvíjející, ale intelektuálně té nejméně schopné, avšak přesvědčené, že současný stav výlučně zavinila většinová společnost. (Na záhném vrcholu nejznamenitějšího studijního výkonu jsou Asiaté: Singapur, Hongkong, Tchaj-wan, Jižní Korea a Čína a Indie, některé jejich oblasti).

Dvojí občanství rovněž přispívá k diferenciaci a, jak již zdůrazněno, *diversity* je v rozporu s *unity*.

Řečník Lamm se rovněž zmínil o dobách antického Řecka. Staří Řekové zdůrazňovali, že všichni patří k témuž národu, rase, mluví stejným jazykem, vyzývají stejné bohy, všichni se účastní olympijských her, všichni pokládají Persii za svého úhlavního nepřítele. Jenže podlehl jinému nepříteli: lokálnímu patriotismu, zeměpisné rozmanitosti, rozdmychávání a Řecko se rozpadlo.

Ono přibývání slov jako *RASISMUS, XENOFOBIE*. Multikulturalisms, victimologie. Neschopnost vytvořit řádné fungující imigrační zákony. Nadále přežívající mýtus, že přistěhovalectví v dosavadní minulosti vždy Americe bylo k prospěchu, a tudíž tomu tak musí být i v budoucnosti.

Ex-guvernér domluvil, Byl odměněn tichem posluchačů. Pak ještě dodal: „Chci cenzurovat Victora Hansona Davise, jeho knihu Mexifornia. Je to kniha nebezpečná. Zveřejňuje plán, jak zničit Ameriku. Jestliže máte pocit, že Amerika si zaslouží být zničena, tak tuto knihu nečtěte.“

Všechno potřebné Lamm vyjmenoval. „Víc než 100 jazyků na kusy trhá náš výchovný systém a národní soudržnost. I barbarské kultury, jejichž součástí je mrzačení ženských genitálií, rostou v popularitě za našeho oslavování

rozmanitosti. Americké pracovní příležitosti mizí v zemích Třetího světa a velké podniky Třetí svět v Americe vytvářejí. Pomyslete na Kalifornii a jiné státy. Prozatím je tady deset milionů ilegálů a jejich počet značně přibývá. Připomíná to knihu 1984 George Orwella. V ní je zmínka o třech heslech vyrytých na budově ministerstva pravdy: VÁLKA JE MÍR. SVOBODA JE OTROCTVÍ. NEZNALOST JE SÍLA.“.

Bývalý guvernér Lamm si šel sednout na svou původní židli a každému z přítomných na této konferenci se ujasnilo, že náš národ a budoucnost této velké demokracie se ocitly v důkladných potížích a situace se dál povážlivě bude zhoršovat.

První Češka pokřtěná papežem v novodobé historii: Cítala jsem bázeň, respekt i štěstí

Taťána Čempelová se stala první Češkou v novodobé historii pokřtěnou hlavou katolické církve."Dojmy jsou úplně impozantní, jsou nádherné, protože celá ta atmosféra byla skutečně velmi mysteriózní," popsala své dojmy. Sobotní křest byl součástí velikonoční vigilie, při níž si křesťané připomínají noc, kdy podle tradice vstal z mrtvých Ježíš Kristus. Papež pokřtil 11 lidí včetně dvou dětí.

Dětmarovice (Karvinsko) - Plná dojmů se v neděli z Vatikánu vracela devětačtyřicetiletá úřednice Taťána Čempelová z Dětmarovic na Karvinsku, kterou v sobotu v Bazilice svatého Petra ve Vatikánu spolu s dalšími deseti lidmi

pokřtil papež František. Stala se první Češkou v novodobé historii pokřtěnou hlavou katolické církve.

"Dojmy jsou úplně impozantní, jsou nádherné, protože celá ta atmosféra byla skutečně velmi mysteriózní. Byli jsme v bazilice, která potemněla a vcházelo se potom se svícermi, poté, co svatý otec požehnal u vstupu do baziliky oheň. Úvod byl překrásný, takže to nabudilo takovou atmosféru, která se ani nedá popsat slovy," řekla Čempelová.

Přiznala, že cítila obrovský respekt, ale zároveň i bázeň, štěstí a radost. "Nervy ale samozřejmě pracovaly, takže i tréma fungovala. Stres určitě dolehl a vlastně tam byl celou dobu, nebudu ze sebe dělat mistra světa, ani nějakého hrdinu," přiznala Čempelová.

Hodně jí ale pomohly sakrální prostory, které působily zklidňujícím dojmem, i ranní nácvik a povzbudivá slova hlavního papežova ceremoniáře. "Krásně nás přivítal, povzbudil nádhernými slovy. Připravili nás úžasně," řekla.

Přestože pochází z katolické rodiny, jako dítě pokřtěna nebyla. "Když máte nějaké těžké rozhodnutí v životě a váháte buď pro, nebo proti, tak se vám pak vždycky hrozně uleví. Já jsem s tím křtem váhala a pořád jsem se ujišťovala, že to je správný krok. Když ten krok nastal, tak jsem věděla, že je to přesně to, co mělo přijít, že to tak mělo být," řekla Čempelová.

Dodala, že se nyní skutečně cítí jako křesťanka. "Bez křtu jsem pořád byla na půl cesty. Nemohla jsem jít k přijímání, v podstatě jsem vždycky měla takový respekt před těmi dalšími členy naší farní komunity. Teď se to všechno vyčistilo a už se strašně těším, jak se vrátíme zpátky a v pondělí s nimi budu moci jít poprvé tou naší uličkou v tom našem malém kostele ke svatému přijímání. To je hrozně krásná věc a já si toho hrozně vážím a strašně se těším," dodala Čempelová.

Křest byl součástí velikonoční vigilie, při níž si křesťané připomínají noc, kdy podle tradice vstal z mrtvých Ježíš Kristus. Papež pokřtil 11 lidí, včetně dvou dětí. Podle agentury APA pocházejí tito lidé kromě ČR z Itálie, Španělska, USA, Albánie, Malty, Malajsie a Číny. CTK“

Americká televize si pozve význačného izraelského myslitele. Jedna z otázek zní: „Kdybyste měl jedním slovem charakterizovat situaci v Izraeli, jak byste ji popsali?“

„Dobrá.“

„A kdyby dvěma slovy?“

„Ne dobrá.“

... opilá agronomka se probudí po oslavě MDŽ pod vemenem krávy a řekne: "chlapi, jeden po druhém a poslední mě veze dom".

DIRECTORY pro předplatitele, min.6linek, \$60 ročně
Jídlo a Restaurace

Wisteria Place caffe,
156 Megalong Street, Leura
Te,," 0421 335 835
Otevřeno: **ve čtvrtek v pátek a v sobotu**
od 17.00 do 21.00

Restaurace "Boutique B Brasserie"
Česká jídla a České točené pivo
Otevřeno Středa – Neděle od 18.00 do 22.00
234 Princes Highway, Sylvania
Parkování zdarma před i za restauraci
Rezervace na 02 9544 9002
Web www.bbb.restaurace
Email bookings@bbb.restaurant

30/IV/18

Jenom pro informaci, kde se vaří česká a slovenská jídla, škoda, že u nás neinzerují.
Sydney
Blue Danube v Country Clubu, Kemps Creek (Pa-Ne)
Bazaar v St. Leonards, obědy, každý den
Tommy's beer cafe v Glebe Points Rd., Glebe
Bohemian Restaurant v Narralen (jen občas)
Melbourne
Sokol
Gold Coast
Prague (nevím kde je)
Brisbane
Ceskoslovensky klub (jen v pátek, občas i v neděli)

DENTIST
Dr.Goran Pechanats.
100 Redfern St., Redfern (02)9698 1273
check-up +2 x-rays+ cleaning \$150.00
full porcelain crown \$1100
We accept vouchers from dental hospital
09/IX/16

Služby pro studenty

Australiaonline®
Education, Immigration & Travel
Consultancy

Od roku 1993 nabízíme služby spojené s vyřízením studentského vísa a vyberem spravne skoly. V Sydney provozujeme největší česko-slovenské studentské centrum. Jste turisté či studenti a máte zájem o prodloužení pobytu v Austrálii? Naši studenti mají **zdarma** k dispozici vizové konzultace, design studia a žádosti o studentská vísa, wifi, multimediální počítače, kopírování, tisknutí atd. Zklamal Vás přístup jiných agentur? Chcete si být jisti s prodloužením Vašeho studentského víza? Nemůžete najít školu, která Vám vyhovuje? Chcete zdarma využívat našich služeb? Nabízíme nejširší výběr jazykových, odborných škol a universit po celé Austrálii a to za bezkonkurenční ceny! Nabízíme reálnou pomoc s nalezením práce a ubytováním. Jako jediná česko-slovenská agentura v Sydney nabízíme LEGALNI imigrační poradenství. Číslo imigrační licence: 0208424 Český mluvící, 0741913 Slovensky hovoriaci, 1277981 Polsky mluvící Kontakt: Marek, Peter nebo Michal, sydney@australiaonline.eu

AUSTRALIA ON LINE TRAVEL

Nabízí bezkonkurenčně nejlevnější cestovní produkty po Australii, Novém Zeelandu, Asijskopacifické oblasti (Fiji ...), ale také letenky do všech destinací světa včetně Česka a Slovenské republiky. Travel agency licence: 2TA07248, Kontakt: Stanka nebo Lenka, travel@australiaonline.eu
Navštivte naši kancelář AustraliaOnline / Australiaonline Travel
Suite 301, 39 Liverpool Street, NSW 2000
Contact:
Education section: 02 – 9003 0455
Immigration section: 02 – 9003 0466
Travel section: 02 – 9003 0456

www.australiaonline.eu
www.facebook.com/AustraliaOnlineAustralia
01/IX/16

Study. Work. Travel.

Information Planet má 20 let zkušenosti, 4000 studentů ročně, 100 zaměstnanců, 2 kanceláře v Sydney, Perthu a Brisbane, 30 kanceláří v Evropě, Jižní Americe, Austrálii i Kanadě. Nabízíme pomoc s prací, imigrační službami. Dále také zprostředkováváme, cestovní agenturu, velké slevy pro naše klienty, party, promotions. Poradenství při výběru školy, univerzity, viz, kontakt: Katarina, Barbora, Estera email: europe@informationplanet.com.au mobile: 0420 300 863 Poradenství ohledem práce, Kontakt: Veronika email: service@informationplanet.com.au mobile: 0424 142 581 Kancelář v Centru adresa: Level 5, Clarence Street 285, Sydney 2000 NSW Kancelář na Manly : 41-A The Corsor, Manly 2095 NSW

www.informationplanet.cz a
www.informationplanet.sk

25/III/16

Školy
Czech and Slovak School of Sydney
Green Square School, 237 Botany Road, Waterloo P.O. Box 150; Randwick, NSW 2031
<http://www.czechandslovakschoolsydney.org.au>
Principal: Kateřina Larbalestier, : 0417 683 400
Česká škola v Perthu
Woodland Primary Sch., 7 Bentwood Ave., Woodlands, (08) 9245 8137

Česká škola v Melbourne původní v prostorách St. Mathew Church, Cheltenham Principál: **Vlasta Šustková**, Tel: 03 9551 0279 ; 0408 088 167
Česká škola v Melbourne nová V Sokole vedení: **Zuzana Vasíth** Tel. 03 90172216
Slovenská dětská beseda/Slovak Little School of Melbourne, 2-12 Derby Street, Kew Vic 3101 - info slovaklittleschool@gmail.com
Marta Kapustová/0437699690 or **Nora Kovarcikova/ 03 98504517**.

ČESKÉ A SLOVENSKÉ ORGANIZACE.
Beseda- Czechoslovak - Australian Association in Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620
vydává dvouměsíčník věstník **Beseda. Československý klub v Queenslandu**, 25 Upfield Street Burbank Qld 4156
Tel / Fax: (07) 3343 3489
✉ ccq@csklubqld.org.au
President Mr.Frank Carroll; Jednatel Mrs. Stana Bílková
Naše stránka: **csklubqld.org.au**
Měsíčník "**Krajanský List**" Redakce Staňa Bílková
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church Street, Fortitude Valley QLD P.O.Box 142, ph.07 3399 4613
Fax.07 3290 4379 vydává" Na Slovíčko.
Československý klub v SA, P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007 tel., 08 8346 4181, vydává časopis **Život. Czechoslovak Country Club**, 320 Devonshire Road, Kemps Creek, 2171, tel. 02 9606 8703
Czech and Slovak Association in Tasmania, 144 Pottery Road., Lenah Valley, 7008 ph. 6228 0707
Česko a Slovensko sdružení v Západní Austrálii 6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840
Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
e-mail: czechslovakwa@hotmail.com
casopis "KLOKAN" vychází 12 x do roka.
Sokol Sydney, www.sokolsydney.com
16 Grattan Crescent, French Forest, 2086 tel.: 02 9452 5617 vydává „**Věstník**“
Sokol Melbourne, 497 Queensberry Street, North Melbourne, 3051 tel.: není, email: sokol@aapp.net.au
pres.: Věra Zlatá Tel.: 0411 143 980
vydává měsíčník Kvart
Český a Slovenský klub na N. Zélandě, P.O.Box 27 332., Wellington tel., 478 5977; fax.: 477 9377

Gus.knot@xtra.co.nz,
měsíčník **Střípky Čriecky**
Letovisko „Šumava“ ph.9754 5159
Lockes Way, Belgrave South 3160, Czech Pensioners Association Inc. ukončila činnost k 1.dubnu 2004
Združenie austrálskych Slovákov v Sydney.
30 Vaughan, P.O.Box 142, Lidcombe, Nsw, 2141 tel. 9649 2153
vydává dvomesiačník „ **Slovenský štít**“
Slovenský klub Mladých + pevecký a tanečný súbor + Slovenský klub v Južnej Austrálii
5 Walter Street, Thebarton, 5031
ph.: 08 8352 8072
Slovenský klub „Ludovít Štur“.
105 Triholm Ave (P.O.Box 61) Laverton, 3020 ph:03 9802-9674, vydává: **Zornička** (quarterly)
Združenie Austrálskych Slovákov vo Viktórii
PO Box 263 Kew Vic 3101,
vydává štvrťročne **Slovenské zvesti.**
Združenie Slovenskov v Queenslande
463 Old Bay Road; Burpengary, QLD 4505 tel.: 0061-7-55279008; e-mail: vatra@primus.com.au
Slovenské združenie v Západnej Austrálii
17 Edelweiss Way; Beckenham 6107 WA tel.: 0061-8-94517121; fax: 0061-8-93586858
e-mail: slovak_wa@hotmail.com

Generální Konsulát České republiky, p. Hana Flanderová, ing., generální konsulka, 169 Military Road, Dover Heights , 2030 phone: **02 9581 0111** fax: 9371 9635
telefonní číslo na konzulární pohotovost pro nouzové případy, které se stanou mimo oficiální úřední dobu naseho generalního konzulatu je **0402 312 806** nebo **0401 547 584** {pouze náhradní číslo}.
Úterý 9:00-11:30,13:30-15:30; Středa 9:00-11:30
Čtvrtek 9:00-11:30, 13:30-15:30
Honorár. konsulát Slovenskej republiky v Brisbane honorární konzul: Michal Horváth
adresa: Level 12, 239 George Street, Brisbane, Queensland 4000, Austrálie
tel.:7-3221 7000 email: horvath@starmist.com.au
Honorár. konsulát Slovenskej republiky v Melbourne honorárna konzulka p. Eugénia Mocnay
adresa: 25b Latham Street Bentley East, Victoria 3165, Austrálie
tel.: 3-9570 2837; fax: 0061-3-9570 2837
mobil: 0421 635052;email:eugenia.mocnay@gmail.com
Honorární konsulát Slovenskej republiky v Sydney honorární konzul: Milan Neklapil
adresa: Lakes Business Park, Unit G1, 2B Lord Street, Botany, NSW 2019
tel.: 0061-2-833 511 22; fax: 0061-2-833 511 21
email: consul@hcsr-sydney.org
Honor. konsulát Slovenskej republiky na N.Zélande honorární konzul: Peter T. Kiely
adresa: Level 11, PriceWaterhouseCoopers Centre, 188 Quay Street, Auckland tel.: 0011 64 9/ 366 5110-1; fax:0015 64 9/ 303 0338
email: kiely@ktc.co.nz

České velvyslanectví v Canbeře
8 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1386 fax: 02 6290 0006
Pohotovostní číslo. **0418 262 289**
Slovenské veľvyslanectvo v Canbere
47 Culgoa Circuit, O'Malley, ACT 2606
ph.: 02 6290 1516 fax: 02 6290 1755
Mimo úředních hodin v naléhavých případech funguje stálá služba (00612/ (0) 487 201 047).
<http://www.mzv.sk/canberra>
Česká obchodní komora v J. Austrálii.
Czech Chamber of Commerce Australia Inc. Komora v současné době nevykonává žádnou činnost.
Cz.-Australian Chamber of Commerce
Michal Kozar, President adresa: PO Box 179 Baulkham Hills, NSW 1755, Sydney, Australia Tel.: (+61) 0421 812 547
MAZUR - CARGO SERVICES P/L
www.mazurcargo.com.au
vaše zavazadla lodí do Evropy .
Cena: AUS\$ 5.80 za kilo, od 10 do 31kg
MELBOURNE: Sunshine: (03) 9363 5132 Rowville: (03)97023142 , Geelong: (03) 5277 0458
SYDNEY: (02) 9773 3969
ADELAIDE : (08) 8370 4759 (08) 8258 13331
Apoštoláty (Apostille) vyhotovuje:
Apostille Australia Certificate Service
Henry Deane Square; Shop 5, 14-18 Lee Street Sydney NSW 2000 tel: (02) 9211 1881
Cena se pohybuje kolem 200\$

New South Wales Passport Office
Level 7, 26 Lee Street; Sydney NSW 2000
Cena se pohybuje kolem 60\$

Nemáte dosud navrácen svůj majetek odcizený během minulých režimů?
Informace, které nejsou v médiích najdete na www.akcapek.cz.
A potom Kliknete na odkaz „ICC Den Haag“
Připojte se , a nevzdávejte se.

19/IV/17

NAATI akreditována překladatelka/tlumočnicka z a do Slovensciny.
Překlady s pečátkou, akceptovány na každou úřad. Legalny business založený v Austrálii. Dobré ceny.
Kontakt: denisa.rinak@gmail.com
Tel.: +61 459 470 424
05/03/2017

OZ HOME MIGRATION (www.ozhome.info)
Česky mluvící registrovaný migrační agent specializující se na **zaměstnavatelem**
sponsorována vísa (457/186), partner vísa (820/801), pomoci absolventum s temporary graduate vísa (485) a skilled vísa (189/190/489)
Poskytují asistenci s podáním odvolání k Administrative Appeals Tribunal (vísa refusal, vísa cancellation). Nejsem studentská agentura, poskytují nezávislé migrační poradenství.
Ales Welter MARN1464306, MIA 10623, MA20156590. Ph:0403416670.
Email: info@ozhome.info

16/IV/18

Southern Cross Veterinary Clinic

Dr Sam Kováč,
BVSc, CMAVA, MRCVS
60 Princes Hwy, St.Peters
NSW 2044
Phone: 02 9516 0234
Email:
reception@southerncrossvet.com.au
www.southerncrossvet.com.au
facebook.com/southerncrossvetclinic

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte \$80 přímo do banky ANZ,

na náš účet, ale dejte nám vědět!

Noviny :
BSB 012 030 Acc:
536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Když jsem byl mladý, chtěl jsem jít studovat medicínu. Na přijímačkách nám mj. zadali, abychom uspořádali náhodně seřazená písmena PNEIS a složili je do názvu důležité součásti lidského těla, která je nejprospěšnější, když je vztyčena. Ti, co odpověděli SPINE (páteř), jsou dnes úspěšní lékaři. My ostatní posíláme vtipy přes internet.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

Ivo .V Slezaček - \$25.00

CO BUDE

Volume 4 Issue 109 (464)

MUSÍME SI POMÁHAT

Máj –květen 2017

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: V Perthu,

Sydney ve slovenském kostele (viz níže) a ceske mse svate budou slouzeny v kostele Holy Innocents Parish 1a Webb St. Croydon NSW 2132, tel 9747-4291
Každou druhou nedeli o 11,30 hod. **Česká Mše Svátá**
Každú štvrtú nedeľu o 11,30 hod. **Slovenská Svätá Omša**
Každý prvý piatok o 19,30 hod. **Slovenská Svätá Omša**
Ďakujem o. Peter Krigovsky Adm.

Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park

Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159

Každou tretí nedeľu v mesiaci je mše svätá v 11. ráno.

(mimo září kdy jr svatováclavská pouť)

Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod
v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association
in Canberra and Region,

Unit 12/ 18 Shropshire Str., Queanbeyan NSW 2620

www.beseda.org.au.

otvorené prvni a tretí sobotu v mesiaci od 14.30 do 17.00
(2.30pm-5pm)

NSW

Český a Slovenský Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek

PO Box 330 Kemps Creek 2178;

www.cscountryclub-sydney.com.au, cscclubsydney@gmail.com,

otvárači hodiny: Pátek od 18 hod., Sobota od 17 hod.,
Nedele od 12hod.

Tradicni Ceska a Slovenska jidla v restauraci „**Blue Danube**“..
Velký vyber Ceskoslovenskych (lihovin) alkoholických napoju.
Rezervace jidel v restauraci 02 9606 0904, 0402 398 168 nebo
na Facebook:

22.5.17/nedela; 11.5pm Rodinný den, Blsi Trh,
decke a sportove hry

4.6.17/nedela; 11-5pm Medzinarodny Den Deti
hry a maskarny ples

Slovenská Hala a katolícky kostol Sydney

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153

www.skcsydney.com

Slovenská Svätá Omša Každú nedelu ráno o 10:15 hod.

20. 5. 2017 OD 19,00 hodin MAJÁLES

Sokolský Národní Dům Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086, tel 9452

5617, www.sokolsydney.com. Info: všeobecné Jarda Krejčík

9807 4468; akce v tělocvičně Pavel Ott 9804 7297; program kina a

knihovna Petr Čermák 9981 4765.. Pátek 20 až 21 hod. půjčování

českých a slovenských knih a videofilmů

JÍŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton tel.: 08 8346 4181

P.O.Box 89., Hindmarsh, 5007

Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu

každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem

ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs.

klubu: http://www.csclubsa.com

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;

Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au

www.csklubqld.org.au

Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin, Informace:

Stana Bilkova Tel: (07) 3271 1646

Večeře: polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých
16 dolarů.

Asociace Čechů v Austrálii

28 Church St., Fortitude Valley, Qld.,ph: 07 3399 4613

Združenie Slovákov v Queenslandě,

Informacie: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)

c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051

Tel.: nemaji President Věra Zlatá

Každé druhé poslední úterý od 13.00 hod Lunch, vaří

Eda a Věra Zlatých

Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.

(Zuzana Vasich)

Každé čtvrték -12.00 hod. Karetní odpoledne u kávy, zákusky

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016

President: Jitka Smith 0406 026 840

Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969

Email: CzechSlovakWA@hotmail.com

Web: www.CzechSlovakWA.org

KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program

On air: Digitální vysílání DAB+ SBS3, čtvrtek 17-18h

On demand: Internet, smartphone SBS Radio App,

podcast

Digitální terestriální vysílání v těchto městech:

Sydney, Canberra, Melbourne, Adelaide, Perth, Brisbane,

Darwin

Poslouchat lze i na digitální TV

W: www.sbs.com.au/czech

F: facebook.com/SBSczech

T: twitter.com/SBSczech

E: czech.program@sbs.com.au

T: 02 9430 2723 (Filip Koubek)

A: 14 Herbert Street, Artarmon NSW 2064

M: Locked Bag 028, Crows Nest NSW 1585

„Radioforum“ on 2RRR FM 88,5 MHz

slovenské vysielanie moderuje Paľo Virág

každú nedeľu v **Sydney** od 18 do 19 hodine.

Telefón v štúdiu 02 9816 2938

email: radioforum8@hotmail.com

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České

vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 -

11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109

www.4eb.org.au/~czech

Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**

kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia

Matulova, 07 3343 3064.

Canbera rádio . 91.1 FM

Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní

Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287

4347, fax: 02-6287 4348, e-mail:

ahojradio@centrum.cz

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 1.května Léta Páně 2017.

Becherovka, Rum, Fernet,

Griotka, Česká piva

Bernard, Budvar, BrouCzech, Plzen, Kozel

Monday – Thursday 8.30-17.00, Friday 8:30-15.00

Goulburn Wines & Spirits

9-13 Brisbane Street

Darlinghurst, NSW 2010

02 9264 8459

email sales@goulburnwines.com.au

Wholesale and retail 1.04.2018

Restaurace “Boutique B Brasserie”

Česká jídla a České točené pivo

Otevřeno Středa – Neděle od 18.00 do 22.00

234 Princes Highway, Sylvania

Parkování zdarma před i za restauraci

Rezervace na 02 9544 9002

Web www.bbb.restaurace

Email bookings@bbb.restaurant

Jídelní lístek

“Smažený sýr”

Smažený sýr Eidam s hranolky a
tatarskou omáčkou \$18

“Kachní stehno”

Pečené kachní stehno s červeným zelím a
bramborovým knedlíkem\$20

“Svíčková”

Hovězí svíčková na smetaně
s houskovým knedlíkem \$20

“Vepřo knedlo zelo”

Pečené vepřové se zelím a houskovým
knedlíkem \$20

“Moravský vrabec”

Pečený nakrájený vepřový bůček se
špenátem a bramborovými neb
houskovými knedlíky \$20

“Hovězí guláš”

Hovězí guláš s houskovými knedlíky \$20

Naše česke svině

Ladik Větvička, hlasatel Mlade Fronty Fčil, moravskoslezska sviňa
Tak nějak furt přemýšlam, čemu furt brečíme a nadavame na to, že za všechno zle, co se nam kdy stalo, může kdosik jiny. Pokud možno, ta sviňa z ciziny, bo cizinec neni našinec. A tak zme se vztekali a vztekame nad německym Rakuskem, rakuskym Hytlerem, ruskym bolševikem, multykulturnim Bruselem.

Ale to všechno su enem take vymluvy, abyzme se nemuseli divat do zrcadla, bo kdybyzme to zrobili, uvidime, že největši svině zme my sami. Jasne že Videň, Hytler, Moskva aji Brusel určuju mantynely, za kere se už nemože. Ale vždycky zaleží enem na nas, jestli mezi těma mantynelama běhaju lidi, anebo prasata.

A co si budeme povídat, neporazil nas hytler ani nezradili spojenci. My sami zme navrhli spojencum od žabožroutu, že Dolfimu věnujeme par kusu pohraniči. Že si Dolfik zebrał všechno, to už je naš pruser. Komunystycke svinstva po Vitěznem unoru tež nerobil Stalin, robili to konkretni česke svině - Doubek, Gottwald, Čepička, Vaš, Polednova, Urvalek a desitky tisíc dalších českých svini, kere posílaly sve susedy do kriminalu, do českých koncentraku a na smrt. Normalizaci nerobil zly Rus, v prověřkovych komisach v roce sedumdesat nesesěl ani jeden rusky vojak nebo poradce. Byly to česke svině, kere udatně kadrovaly svoje susedy, a vyhazovaly je z roboty. Neškodne plastycke šašky a chartysty tež nekriminalizovali synci z KGB, ale velke česke svině, a udani na svoje susedy, keři nevyvěřovali ty spravne vlajky robily zas male česke svině.

A tak je to furt. Nadavame na brusel, ale cela slavna brusel by nezrobila vubec nic, kdyby neměla svoju patu kolonu, multykulturni česke kolaboranty, dosazene do tych spravnych pozic. A pravě tyto česke svině pak zvedaju ruku pro prisun imigrantu, navyšení dluhu nas všeckich, kvoty pro neschopne, pozitivni dyskriminace a pro ustupovani multykulturnimu jedu na všech frontach. A to je smutne, už z toho duvodu, že to je smutne. Fajně sem tu uvahu ukončil, ni?

J sme české svině?

Málokdy se vám stane, abyste dostali emailem několik doporučení, abyste si určitě přečetli něco výborného. Třeba blogera Větvičku. Co píše na Blog.iDnes.cz. Hlavně prý je bezvadný článek Naše česke svině. Přiznám se, že články s podobnými názvy nečtu.

Bývá to většinou děsivý blábol o tom, jak to bylo za nacistů v protektorátu úžasné anebo jak si lidi dobře žili za komunistů, a nejlépe za normalizace. Kdy se, jak známo nekradlo, všichni byli dobře placeni, nikde žádné úplatky (až na to, že OÚNZ se překládalo jako Odevzdej Úplatek Nebo Zemřeš, a OPBH jako Odevzdej Peníze Bydlíš Hned). To nemusím číst. Znám z vlastní zkušenosti.

Ale když mi to doporučení přišlo z Austrálie, z Izraele, z „přidruženého bratrského“ Slovenska, z USA a mnoha našich krajů, otevřel jsem to. A četl. A nevěřil svým očím.

Lidem, s kterými komunikuji, považuji za lidi dostatečně vzdělané, moudré a solidní. A jim se, z nějakého důvodu, který jsme nepochopil, líbila třeba část úvodu:

„*A tak zme se vztekali a vztekame nad německym Rakuskem, rakuskym Hytlerem, ruskym bolševikem, multykulturnim Bruselem.*

Ale to všechno su enem take vymluvy, abyzme se nemuseli divat do zrcadla, bo kdybyzme to zrobili, uvidime, že největši svině zme my sami. Jasne že Videň, Hytler, Moskva aji Brusel určuju mantynely, za kere se už nemože. Ale vždycky zaleží enem na nas, jestli mezi těma mantynelama běhaju lidi, anebo prasata.

Nedomnívám se, že jsem příslušníkem nějakého morálně supernároda, tohle mne však vzalo. Pak jsem si ovšem uvědomil,, že neschopnost rozpoznat příčiny a následky, jak nás o tom poučil na přednáškách filosofie pan profesor Brož, je celkem rozšířená. I u autorů blogů. Chápu také do určité míry výrok psychologa Slavomila Hubálka, který si myslí, že mnoho Čechů je následkem dopadů historie malověrných, skeptických a buranských.... A dodává navíc na margo lidské inteligence obecně: „Stačí se podívat na takzvanou distribuci inteligence. Ve společnosti je třetina lidí, kteří jsou prostě pitomí. Jsou hloupí.“ (viz Psycholog Hubálek: Nedivte se ničemu, třetinu národa tvoří pitomci. Tento článek vyšel i v těchto novinách kolem prosince 2009)

To vypadá na dost silné tvrzení, ale je to vlastně čajíček proti panu Větvičkovi, který označuje český národ za největší svině, když říká že „Videň, Hytler, Moskva aji Brusel“ jsou lepší než my.

Popravdě si myslím, že kdyby tohle napsal v Německu, v Moskvě anebo Bruselu, dostal by od prvního místního čtenáře pár facek. A našincům se to líbí?! Má tedy Hubálek pravdu? Anebo jiný drsný psycholog, který tvrdí, že na světě

je jen asi 7 % inteligentních lidí a ostatní si nenajdou ani vlastní zadek, dokud si na něj nesednou?

To se mi ale moc nezdá. V tom musí být něco jiného
Kdybychom byli taková banda kreténů, tak už tady dávno žádné Česko není. Takže pokračujme ve čtení páně Větvičkových moudrostí:

„... *neporazil nas hytler ani nezradili spojenci. My sami zme navrhli spojencum od žabožroutu, že Dolfimu věnujeme par kusu pohraniči. Že si Dolfik zebrał všechno, to už je naš pruser.*“

Kdepak to náš mudrlant sebral? Jak nás sám navede, na stánkách časopisu „Monitor, svět katolickýma očima“ v článku „Mnichovská zrada, nebo pražský krach? Nečasova mise a rozpad Československa v roce 1938“ A to v práci Mgr. Jana Cholínského. Pan Cholínský je zřejmě jeden z těch moderních autorů, který si korelací a souvztažností dějů nezatežuje svoji moudrou hlavu. Onen pseudohistorický článek je jen opsán z „úžasných objevů“, které široce komentoval nedávno německý tisk. A to „objev“, že těsně před Mnichovskou dohodou Beneš vyslal do Paříže emisary. Kterí měli zkusit, jak to v politice bývá, udělat nějaké gesto, které by mohlo situaci změnit. ČSR nabídla že odstoupí část svého území s cca 1,5 milionem Němců. Generální štáb se tak mimo jiné pokusil vytvořit lépe hájitelné hranice, což bavorský tisk různě komentoval, celkem rozumně, a ty nejpitomější názory benešožroutů, které se vyskytly, autor jako kejhavá husa zopakoval. A přitvrdil. Už jen část úvodu zvaného odborně „otvírák“, stojí za to ocitovat: „... když její prezident (t.j. ČSR) prohlásil, že Západ nás zradil (načež abdikoval a odletěl na Západ.“

Novináři a historici v Německu věc solidně rozebrali, ovšem náš pan Cholínský z toho udělal pamflet (evidentně nechápe, o co jde) a další historický doveda, Větvička, z toho udělal nesmyslný závěr a hned z Beneše a tehdejších diplomatů vyrobil „české svině“. Kdyby si alespoň jeden z nich přečetl něco relevantního, týkajícího se historie jednání s německy mluvícími občany ČSR. To by ovšem nemohl Cholínský psát ty nesmysly a ten druhý mazat po Češích výkaly, že.

No, západ nás skutečně zradil. To jaksi přiznává dnes celý svět. Těmhle dvěma dovedům to dodnes nedošlo. Beneš, který si správně spočítal, že válka je nevyhnutelná, odjel a venku potom vydupal ze země dvě armády, a to na západě (zde) a na východě (zde).

A tak Beneš zajistil obnovu Československa. Pan Větvička o tom ví naprosto kulový, ale opakovat cizí lži mu jde báječně.

Dále pak nám sděluje: „*Komunystycke svinstva po Vitěznem unoru tež nerobil Stalin, robili to konkretni česke svině - Doubek, Gottwald, Čepička, Vaš, Polednova, Urvalek a desitky tisíc dalších českých svini, kere posílaly sve susedy do kriminalu, do českých koncentraku a na smrt.*“

Jejda. Pan Větvička nikdy neslyšel o trojkách KGB, které vše řídily, nic neví o strachu národa z Německa. Vůbec nechápe vztahy, příčina a následky. A ani omylem si nedovede představit tehdejší dobu. Všechno to mydlí dohromady, mozek v zásuvce. Ono to přesně zapadá do nové módní vlny, že prý jsme sami dobrovolně spadli pod Sovětský svaz. A že jsme volili v roce 1946 levici. Celkem 68 % hlasů pro KSČ a sociální demokracii.

To, že v „hrdinném“ Polsku ve volbách v roce 1947 získaly levické strany 80 % hlasů, se u nás nedočtete. Ono by to rušilo oblíbenou obecnou lež tvrdící, že my Čechoslováci jsme hanebně zradili demokracii, zatímco stateční Poláci se nedali... ehm... ve skutečnosti volili levici ještě víc než my! Mimochodem v Rakousku, napůl obsazeném Sověty, napůl Spojenci, dopadly volby tak, že lidovci ÖVP získali 49,8 %, soc. dem. levice SPÖ 44,6 %. A komunisti 5,4 %, takže levice prohrála jen těsně.

Prý si za všechno můžeme sami, páč jsme zradili a nikdo nenalezl papír, na kterém by bylo v Jaltě jasně napsáno že patříme pod Stalina. Taky že nebylo. Na co?! Churchil se pokusil cosi načmárat na nějaký papír, ale Roosevelt na Evropu už kašlal - USA měly před sebou válku s Japonskem a Stalin věděl, že vyhraje. A vyhrál. Rozhodovalo se tedy po válce, takže Stalin byl „na forhontě“. A určoval pravidla. Kam došla Rudá armáda, tam bude Sovětsko. A Západ s tím tiše a bezmocně souhlasil.

Dohoda „naše-vaše“ je jen další obdoba Vestfálského míru z roku 1648. Až na malé výjimky jako u Finska (kde dostávala Rudá armáda na zadek už od roku 1938 a finská armáda měla za sebou pro ústupy a boje obrovské pláneš a byla vytrénovaná z šesti let bojů nejprve proti Sovětům pak proti Němcům. Nebo Rakousko, kde to měli hoši obsazené 50:50 a Stalin usoudil a pak Chruščov v roce 1956 potvrdil, že Rakousko bude lépe mít neutrální a Vídeň bude nenapadnutelná základna sovětských špiónů a obchodníků (k čemuž slouží Vídeň dodnes). No a když se někdo vzbouřil, dopadl jako Řecko.

Počet nadšených soudruhů, mladých idealistů, ale i grázlů byl u nás stejný jako všude jinde. Ty „tisíce českých svini“, to je jen tak plivnutí chrchle, podklad to nemá. Přečtěte si Rakušanku Elfride Jelinek, podívejte se na italské neorealistické filmy... Jsme jako jiní.

Korunu tomu dává Větvička nakonec tvrzením: „*Normalizaci nerobil zly Rus, v prověřkovych komisach v roce sedumdesat nesesěl ani jeden rusky vojak nebo poradce. Byly to česke svině, kere udatně kadrovaly svoje susedy, a vyhazovaly je z roboty. Neškodne plastycke šašky a chartysty tež nekriminalizovali synci z KGB, ale velke česke svině, a udani na svoje susedy, keři nevyvěřovali ty spravne vlajky robily zas male česke svině.*“

No jistě, oni byli ti Rusové vlastně hodní, oni sem přijeli na 6300 tancích a přiletěli tisíci letadel, a s pozemními jednotkami v odhadovaném počtu 400 000 až 500 000 mužů, jen aby si udělali výlet! . Zabili 110 lidí a 800 zranili, při vlastních ztrátách 112 mrtvých (mimochodem se postříleli na Libeňském mostě Sověti s Bulhary, u čehož jsem byl) a to vše jen tak! Bože, jak říká Rákosníček, je to možný, takovýhle trdlo?!

Rusové nařídili, co se bude dělat, a seděli na všech výborech KSČ a ministerstvech a vojáci v kasárnách a v lesích. A na vše dohlíželi. Komunisté, ale i obyčejní lidé nevěděli, co bude dál. Všichni si pak pamatovali staré ruské bojarské heslo: „Zachaču, zarežu! Nězachaču, nězarežu!“ Věděli, že jim nikdo nepomůže, jako nepomohl Maďarům, a že si tedy Rusové budou dělat, co budou chtít. Věděli, že po porážce „kontrarevoluce“ v Maďarsku bylo vedení reformních komunistů zlikvidováno, byl popraven Imre Nagy (něco jako náš Dubček), bylo popraveno několik tisíc „povstalců“, další tisíce Maďarů zmizely na Sibiři a už je nikdo nikdy neviděl... Takže oni Sověti nic? To jen naše české svině... Bože, copak má ten člověk v hlavě místo malého mozku velký... Co s tím mám dělat? To je pravda...

Dnes to vypadá jednoduše, ale ono nebylo. Navíc v roce 1970 bylo jen 25 let od konce války, kdy se po ulicích měst válely mrtvolvy zavražděných, kdy se povalovaly mrtvolvy kolem cest pochodů smrti, kdy se vrátili vězni z koncentráků. A dobře si to pamatovali. A že nás osvobodili Rusové. Takže zvláště staří věřili, že je stokrát lepší bolševik než sudetoněmecký nacistas, co čeká za hranicemi. A ječí, že se vrátí. Což ječel a vrátit se chtěl Mnoho lidí vidělo svůj postoj jako nutnost rozhodnout se mezi Rusy a Němci (dneska dění na Ukrajině také vidí mnoho lidí stejně, a to nejen u nás).

Letos je to také jen 25 let od listopadu 1989. Kolika lidem u nás, ale i v Evropě jsou dnes bližší Rusové než „banderovci“. Také tehdy si mnoho lidí vzpomnělo, že v Babim Jaru veleli Němci, ale vraždili Ukrajinci. Tam bylo v září 1941 zavražděno přes 33 tisíc Židů a „bolševiků“, a to včetně dětí, žen a starců, ale to nebylo všechno. Ještě dále v průběhu druhé světové války tam bylo zavražděno několik desítek tisíc dalších občanů tehdejšího SSSR, ale i Poláků, Rumunů, Ukrajinců atd.

. Už to chápete? Jistěže v komisích seděla spousta šmejďů. Všude se najdou šmejdi a zločinci. Rád bych připomenul těm žvanilům o českých sviních, že se Češi nevzdali po okupaci v srpnu 1968 jen tak lehce. Jak se to dnes rádo tvrdí. Hlavně to často tvrdí ti, u kterých pak najdete, že byli léta aktivní v KSČ nebo je jen tak „omylem“ zapsali do registrů spolupracovníků StB anebo studovali VUML. A také to tvrdí často mladí polovzdělanci, co nemají ani nejmenší představu, o čem mluví.

Tak se podívejme na ty, co s nevzdali. Podle odhadů odešlo od nás do emigrace od roku 1948 více než 200 000 lidí. V letech 1968-1970 pak dalších 70 000.

Podle nových průzkumů v rámci stranických čistek (systém byl tehdy nastaven tak, že i vedoucí skladu musel být v KSČ) do října 1970 prošlo prověrkami 1 508 326 členů KSČ, z nich bylo 67 147 vyloučeno, 259 670 komunistům bylo členství zrušeno. Počet členů KSČ se tak na konci roku 1970 ustálil na 1 217 246, ve srovnání s rokem 1968 klesl početní stav strany o 28 %.

K uváděným číslům je potřeba podotknout, že nezanedbatelná část členstva KSČ vystoupila ze strany sama, na protest, ještě před zahájením čistek, celkem okolo 150 000 osob.

Pro neznalé a zapomínálky: V Československu platila od padesátých let zásada, že muselo být vždy 10 % obyvatel v KSČ. Proto byli lidé přemlouváni, aby vstoupili do Strany. A často dost drsně.

Všichni bývalí straníci, opakuji panu Větvičkovi, byli následně pracovně postižení vyhazovy, přeřazením méně placenou práci - a to všichni předem věděli, že to špatně dopadne. Ale morální přesvědčení jim nedovolilo v KSČ zůstat. Mnozí z nich tam vstoupili těsně po válce na základě prožitě hrůzy, zklamání z první republiky a ve víře, že nás Rusové ochrání před nacisty.

kdo zvedá ruku pro stále větší omezování demokracie, pro ekologická šílenství, to nejsou totiž jen „české svině“. Pan Větvička říká:

„Nadavame na brusel, ale cela slavna brusel by nezrobila vubec nic, kdyby neměla svoju patu kolonu, multykulturni česke kolaboranty, dosazene do tych spravnych pozic. A pravě tyto česke svině pak zvedaju ruky pro přisun imigrantu, navyšení dluhu nas všechich, kvoty pro neschopne, pozityvni dyskriminace a pro ustupovani multykulturnimu jedu na všech frontach.“

Ovšem marno je rozčilovat se nad „českými sviněmi“, jako by „češi“ byli nějak výjimeční, když nejdříve „svině“ v Bruselu to celé zorganizovaly a jejich sviňské „kolony“ to ve všech 28 zemích EU pilně prosazují. Nebo u nás to jsou „svině“ a jinde jsou co? Ti, co propagují „*přisun imigrantu, navyšení dluhu nas všechich, kvoty pro neschopne, pozityvni dyskriminace a pro ustupovani multykulturnimu*“ - tam to dělají andělé? Anebo když si myslí, že to jsou „svině“, proč zrovna zdůrazňuje, že „české“. On neví, že u nás v parlamentu nesedí jen samí Češi? Já je nekádroval, ale to se obecně ví. To jsou taky „české svině“, nebo jen „počeštělé“?!

Kdyby byl pan Větvička a jeho čtenáři více soudní, přiznali by, že naši eurohujerí mají u nás naštěstí velké soupeře - třeba v pomlouvaném Václavu Klausovi a obecně v ODS, ale také v Miloši Zemanovi (nesnáší zeleno-gender partu) a i ve značné části lidovců. Ale také zůstali soudní někteří novináři a klasičtí vzdělanci, s výjimkou „pražské kavárny“ obecně.

Třeba to, že se stále nepodařilo protlačit ten idiotský zákon o nekouření, který jen povede k nárůstu užívání drog a kouření nekvalitního pašovaného tabáku. Ve vysněném New Yorku se dnes kouří podle jejich statistik až 80 % pašovaných a většinou nekvalitních cigaret. To považují za mimořádně dobrý výkon našich poslanců. A to jsem nekuřák!! Také se většina snaží bránit všem těm pokusům „homo a lesby lobby“ zničit celý systém zákonů kolem naší rodiny. Stejně jako se zvedl silný tlak zarazit „ideologicky“ prosazovaný a k nám importovaný „obchod s dětmi“, prohlašovaný za „pěstounství“. Takže si můžeme my i pan Větvička u nás ještě móóóc a móóóc libovat.

Kdyby totiž napsal některé věci, co napsal na iDnes, například: „Palestyna. Romantyczna země“, tak třeba ve Švédsku by se dopustil trestného činu. Za který je tam kriminál. Natvrdo. Viz můj článek na NP Ať žije „demokracie“!

V Německu by jej vyšetřovala tajná policie jako lidi z Pedigy a jeho ženu, má-li jakou, by dohnali tihle noví „pseudo-demokraté“ nátlakem až ke kolapsu - jako ženu Thilo Sarazina, autora knihy “Německo páchá sebevraždu“.

V Dánsku a Holandsku by to odnesly noviny, které mu daly prostor. V USA by jej rovnou politicky korektní levice donutila veřejně se kát a pak raději emigrovat. A nebyl by první ani poslední. Ale raději pojďme domů.

Co mne však zajímá, je to, proč tento flagelantský pamflet Češi tak vstřícně přijímají. A to jak tuzemští, tak zahraniční. Proč se jim to vlastně líbí? To psychické bičování a hanění sebe sama, svých dětí, předků, přátel? A co je vede k tomu mít potěšení z toho, že čtenáře, celý jejich národ, autor nazývá „české svině“. To prostě není normální. Za takového výrazy se i vraždilo a vraždí, v hospodách i mezi šlechtici.Za použití výrazu židovská anebo cikánská svině můžete jít do vězení... Ostatně vlastně za každé hanobení rasy. Tedy i Čechů. Na to je zákon.

Trestní zákoník: § 355 Hanobení národa, rasy, etnické nebo jiné skupiny osob:

(1) **Kdo veřejně hanobí**

a) **některý národ**, jeho jazyk, některou rasu nebo etnickou skupinu, nebo

b) **skupinu osob** pro jejich skutečnou nebo domnělou rasu, příslušnost k etnické skupině, národnost, **politické přesvědčení**, vyznání nebo proto, že jsou skutečně nebo domněle bez vyznání,

- bude potrestán odnětím svobody až na dvě léta.

(2) Odnětím svobody až na tři léta bude pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1

a) nejméně se dvěma osobami, nebo

b) **tiskem, filmem, rozhlasem, televizí, veřejně přístupnou počítačovou sítí** nebo jiným obdobně účinným způsobem.

V žádném případě nevolám po tom, aby byl blogger popotahován policií. To, že žijeme mezi rozumnými lidmi a ve slušném státě, právě to, že i takovouto sprostotu může někdo veřejně napsat, ukazuje, že jsme stále svobodní.

Ovšem divné je, že jej ani nikdo neudal. Pitomců tady máme taky dost a udávají kdekoho za kde co. Někteří na to mají dokonce registrované skupiny. Možná proto, že to bylo o Česích. To by žádný státní zástupce neuznal. Ale zkuste něco takového napsat o nějakém jiném národě anebo etnické skupině a budete se divit.

Podle nepřesných údajů pak bylo zbaveno původních pracovních míst okolo 700 000 nestraníků. Přefazením na nízké pozice.

Takže se vytvořila úplně nová řídicí vrstva, zvaná tehdy „rychlokvašky“. Najdete je dodnes v mnoha ~~ve~~ vedoucích funkcích úřadů, na vysokých školách a ministerstvech atd.. Stačí se podívat, zda dotyčný nastoupil na nějaké lukrativní místo v letech 1970 -1973 (třeba v ČT, kde sedí dodnes).

Strašně rád bych viděl pana Větvičku, jak stojí před komisí (nedostavit se znamenalo minimálně výpověď, většinou i zájem StB) a říká, že s okupací nesouhlasí. Ta magická věta zněla: „Souhlasím se vstupem vojsk a internacionální pomocí.“

Pokud nesouhlasil, a řekl to tváří v tvář komisi, znamenalo to, že přijde o místo, jeho studia a vzdělání mu budou na nic, nemá naději na pracovní postup, bude mu znemožněno veřejné vystupování, a to třeba i ve sportovním oddíle. Jeho děti se nedostanou na školu, jeho rodina bude mít problém jet i na dovolenou s ROH do Bulharska. Na cestu na Západ ať nadosmrť zapomene. Ale hlavně to odnesou děti. Navždy budou psát do kádrového dotazníku: Otec (či matka) – vyloučen z KSČ. To znamenalo konec všem jejich nadějím. Měl by pan Větvička dost odvahy? Protože první, co by mu soudruzi zakázali, by bylo jakékoliv veřejné psaní. Tehdá tu odvalu měly statisíce lidí. A ti vysoce vyvažují ty, kteří byli šmejdi anebo se jen lidsky „podělali“ .

Obávám se, že by dnes většina Větviček neměla odvalu. Jako nemá většina odvalu veřejně říct či napsat, že multikulti je lumpárna a že tady nechce mít muslimy. A že islamismus v dnešní podobě je stejně hrůzný systém, jako byl nacismus. A to by ho za to dneska nikdo nezavřel, jen by mu asi zarazili jeho blog.

Doba to byla divoká. Já a několik kolegů jsme dostali z odborného učiliště, kde jsme pracovali, okamžitou výpověď dle § 53 za „hanobení internacionální pomoci (*rozuměj protest proti okupaci*) a prosazování ekonomických teorií Oty Šika“ s podotknutím, že máme „zakázáno učit na jakékoli škole v ČSSR“.

Přesto se v té beznaději objevily i humorné chvíle. Každý vedoucí organizace musel vybrat „prověřkovou komisi“. To bylo u mnoha organizací dost problém. Vyházejte třeba valčíře, když to nikdo jiný neumí?! Anebo nádrážáky. Vlaky musí jezdit.

Tak na železniční stanici v Kralupech nad Vltavou řešili problém, co a jak. Od šedesátých let bylo v partaji mnoho lidí jen kvůli „červené pracovní knížce“, tedy průkazu člena KSČ. Hlavně na vedoucích technických funkcích. Snažili se přežít a udržet podnik v chodu.

Na železniční stanici řešili, kdo bude v té komisi. Aby nějaký dement nevyházel mašinfíry, páč by pak nejezdily vlaky. Všichni se obávali starého zasloužilého soudruha, říkejme mu soudruh „K“.

Byl to strašný rapl. Neustále vykládal, jak on byl za první světové války jako voják v Itálii a jaká je tam bída a jak my se máme. Máme splachovací záchody a na celém velickém sídlišti v Kralupech je v bytech ústřední topení a všude je plno jídla oproti tý Itálii, kde lidi nemají co jíst. Sám to viděl. (Občas mi jeho postoj a výkriky připomínají některé exulanty, co si myslí, že je tady pořád rok 1948 nebo 1968.) Také vykřikoval, jak nás sovětští soudruzi zachránili v srpnu před kontrarevolucí, revanšisty a bídou.

Na nádraží z něj byli na nervy. Až dostali nápad. K pětadesátinám mu koupili poukaz na zájezd do Itálie od Čedoku. Zasloužilý soudruh neměl s výjezdní doložkou problém.

Problém nastal, když se vrátil. Nastoupil ráno na šichtu a o přestávce vyrazil za předsedou ZO KSČ a náčelníkem stanice. Než se jej stačili zeptat, jak se v té Itálii měl, tak se soudruh „K“ nadechl a začal: „Tady máte tu zasranou legitimaci: Vystupuju ze strany!“ Tak to lapidárně sdělil soudruhům.

„Co to vyvádíš, soudruhu?“ děsil se předseda ZO KSČ.

„Hovno vyvádím ! já byl v tý Itálii. Ze mě už nikdo dělat blbce nebude! Každý pasák koz tam má auto! Všude je žrádla, žes to neviděl! V tý zasraný vesnici, co jsme kdysi byli, kde bydleli s kozama v jedný místnosti, mají všichni nový baráky! Některý z nich mají dokonce barevnou televizi! Seru vám na Stranu! Tady je legitimace!“ zařval a pro větší efekt tu legikutu roztrhnul.

Nakonec se jim ho podařilo uchlácholit, veřejnosti jakž takž zatajit, že trhal legitimaci KSČ. Prověrky pod jeho předsednictvím proběhly dobře. I ti „nejpomýlenější“ prý dostali možnost „se napravit“.

Jinde to často vedlo k vyřizování osobních účtů, ale to není v takovýchto situacích, jak nás učí dějiny celého světa, nic výjimečného. To by pak musely podle pana Větvičky žít na světě jen lidské svině.

Plně chápu čtenáře a autora, že jim leze Brusel na nervy. Ten už leze na nervy kdekomu v celé Evropě. Ale jeho a jejich další myšlenkové pochody mi poněkud unikají. Ten,

Místo toho, aby byl někdo pohoršen, dotčen, tak jsou mnozí „nadšení“. To není normální. Existuje někde nějaký národ, který by byl stejně flagelantský jako Češi? Naši nejbližší, Slováci, by vám dali hned na hubu. Ale pozor! Mimořádní flagelanti jsou Rakušané. Zvláště pak městští obyvatelé a mezi nimi pak nejvíce levicoví intelektuálové.

Možná to má něco společného s tím, že po násilné rekatolizaci, když předtím byli flagelanti vyhnáni z Čech a Rakouska císařem Karlem IV., navrátili se v hojné míře po zavedení katolictví jako povinné víry. A rekatolizace se netýkala jen Čech a Moravy, ale významně také Horních Rakous. Ty byly obraceny Ferdinandem II. z protestanství na katolickou víru drakonickými postupy. Včetně poprav předáků a brutálního nátlaku na obyčejné občany.

Psycholog by možná hledal důvod v působení hluboké, u údajně ateistických Čechů až „ponorné“ víry. Kdy vnitřní vyznavači Božího desatera pociťují také hlubokou intuitivní potřebu očistit se od vin, skutečných či domnělých. (Téměř nikde jinde v Evropě nenajdete v mediích takové tirády o morálce, zlotřilosti, kradení, úplatcích atd. jako u nás.)

Tuto vnitřní potřebu morálně očistit sebe a okolí, řešila už Bible. Starý zákon. Ten umožňuje zbavit se hříchu a špatných činů přenosem *vin*y na někoho druhého. Tedy hledáním obětního beránka. Jenže jako kolektivní obětní beránek českých vin Češi? Vlastní národ?

Možné to je. Wikipedie nám říká, že „pojmem obětní beránek bývá někdy označován konkrétní člověk (**nebo i skupina lidí**), který bývá **považován/a za původce** všech možných **příčin našich vlastních obtíží, osobních chyb** či kolektivních nedostatků“. Tento termín pochází od starých Izraelitů, u kterých šlo o obětního kozla, který na sebe vzal všechny hříchy a viny rodu a byl vyhnán do divočiny. Všimněte si, že všichni ti, co čechům spílají a nadávají, sami sebe z této množiny jaksi extrahují. Jako náš blogger. To oni - ne já! Já jsem „čistý“. Už jen tím, jak na ně, nečisté „statečně a nekompromisně“ ukazují.

Mne však napadlo ještě jiné vysvětlení. A to že se může jednat o kolektivní posttraumatický syndrom. Rok 1938 byl po více než sto padesáti letech úspěšného postupu českého národa skutečně traumatem. A dodnes je. A to trauma pak bylo znásobeno rokem 1948 po krátké pauze naděje 1945-1947. A následně - po výbuchu nadšení pro „socialismus s lidskou tváří“ v roce 1968 - přišel další šok. Ovšem i rok 1989 vzbudila mnohé marné naděje, aby se pak rychle ukázala drsná realita skutečného světa.

Jak vzniká vlastně dlouhodobý posttraumatický syndrom? Podle Blahoňovské, Tuckera, Vymětala aj. je syndrom posttraumatické stresové poruchy (PTSD) definován jako duševní porucha, která vzniká po náhlých, život či osobní integritu ohrožujících událostech. Otřesnou událost může zažít přímo pacient sám nebo jeho blízký člověk nebo **skupina** blízkých, podle mne, jako laika, také celý národ.

V současné době nahlízejí vědci na PTSD zjednodušeně řečeno jako na *stav, kdy selže začlenění traumatického zážitku mezi ostatní každodenní zkušenosti*. Mezi spouštěče nepatří jen osobní zážitky, ale také společenské události jako přírodní katastrofy, válka, okupace atd. Tento stav náš národ zažíval v letech 1914-1918 – ve válce bojovalo 1,4 milionu Čechů a padlo 138 000 vojáků z českých okresů.

Trvalý stres zažíval národ od roku 1938 do roku 1989, tedy padesát jedna let. Přičemž po krátkém období nadšení prožívá národ morální a hlavně společenskou krizi opět nejméně od roku 1996. Ta překrývá i mimořádně dobrou ekonomickou situaci. V mnohém se podobá trýzni z neopětované lásky. Jak jsme snili o Masarykově republice, o západu Evropy, která nás - jistě si vědoma zrady, které se na nás opakovaně dopustila - nás přivine na svoji hrud'. V Listopadu se to vše naplnilo! Potentáti odtamtud i odjinud nás navštěvovali, kynuli nám a vysílali úsměvy a pak přišla realita. A my jsme zhrzeni Jak jsem našel na jedněch stránkách věnovaných lásce:

„Kdo by neznal trýzeň neopětované lásky? Ten cit, který se zmocní myšlenek člověka, jeho dnů a jeho nocí. Kdy strážlivý rozum absolutně přesně ví, že nemá šanci, ale srdce se ještě stále pokouší.“

Nejsme v tom sami. Už Franz (František) Gellner psal o zklamání z ideálů a zhrzené lásky ke světu:

Paříži, město rozkoše, zdali Viš, že tam v dálce, tam doma, Jméno tvoje jsme vyslovovali Třesoucíma se rtoma?....

Na dlouhé lavičce za noci v dešti

Sedím na nábřeží.

Paříš, jež jásá a tančí a třeští,

Přede mnou v temnotách leží...

Tam baví se veselá Paříž.

Kdo peníze má, vše koupit si může, vína se napije, nají se masa, jsou na prodej písně, jsou na prodej růže, jsou na prodej polibky, láska i krása.

Viděl jsem kraje bohaté, chudé, leckde jsem v světě se potuloval. Tuhletu pitomou pravdu jsem všude zrovna jak v Paříži konstatoval.

No a my zjistili, že od začátku 20. století v těchhle věcech zas tak nic moc nezměnilo. Máme pocit, že sedíme na lavičce v noci a dešti a „oni“ se baví.

Typické příznaky posttraumatické stresové poruchy jsou negativní emoční stavy a také ztráta pozitivních emocí. Zdá se mi, že právě tímto trpí značná část české populace, zvláště ta starší.

Podle odborníků postižení mohou mít pocit ztráty citlivosti, trpí neschopností prožívat radost, zažívat dlouhodobě příjemné pocity. Naopak může být přítomen stálý pocit znechucení, nuda, otupělost nebo **naštvaní**. Schází jim požitek ze života. Cítí se vyhaslí a chladní, zklamaní životem a často jsou neustále podvědomě agresivní. Osobně to vidím a čtu u většiny členů generace 50+ a také generaci 15+ až 30+ (ale to je jiný problém). A jedni i druzí dnes ovládají media a zpětně ovlivňují tyto skupiny.

Jako obranné mechanismy frustrace bývá uváděna často tzv. obranná projekce, tedy přenesení viny za svůj neúspěch na jiné. Své špatné vlastnosti osoba přisuzuje druhým a tím se sama před sebou ospravedlňuje (viz).

Mám pocit, že to na pana Větvičku padne jako ušité.

Vždy je dobrá porovnat vše se statistikou a je také dobré využít různé mediální a sociologické výzkumy. Statistika nám říká, a můžete si to mnozí vyzkoušet sami na svých přátelích, že čtení blogů a posílání emailů je oblíbeno nejvíce ve skupině 50+. Ve skupině 20+ velice málo a ve skupině 15+ prakticky nula.

To znamená, že tyto články čtou většinou pamětníci „starých časů“, stejně jako noviny obecně, a také tato skupina nejvíce sleduje zprávy na ČT 1 a na Nově. Sami se přitom potýkají, jako každá odcházející generace, s vlastním psychickým vyhořením, často s negativním hodnocením vlastního života. Ty lze rozdělit, na:

- u krajanů-emigrantů na dobu od jejich útěku do „svobody“ a splnění/ nesplnění tehdejších snů a plánů
- u „domácích“ na dobu od listopadu 1989, kde vidíme, že velká část ideálů a představ, často dosti naivních, které jsme obecně měli, se ztratila v nenávratnu.

To se projevuje jak v nespokojenosti s vlastním životem, tak v až patologické nenávisti k politickým „představitelům“, do kterých jsme si často projektovali naše sny – viz např. Patologická nenávist a mediální poprava, NP 4.10.2012.

V podstatě stejný článek by se dal dnes napsat o náhle vybuchelé magoristické nenávisti tu vůči Miloši Zemanovi, tu vůči „Rusákům“, jiní zas vůči „Američanům“. Přičemž se v této nenávisti naprosto nehledí na pravdu, logiku, ani na nic jiného. A občas jsou to spíše - a to i v tzv. „seriozních novinách“ - víceméně spíš skřeky trýzněné duše než něco jiného.

Já samozřejmě nevím, proč to autor psal. Některé jiné jeho články jsou dobré, některé vynikající, ovšem toto byla děsivá křeč.

Strašlivé je (anebo možná jen moderní), že toto duševní trýznění sebe sama, to sebeobviňování už není žádným módním vynálezem jako je oikofobie, ale skutečným pláčem mnoha duší.

Až zase budete číst, jak jsou Češi hnusní, a budete psát do diskuzí na netu, že Češi kradou, že jsou to opilci, že žijí ve „spálené zemi“ (jak nám to lhal Zeman), či jak v depresi, že se jeho sny neplní, vykládal Havel, že u nás „vládné blbá nálada“, pamatujte si.

Podle autorů těchto pamfletů, a když jim přikyvujete, i sami podle sebe, jste to vy, ti hnusní Češi. Ty české svině. Vy jste ti největší zloději, největší úplatkáři i alkoholici, burani a blbečkové Eropy a celého světa.

Tak to o nás píší a my si to tak píšeme sami o sobě. A je jedno, zda bydlíme v Horní Dolní, v Austrálii, v Kalifornii anebo někde u Rýna.

A pokud si nemyslíte, že jste všechno to hnusné, co o vás, tedy o nás, napsal pan Větvička a další podobní, nežerte jim to. A používejte mozek. Neposílejte neustále emailem ty idiotské vyprávěnky, co neustále kolují o hrůzách u nás, jak je všechno hnusné a zničené. Neposílejte to bezmyšlenkovitě dál a dál, chováte se jako hlupáci, za které vás autoři mají.

Považuje-li pan Větvička sebe anebo svoji rodinu za „české svině“, je to jeho problém. Viděl jsem kousek světa (malý, chtěl bych větší), ale náš stát ani náš národ, jak jsem zjistil, jako takový nejsou žádné svině. Poznal jsem většinu Čechů jako lidi čestné, slušné a pracovitě.

Při posuzování morálnosti doby a vykřikování o tom, že místo ideálů máme dnes jen mamon, což najdete v každém druhém takovém řetězovém „strašlivém odhalení“, se držím hesla spisovatelky a filosofky Ayn Randové:

„Prchej o život před každým, kdo ti říká, že peníze jsou zlo, neboť tato věta je poplašným zvonkem blížícího se lupiče.“ (Citováno z bezvadné knížky Benjamina Kurase „Soumrak bílého muže“.)

Co se týká lidí, držím se hesla: „Gauner není ten, kdo někdy vyvede něco špatného. Ale ten, kdo to dělá rád.“

A ten, kdo nejvíc pomlouvá a uráží jiné, bývá většinou sám největší gauner. To jsem nikde nevyčetl. To mne naučil život.
Václav Vlk st.

Čech, jehož knoflíky dobyly svět: Život jako z pohádky, smrt jako z pekla

autor: Helena Kalendová

Jindřich Waldes, prvorepublikový "král knoflíků", průmyslník, sběratel a štědrý mecenáš, jehož patentka Miss KIN dobyla svět. Ve třicátých letech zajišťoval "druhý Baťa" celou polovinu světové výroby patentek, knoflíků a zdrhovadel.

S knoflíky se malý Jindřich seznámil docela brzy. Hrál si s nimi coby chlapec v obchodě se zbožím galanterním, který provozoval jeho otec spolu s hostincem v Nemyšli u Tábora. Budoucí výrobce patentek se tu narodil roku 1876 do rodiny židovského obchodníka Karla Waldese.

O něco později se všichni stěhují za obživou do Prahy, kde Jindřich nastupuje coby úředník v holešovické firmě Lokesch a syn, vyrábějící módní a manžetové knoflíčky. Brzy zvládá tři cizí jazyky – německý, francouzský a anglický, a je v brzkém věku sedmnácti let jmenován obchodním zástupcem firmy, která mladíka vysílá i do zahraničí.

"Díky znalosti řečí jsem byl poslán do světa a procestoval velkou část Evropy, včetně Balkánu, Malou Asii a severní Afriku. V cizině mě mrzelo, jak málo jsme známi", vzpomíná Waldes.

Ve firmě se seznamuje s nadaným mechanikem jménem Hynek Puc, a spolu zakládají roku 1902 svou první společnost. Podnik, začínající jako malá dílna v pražských Holešovicích s jedním dělníkem, jedním učněm a jedním šlapacím soustruhem, se zanedlouho stěhuje do bývalé továrny na svíčky v Karlíně. Ke dvojici se přidává obchodník Merzinger jakožto třetí, ovšem neméně důležitý společník. Přináší totiž významný vklad – dvacet tisíc rakouských korun, které vyhrál v loterii.

Tvůrci českého zázraku

Firma se slibně rozjíždí, a již během prvního roku je na světě "hit" – patentka čili stiskací knoflík, a tzv. zakládačka. "Rozvinuli nápad jedné zaměstnankyně zkonstruovat spínátko, které by neodíralo látku," píše historik Miroslav Hlaváč v knize 'Tvůrci českého zázraku'.

Konkurence sice také stiskací knoflíky vyrábí, avšak složitě a převážně ručně. Geniální technik Puc sestrojuje zakládačku, převratnou novinku na automatickou výrobu patentek, která efektivitu výroby znásobuje desetkrát.

Pro svůj výrobek vybral Jindřich Waldes neobvyklé jméno. *Koh-i-noor* neboli "Hora světla" byl největší tehdy známý diamant, který vlastnil indiští ráždové a perští šáhové. Po dobytí Paňdžábu Británií se diamant stal majetkem královny Viktorie a součástí britských korunovačních klenotů. K diamantu dokonce vznikaly nové, britské legendy. Například královna ho nesměla předat svému synovi, ale pouze jeho manželce, neboť se začalo tradovat, že Indie by byla pro Anglii ztracena, kdyby kámen nosil mužský vládce.

Waldesově firmě přinesl Koh-i-noor štěstí. Patentka s tímto jménem se stává nejprodávanější položkou a podnik se zdárně rozrůstá. Přesunuje se do velkých vlastních prostor ve Vršovcích, kde moderní "Waldeska" se vzdušnými místnostmi a firemní tělocvičnou a dokonce knihovnou zaměstnává již 300 dělníků.

Legendární logo s různými účesy

A jak vzniklo světoznámé logo Miss KIN, zpodobňující dívčí tvář s patentkou v oku? Traduje se, že roku 1912 na palubě zaoceánské lodi, když si Jindřichova společnost Elisabeth Coyens přiložila žertem k oku zvětšený reklamní vzorek stiskacího konfliktu.

Inspirovaný Waldes ihned pořídil fotografie, podle nichž jeho přítel malíř Kupka namaloval proslulý obraz "Dívka s patentkou". Ten zase do grafické podoby převedl Vojtěch Preissig, a logo bylo na světě. Zpodobněná dívčí hlava prý během let pětkrát změnila účes podle módy, což dokazuje nemalý Waldesův smysl pro reklamu.

Firma postupně zakládá pobočky ve Varšavě, Vídni, Paříži, Barceloně i v americkém New Yorku. Před začátkem první světové války zaměstnává už na tři tisíce lidí. Kromě nejprodávanější patentky a dalších druhů knoflíků přidává Waldes další druhy zboží jako přezky, špendlíky, náprstky či dokonce pletací jehlice a kovové hřebeny. A novinku – zdokonalený zip, který si dává patentovat, jako ostatně mnoho dalších zlepšovacích návrhů. Zaregistrováno má celkem 800 zahraničních a 35 domácích patentů plus sto dvacet ochranných známek!

Za velkým úspěchem nestojí ovšem jen výjimečné technické a obchodní nadání obou společníků, ale také snaha o neustálé zlepšování a otevřenost vůči novinkám. Už roku 1910 měla "Waldeska" dálnopis, telegraf i tzv. multigraf, schopný vytisknout až šest tisíc kusů ceníků za hodinu, děrmošítkové stroje i vlastní laboratoř na zkoušení kovů.

Podnik nepodceňoval reklamu, které se věnovalo celé jedno oddělení spolu s grafickým studiem, zabývajícím se i takovými věcmi, jako byl vhodný výběr barev pro cílovou zemi.

Zaměstnancův ráj

A nezapomínalo se na zaměstnance. Být Waldesovým učněm či dělníkem bylo tehdy opravdu terno. Firma provozovala šest vlastních škol (každý absolvent dostal vkladní knížku s počátečním vkladem), pořádala rekvalifikační kurzy i zahraniční stáže. Skoro žertovně zní dnes pravidelné pořádání soutěží v psaní na stroji nebo "za každý zlepšovací návrh čtrnáctidenní zájezd do Paříže".

Z podpůrného fondu se vyplácely odměny i půjčky, příspěvky v mateřství, ale i na otop a za věrnost firmě. Během hospodářské krize nepropustila Waldesova firma jediného zaměstnance.

"Pražský Baťa" se zasazoval o propagaci českých výrobků v zahraničí a za zavedení státní podpory vývozu. Inspirován tehdejší americkou praxí usiloval rovněž o vznik instituce, zabezpečující dodržování mravního kodexu v podnikání.

Byl také zapáleným sběratelem a milovníkem umění. Z původní malé sbírky vzniklo celé "Muzeum knoflíků a spínadel" se 70 tisíci exponáty, kde si příchozí mohli prohlédnout nejen originální nálezy pravěké a středověké, ale třeba také tzv. Karlštejnský poklad, vzácný soubor spínadel a klenotů, nalezený dělníky při rekonstrukci hradu, který Waldes pro muzeum zakoupil.

Mimo spínadel všech druhů se věnoval i sbírání obrazů. Spolu se ženou se blízce přátelili s malířem Františkem

Kupkou, přičemž obě rodiny spolu dokonce trávil dovolenou. Přes své umělecké sklony miloval Waldes sport. Kromě firemních tělocvičen založil tovární šachový a fotbalový klub, a spolupodílel se i na vzniku tzv. Ďolíčku, vršovického stadionu Bohemians. Ostatně sám byl nadšeným Sokolem.

Koncentrační tábory a smrt za nejasných okolností

Po letech rozvoje a úspěchu přichází však konec třicátých let, a v Evropě sílí nacistická hrozba. Jindřich Waldes posílá ženu s dětmi do bezpečí, sám ovšem odmítá opustit Československo a dokonce se zapojuje do odboje. V roce 1939 je jeho továrna zkonfiskována, on sám zatčen nacisty, odvezen na Pankrác a poté do koncentračních táborů Dachau a Buchenwald.

O dva roky později se zdaří Jindřicha za nemalou sumu vykoupit. Bývalý podnikatel je umístěn na loď plující do New Yorku, kde ho má převzít rodina. V Havaně však Waldes umírá za nevyjasněných okolností, buď na následky věznění, anebo, jak se někteří domnívají, zlikvidován nacistickým lékařem, přiděleným mu na cestu coby údajný doprovod.

Zkonfiskovaný majetek po válce zabavili znovu. Bývalé "Waldesce" ponechali komunisté název KOH-I-NOOR, udělený jí už nacisty za okupace, a začlenili do ní další znárodněné závody. Po Sametové revoluci byla část rozsáhlého majetku dědicům navracena, ne však továrna ani slavná Kupkova "Dívka s patentkou". Rodina si z uměleckých sbírek ponechala pouze část a většinu ponechala českým muzeím.

Roku 2000 vyznamenal Jindřicha Waldese "in memoriam" prezident Václav Havel medailí Za zásluhy na poli kultury. Víc by se možná hodilo "na poli obchodu". Nebo lidskosti?

Čtěte pozorně, stejné je to i v Austrálii.

Marksová je tajným agentem neziskovek

http://euportal.parlamentnilisty.cz/ShowArticleMobile.aspx?id=16553

Ponořili jsme se do prohnilého světa neziskovek a rozkryli jejich vazby na jednotlivá ministerstva. Jsou jako hladové kobylinky a nemají nikdy dost. Tady je usvědčující materiál.

Autor: Josef Provazník | Publikováno: 10.1.2017 | Rubrika: Studie

V předchozích dvou analýzách jsem se věnoval působení Nadace Open Society Fund Praha George Sorose, která v loňském roce obdržela ze státního rozpočtu 111 milionů korun. Zjistil jsem také, že pokud by OSF nedostávala peníze z našich daní, nemohla by existovat. V dalším dílu této trilogie jsem se zaměřil na Člověka v tísní, který představuje největší tuzemskou neziskovku a loni hospodařil s mamutím rozpočtem ve výši 1,5 miliardy korun, které využívá vedle charity i pro politické účely.

Nepříjemně mě překvapilo nejenom to, že se v neziskovém sektoru rozdělují každým rokem stovky milionů korun z našich daní, ale také to, kolik známých tváří veřejného života, ale i bezejmenných pěšáků, se dokázalo přisát na státní cecík. Mnozí z nich se už přímo na svých studiích připravují na dráhu neziskovkáře, který šíří dobro za cizí peníze a sám kromě propagandistických kampaní nic nevytváří. V České republice tak v posledních letech vznikla privilegovaná kasta.

Neziskovky plné neomarxistů, lidskoprávních aktivistů a levicových blouznivců vůbec, žijí z našich peněz, které jim každým rokem posílají vlády skrze svá ministerstva. Proto jsem se v následujícím textu zaměřil na některá ministerstva, a to konkrétně na vnitra, práce a sociálních věcí, školství a kultury. Ať už v jejich čele stojí ministři z pravicových, středo-pravicových či levicových stran, do neziskového sektoru z ministerstev tečou stovky milionů korun kontinuálně.

Začneme Ministerstvem práce a sociálních věcí (MPSV), v jehož čele nyní stojí Michaela Marksová, která svému proletářskému jménu dělá skutečně čest. Od dob Špidly nestál v čele tohoto ministerstva nikdo s tak neomarxistickým přístupem, jaký při řízení svého resortu uplatňuje právě Marksová. Bývalá zastupitelka ČSSD na Praze 2 mj. působila sedm let v neziskové společnosti Gender Studies o.p.s. , jejíž zakladatelkou je dlouholetá členka KSČ Jiřina Šiklová.

Norské fondy jsou všude

Vzhledem k výše zmíněnému se tedy ani není co divit, že právě Gender Studies, kde působí i dcera soudruha Milana Uhdeho Zuzana, v posledních dvou letech obdržela v rámci programu Dejme (že)nám šanci třináct milionů korun. Peníze pochází z Norských fondů a tento program spravuje Sorosova Nadace Open Society Fund Praha. Je tedy logické, že se Marksová prakticky vůbec neangažovala ve věci kauzy paní Michálové a jejích synů v Norsku. Nemohla přece zradit své Norskem dotované družky ve zbraní. Známa agitátorka za Barnevernet Monika Elšíková je mimochodem přítelkyní Marksové, která jí prý dokonce měla pomáhat s adopcí dítěte.

Ale pojdme se podívat na tvrdá data MPSV. Nebylo lehké se k nim dostat, protože úředníci jaksi příliš nepočítají s tím, že by o ně někdo jevil zájem. Zkrátka a dobře, odkazy byly nefunkční. Na druhou stranu musím poděkovat oddělení systémové podpory MPSV, které komunikovalo na výbornou a sjednalo poměrně rychle nápravu. Konkrétně upoutala moji pozornost sekce Integrace cizinců, odkud jsem čerpal data, ze kterých byl vytvořen následující graf.

zdroj: http://www.mpsv.cz/cs/19024

Graf ukazuje, že v období mezi lety 2007 až 2015 z MPSV odešlo na různé projekty neziskových organizací v oblasti podpory integrace přistěhovalců téměř sto milionů korun. V loňském roce odsálo z rozpočtu MPSV asi třicet neziskovek více než 19 milionů korun. Bezkonkurenčně nejvíc financí obdrželo Centrum pro integraci cizinců (cca 2,5 milionů korun), které poskytuje sociální poradenství pro migranty. Daří se jim tak dobře, že si platí i reklamu na Google a po celé ČR existuje 10 poboček, kde pracuje cca 50 zaměstnanců. To je kolos, co říkáte?

A bude ještě mnohem hůř

Graf mimo jiné ukazuje, že za poslední tři roky bylo tímto způsobem přerozděleno přes 60 milionů korun, zatímco v prvních šesti letech od roku 2007 jen asi poloviční částka. Trend je tedy jasný a zejména za ministra Koníčka z Rusnokovy úřednické vlády a jeho nástupkyně Marksové z ČSSD je MPSV v tomto směru čím dál štedřejší. Lze se

důvodně obávat, že vzhledem ke snaze Evropské komise lifrovat do ČR stále více uprchlíků se v příštích letech budou tyto částky dále navyšovat.

Marksová je první polistopadovou ministryní práce a sociálních věcí, která působila dlouhá léta v neziskovém sektoru. Fakticky tak nezastupuje ČSSD ani voliče, ale právě Gender Studies o.p.s. A podobné "pokrokářské" spolky. Pročítal jsem si např. zápis z jednání Výběrové komise MPSV pro udělování dotací. „Neuvěříte“, jaké jméno jsem tam objevil. V lednu 2014 byl jejím členem „profesionální aktivista a syn“ Petra Uhla Michal. V osmičlenné komisi je uveden jako „nezávislý odborník“.

Miša je pilný jako včelička

Rodina Uhlovic je kapitola sama pro sebe. Otec trockista, matka, ombudsmanka Anna Šabatová, progresivní neomarxistka, která chce mj. měnit školní řád kvůli zahaleným muslimským ženám. Do rodinky také patří levicová aktivistka Saša Uhlová, která píše pro deník Referendum, ale občas si „z čistého srdce“ strihne nějakou tu bokovku pro neziskový sektor. Jako třeba tehdy, když připravovala „pracovanou metodiku vedení diskuze“ pro projekt neziskovky Educon „Společnost bez predsudků“.

Asi nejlépe se ale umí otáčet benjamínek rodiny Michal, který v lednu 2007 úspěšně obhájil závěrečnou práci na Fakultě sociálních studií Masarykovy univerzity s názvem „Etnocentrismus v obrazech - analýza komiksu Tintin“. Vážně, není to legrace. Uhl je navíc považován za odborníka nejenom v oblasti udělování dotací, ale také si, jak zjistil letos v září server ParlamentníListy.cz, vydělal téměř 300 000 korun prací pro Institut pro plánování a rozvoj hlavního města Prahy.

zdroj: http://is.muni.cz/th/144373/fss_b/

Ale pojdme se raději vrátit zpět k MPSV Michaely Marksové, protože s rodinou Uhlovic asi nic moc nezmůžeme. Na tu jsme všichni krátkí. MPSV nejenom pouští do neziskového sektoru desítky milionů korun nás, českých daňových poplatníků, ale koordinuje také rozdělování peněz z různých fondů Evropské unie. Jedná se konkrétně o peníze z Evropského sociálního fondu (ESF) – Operačního programu Lidské zdroje a zaměstnanost, ze kterého se mezi lety 2013-2015 rozdělovalo na různé projekty asi 60 milionů korun.

Tyto informace jsem zjistil ve Zprávě o migraci a integraci za rok 2015 Ministerstva vnitra, kde se vedle MPSV hovoří také o Ministerstvu kultury, Ministerstvu vnitra a Ministerstvu školství. Resort Daniela Hermana tak loni poslal téměř milion korun například do mezinárodního centra výtvarného umění MeetFactory, které v roce 2001 založil známý skandalista David Černý, jež dodnes sedí společně s hudebníkem Davidem Kollerem a režisérkou Alice Nellis ve správní radě. O rok dříve to bylo od MK 1,6 milionů a od Hlavního města Prahy dokonce 6,5 milionů. Nějaké drobn é zaslala i americká ambasáda...

zdroj: Facebookový profil Davida Černého, Je i tento koment dotovaný?:-)

V dozorčí radě potom figuruje jméno kontroverzního podnikatele Sebastiana George Pawlowskiho, který udržuje čilé styky s mnoha komunálními politiky a pražský magistrát mu vychází nápadně vstříc při jeho podnikatelských aktivitách. Pro Pawlowskiho mj. pracoval coby architekt bývalý primátor Prahy a šéf Evropských demokratů Jan Kasl a švýcarský podnikatel českého původu mu také jeho neúspěšnou a takřka zapomenutou partaj financoval.

Jeden svět a Febiofest dojí na jedničku

Ale ještě mnohem více peněz dostala od MK největší tuzemská neziskovka Člověk v tísní o.p.s. , které ministerstvo poslalo na její „lidskoprávní“ festival Jeden svět 4,6 milionů korun. Feničův Febiofest potom dostal dokonce 8,5 milionů. Vzhledem k závislosti mnoha umělců na MK je potom snadné si představit, proč s nehraným rozhořčením volají po týdnech neklidu i kvůli takové prkotině, jako je neudělení medaile strýčkovi Hermana panu Bradymu. Ruka ruku myje, že?

Vedle Ministerstva práce a sociálních věcí hýří penězi daňových poplatníků i Ministerstvo vnitra, které poslalo v roce 2015 na „integraci cizinců“ asi 20 milionů korun. Velmi úspěšná při vyplňování dotačních formulářů byla například neziskovka Slovo 21 z.s. , která se zaměřuje na zlepšení postavení Romů v České republice a také pomáhá cizincům ze třetích zemí. Z téměř 12,5 milionů vynaložených na projekty v této kategorii získala tato organizace téměř 4 miliony. Kdo umí, ten umí. Podle jmen členů týmu tam navíc musí panovat ryze domácí atmosféra.

Výkonnou ředitelkou je paní Jelena Silajdžičová a dramaturgem známého romského hudebního festivalu Khamoro, který Slovo 21 pořádá, je její manžel Džemil

Silajdžič. Rodinné vazby existují jistě i mezi koordinátorkami projektů Denisou a Martinou Horvátovými nebo Denisou Mikovou a Michalem Mikem. S rodinnými příslušníky často není snadné pracovat v jednom zaměstnání. Ale když je tímto zaměstnáním ctnostné poslání, které dotujeme z našich peněz, jistě vše funguje jako na drátkách. Za ty peníze, ještě aby ne, co říkáte?

Na integraci a multikulti je peněz vždycky dost

Do dikce Ministerstva vnitra však spadají i projekty financované Evropskou unií. Jak také jinak. Jmenovitě je to Evropský uprchlický fond (EUF) a Evropský fond pro integraci státních příslušníků třetích zemí (EIF), ze kterých bylo mezi lety 2013 až 2015 posláno asi 80 milionů korun. Na více než 12 milionů si přišla libozvučně znějící o.p.s. Integrační centrum Praha a 8,8 miliony jistě nepohrdla ani Poradna pro integraci o. s. Škodní rozhodně nebyli ani naši staří známí ze Slovo 21, byť v porovnání s Ministerstvem kultury se vůči nim vnitro zachovalo trochu macešsky a poslalo jim loni jen 3 miliony. Rasisti jedni vnitrácký!:-)

Pokud chcete získat přehled o tom, jaké projekty neziskovek byly v minulých desetiletích finančně podpořeny i z vašich peněz, doporučuji se podívat na on-line databázi nevládních neziskových organizací, která běží na webu Ministerstva vnitra. Vedle seznamu neziskovek tam najdete i konkrétní projekty, na než šly dotace. Od svého vzniku v roce 1999 tam nechybí multikulti hudební festival Barevná planeta, mezi jehož partnery patří i Člověk v tísní nebo Amnesty International.

zdroj: http://www.isnno.cz/nnonet30200/

Moji pozornost upoutal například Multikulturní klub rodičů a dětí neziskové organizace Žebřík o.s. V roce 2014 obdržel dotaci ve výši 185 000 Kč a hádejte, kolik z těchto peněz šlo na osobní náklady? Ano, tušíte správně, celých 185 000 Kč. Propaganda něco stojí a nikdo přece nebude neomarxistickou ideologii multikulturalismu šířit jen tak zadarmo. Výše nákladů na mzdy zaměstnanců neziskovek obvykle pokrývá valnou většinu přijaté částky.

Když jsem se díval na výše zmíněnou neziskovku z Prostějova Žebřík o.s., upoutal moji pozornost seznam partnerů vedle Ministerstva vnitra a Ministerstva práce a sociálních věcí a také Fond pro nestátní neziskové organizace (FNNO), který je financován „nechvalně proslulými“ Norskými fondy. Jak se uvádí na webu, pro léta 2013 až 2017 je tam pro naše pilné neziskovkáře připraveno více než dvě stě milionů korun! Do celého kolotoče jsou zapojeny také neziskovky NROS a Nadace Partnerství, čím víc tím líp...

Zdroj: www.fondnno.cz, Kolik z těchto peněz jde asi na platy neziskovkářů?

Neziskový sektor je zavalen desítkami milionů tuzemských i „evropských peněz“. Nemůžete se potom divit, že je vůbec nezajímá případ paní Michálové. Neziskovkáři jsou v podstatě sektou a její členové se střetávají na různých konferencích, diskuzních klubech, kulatých stolech multikulti hudebních festivalech, udržují vřelé vztahy s novináři a mají své lidi na ministerstvech. To z nich skutečně činí nejvlivnější uskupení v České republice.

Jednou budem dál...

Jejich vliv a moc připomíná zhoubný vliv odborů v poválečné Velké Británii, ale i moc komunistů po roce 1948 v našich zemích. A co je možná ještě nebezpečnější, prostřednictvím desítek různých fondů si Evropská unie kupuje vlastně celou Českou republiku. Vůči EU se nacházíme v roli vydržované mladé kurtizány, která musí být ke svému starému, ale bohatému milenci ve všem svolná. V opačném případě skončí velmi špatně.

Pokud by se náhodou v budoucnu nějaká osvícenější česká vláda rozhodla z tohoto socialistického kolotoče závislosti vystoupit, lidé z neziskového sektoru by rozpoutali peklo. Neziskový sektor je úzce propojen s médii i umělci a nějaká šaráda na Staroměstském náměstí kvůli strýčku Bradymu by proti jejich protestům vůči prezidentu Zemanovi byla jen taková nevinná studentská recese. Nezbyvá než věřit, že jednou do toho boláku někdo řízne a neziskovkářský hnis vyteče ven. Včera bylo pozdě!

Vnučka je na prázdninách u svého nahluchlého dědy. Jednou takhle vběhne do domu a nadšeně volá a ukazuje mu: "Dědo! Představ si, na zahradě nám vyrostla takováhle mrkev a takováhle kedlubny!" A děda na to: "A máš ho ráda, děvče?"

Univerzální slovní omáčka

Marian Kechlibar NevPes

Po každém teroristickém útoku se shůry dozvíme totéž.

Milí čtenáři, toto nebude můj typický věcný blog o číslech a skutečnostech. Toto bude emocionální, zahořklý a naštvaný text, plný expresivních výrazů. Bohužel jej napsat musím, protože toto téma mě pálí už velmi dlouho a potřebuji je nějak „shodit z hrbu“. Po Stockholmu nastal čas, abych se ze svých ponurých myšlenek vypsal. O co jde? O následující.

Kdykoliv se poslední dobou stane v Evropě nějaký teroristický útok – a že od Charlie Hebdo (leden 2015) jich už bylo dost – začnou na nás shůry přšet vyjádření v tomto

stylu:

Anglicky, německy, švédsky, francouzsky, italsky, španělsky, česky. Pořád to samé. Ještě, než krev zaschne na chodníku, dozvíme se od našich politických lídrů, že:

- jsou hluboce šokováni,
- útok důrazně odsuzují,
- s pohnutím myslí na oběti a jejich příbuzné,
- nadešel čas pro semknutí se a solidaritu,
- teroristé nás nikdy nezastraší (koho „nás“?),
- a zejména nikdy neuspějí v tom, změnit náš způsob života.

Tato záplava posvátných frází se opakuje *ad nauseam*. Číst to jednou nebo dvakrát, nic bych neřekl. Ale podesáté, podvacáté, potřicáté, to už jednomu opravdu leze krkem.

Dobry programátor by během jediného odpoledne napsal v Perlu či Pythonu malý skript, který by podobné výroky generoval bez zásahu lidské ruky. Dotyčný program by jednoduše skenoval aktuální zpravodajství a na každou zprávu o novém aktu terorismu by v mnoha jazycích vychrlil (z osvědčených frází nakombinované) *tweety*, do nichž by bylo dosazeno jméno města a které by se standardním vyjádření Hollanda, Löfvena, Merkelové či Sobotky podobaly jako vejce vejci. Jako bonus by mohl navrhnout nasvětlení Eiffelovy věže a Braniborské brány v barvách vlajky příslušné země. Udělal bych to snad i sám, nebýt jedné skutečnosti: tenhle žert je příliš trpký, než abych se mu dokázal smát.

I stoupám na svoji pomyslnou řečnickou bedýnku a volám do celého Internetu:

„Čím nás to zase krmíte! Nemáte těch žvástů už sami dost?“

Nevím, jestli mě tam nahoře někdo uslyší, ale vy mě, čtenáři moji, slyšíte. Musím vám tedy zdůvodnit, proč si to myslím.

Výše zmíněné velevýroky se dají rozdělit na totální banality, naprosté lži a různá zbožná přání, přičemž hranice mezi posledními dvěma kategoriemi je nejasná.

Totální banality, anglicky *bullshit*, jsou výroky typu „Důrazně odsuzuji útok“ a „Myslím na oběti“. Toto je čistá slovní vata. S výjimkou Islámského státu asi žádný státní představitel útoky schvalovat nebude, i ten Hamás v Gaze občas něco odsoudí; a myslet na oběti může úplně každý. Už starý Henry Ford říkal: „Vzpomeň si na chudé – nic to nestojí.“ Jeho rada se praktikuje dodnes. Twitter a Facebook jí poskytlí ideální platformu. Ostentativní rozhořčení na sociálních sítích opravdu nic nestojí.

NOVINY –. Z českého tisku a od krajanů ze světa

Mezi **naprosté lži** bych zařadil zejména různé variace výroku o tom, že „teroristé nezmění náš způsob života“. Nevím, kde ti politici žijí. Vždyť se to, ksakru, už dávno stalo! Západní policajti nosívali v létě košile s krátkým rukávem, dnes se potí v neprůstřelných vestách. Na ulicích evropských měst potkáte vojáky vyzbrojené samopaly, a ne po dvou, ale po deseti. Než nastoupíte do letadla, prošacují vás a donutí vás sundat si boty, na palubě pak nedostanete ani kovový příbor. V některých zemích (že, Francie?) se podobné zevrubné prohlídky můžete dočkat už i při jízdě metrem nebo vlakem. Když už jsme u té Francie, *dočasný* výjimečný stav trvá už rok a půl, aneb jednotkou dočasnosti je *jeden furt*. Evropská unie nám ve své nekonečné moudrosti chce zakázat šifrovanou komunikaci a omezit držení zbraní. Vánoční trhy jsou obložené betonovými zátarasy ze všech stran. Jeden čas dokonce zmizely odpadkové koše z metra, kdyby tam někdo chtěl položit bombu. Na čím dál více banálních chemikálií typu „peroxid vodíku“, které jste si dříve koupili v krámu jen tak, dnes potřebujete úřední papír. **Náš způsob života se za posledních dvacet let kvůli terorismu zatraceně změnil a ještě se měnit bude, tak proč nám lžete, že se nic takového nestane?** Ono ovšem přijde na to, kdo je to „my“. Je možné, že v nejvyšších patrech světové politiky se na každodenním životě skutečně nic nezměnilo, na rozdíl od života nás, běžných plebejců.

Do kategorie naprostých lží patří i to obligátní „jsem hluboce šokován“. To je asi stejně důvěryhodné jako skleněný vozebouch. V dubnu 2017 už nikdo, kdo se právě nevynořil odněkud z poustevny uprostřed rumunských Karpat, nemůže být terorismem šokován. To je jako být šokován tím, že v prosinci nasněžilo a v březnu začalo tát. Člověk sice dopředu přesně neví, který den to nastane, ale očekávat se to dá téměř s jistotou.

Zbožná přání tvoří zbytek. To jsou všechna ta „semknutí“, „posílí nás to“, „jsme silnější než fanatici“. To není pravda.

Na útok zevnitř nereaguje žádný národ semknutím. Semknutí by *snad* mohlo nastat při vnější agresi. Vtrhnou-li do země pancéřové divize ze sousedního Absurdistánu, vskutku v sobě lidé najdou jistou sounáležitost (i když dějiny zároveň ukazují, že kolaborantů bývá vždycky dost). Ale pokud má násilí vnitřní etnicko-náboženský charakter, reakcí bude naopak odcizení, nedůvěra a polarizace společnosti. Žádné řeči politiků na tom nic nezmění, to jsou staré lidské instinkty; křivdy tohoto rázu se hojí dlouho, celé generace.

(Když jsem v roce 2010 byl v Mostaru, říkali mi místní, že spousta lidí dodnes nechodí na druhou stranu Neretvy, protože se nechťejí potkávat s těmi druhými. Přitom je to říčka, kterou bys kamenem přehodil, ale stejně tak by to mohlo být moře. Na jednom břehu Chorvati, na druhém muslimští Bosňáci, vzhledově k nerozeznání, ale nenávist mezi nimi velká a trvalá. To už bylo nějakých 15 let po válce.)

Pouliční terorismus, který momentálně sužuje Evropu, se podobá ledovci uprostřed oceánu. Devět desetin ledovce není nad hladinou vidět. Podobně přímo nevidíme ty stovky až tisíce lidí, kteří každému tomu úspěšnému teroristovi tiše fandí. Ale jsou mezi námi, a nejsou to jen navrátilci z vojska Islámského státu, kterých je samo o sobě dost. Na každého konkrétního atentátníka či aktivního bojovníka ISIS se najde několik dalších, kteří mu drží palce, i když by se sami něčeho takového neodvážili; nebo třeba i odvážili, ale zakázali jim to rodiče (na souhlas rodičů se v džihádistické komunitě kupodivu dost hraje, zvláště u -náctiletých kandidátů). A pokud jednoho dne nastane nějaký větší pouliční problém, rádi se přidají do řadícího davu.

Lidé to samozřejmě vědí a nahání jim to strach, který nelze jen tak rozptýlit skrze twitterové řeči.

Strach. Další důležité téma. Strach je neobyčejně korozivní emoce, rozleptávající pozvolna lidskou duši zevnitř. Zvláště, je-li spojen s bezmocí. A výroky našich politiků květnatou bezmocí jen hýjí. Málokterý politik to řekne tak otevřeně jako londýnský starosta Sádik Chán, který prohlásil, že terorismus je nedílnou součástí života ve velkých městech, ale ten podtón, že si máme zvyknout, je dost zřejmý. Ne, nezvykneme si, na toto se nedá zvyknout. Ani Izraelci si „nezvykli“, ne v tom smyslu, že by je přestaly vzrušovat bomby odpálené v pizzeriích a v autobusech. Přijali prostě v rámci Druhé intifády taková opatření, že jim dokážou na 99 % zabránit, ať už se to OSN a spol. líbí, nebo ne. Součástí toho bylo ale zemětřesení na izraelské politické scéně: naivnější mírumilovná levice, dříve značně dominantní, byla vyhozena od moci a její místa zaujali různí jestřábi, na které se zprava tlačí ještě větší jestřábi. To se dá čekat i v Evropě, nakonec se od národa židovského po kulturní stránce příliš nelišíme.

Představa našich lídrů, že si nějakým způsobem kolektivně navykneme na projížděky *příliš zbožných kamioňáků* po pěších zónách měst a přitom dále budeme u voleb odevzdávat hlas těm politikům, za jejichž mandátu se takové věci rozmohly, je naprosto ahistorická. Takhle lidská společnost nefunguje. Dojde-li ke změně bezpečnostních poměrů, dojde i ke změnám nahoře, jenom s určitou setrvačností. Možná toto je ten důvod, proč tak zuřivě *tweetují*: ach, udržet se u moci ještě jedno volební období! Ještě aspoň jedno!

A možná ne, možná jim křivdím, ale koneckonců to vyjde nastejno. Aktuální evropská politická scéna se vesměs sestává z poddruhu politika-byrokrata, který si svoje vrcholné postavení vyseděl na schůzích a pojistil si je rozdělováním veřejných zakázek mezi své kamarády. S bažinou salafismu, ze které se rojí teroristi, si takový standardní politik-byrokrat neví rady. Jde o protivníky, kteří se nedrží běžných zvyklostí politické scény. Nelze je uplatit grantem ani místem v dozorčí radě státního podniku, pokusům o jednání a kompromis se smějí, smrt je příliš neděsí, protože se těší do ráje.

Churchill či de Gaulle by si možná věděli rady. Ti byli ze svého mládí zvyklí, že po nich někdo střílel. Ale momentálně nám vládnou různé klony sira Nevilla Chamberlaina.

Víte, co se u nás moc neví? On ten Neville Chamberlain nebyl *zlý*. On nás v tom Mnichově nepředhodil Němcům proto, že by chtěl ublížit malému národu ze lhostejnosti či krutosti. On to udělal proto, že mu opravdu šlo o zachování míru v Evropě a že nebyl schopen pochopit, jaký kalibr, jakého protivníka má před sebou. Sám byl klasickým anglickým gentlemanem staré školy, který bral svoje soupeře rovněž jako gentlemany ze starých škol. Že německý kancléř je v podstatě bandita v obleku, který jedná zásadně ve špatné víře, to Chamberlainovi došlo až po okupaci zbytku českých zemí v březnu 1939. Tou dobou už ale ztratil kritické množství času a druhá světová válka se tak stala nevyhnutelnou.

Paralely, které s tou dobou vidím – naivita, krátkozrakost a ideologická zaslepenost na jedné straně, nemilosrdná touha po moci na straně druhé – mi nahánějí strach.

Ještě ke jménu dnešního článku.

Vy všichni, kdo jste chodili do školních jídelen, kantýn a menz, pamatujete si na ni? Univerzální Hnědá Omáčka neboli UHO. Už ode dveří cítil člověk její – trochu syntetický – puch. A když si ji dal, odcházel těžkým krokem a chmurně přitom dumal, co to tomu svému ubohému tělu zase provedl.

Ty výše zmíněné výroky politiků, to je řečnický ekvivalent UHO. Podobně jako UHO předstírá obsah živin, předstírají ony myšlenkový obsah. Podobně jako UHO, i ony jsou „levné“: nestojí žádné úsilí a lze je vyrábět podle poptávky v libovolném množství. Podobně jako UHO, i ony jsou všudypřítomné.

Jenže: každý v mém okolí, kdo UHO konzumoval příliš dlouho, skončil jako pacient na gastroenterologii. UHO prostě v určitém horizontu škodí zdraví. Berte to v potaz, až zase budete „konzumovat“ řeči našich vládařů.

Trump chce hlavně zlepšit život Američanů

Ladislav Jakl

Novým velvyslancem v USA se oficiálně v nejbližších dnech stane Hynek Kmoníček. Jak vnímáte jeho osobnost nejen jako poradce prezidenta Miloše Zemana, ale také velvyslance ve Washingtonu?

Já ho osobně příliš neznám. Ani neznám konkrétní náplň jeho práce na Hradě. Ale z jeho veřejných vystoupení je mi jasné, že to byl – bohužel – jediný člověk ze Zemanova okolí, kdo měl na něco názor, kdo uměl samostatně fundovaně promluvit nebo napsat o nějakém společenském problému, a ne pouze o problému svým osobním. Prezident Zeman asi takové lidi s názorem nepotřebuje.

Nejsou tady odborníci, kteří by byli prezidentovi názorově blízcí, nebo je tedy podle vás Miloš Zeman kolem sebe nechce?

Já myslím, že funkce prezidenta je mimo jiné i funkcí politickou, ne pouze neutrálně exekutivní. Některá rozhodnutí mají politický charakter. A k tomu potřebujete tým lidí politicky samostatně uvažujících. Jistě, nemusí to o nich nikdo navenek vědět, ale to by bylo dost divné, že někdo desítky let působí ve veřejném prostoru a nikdo ho nikdy neslyšel říci jasný názor opřený o vnitřní hodnotovou soustavu. Já si prostě myslím, že prezident Zeman se bez

takových obejde. A je to podle mne chyba.

V rozhovoru pro magazín VIPosobnosti.cz se velvyslanec Kmoníček zmínil o americké mentalitě. Doslova řekl: „Je mi natolik blízká, že jsem schopen pochopit, že jedna specifická americká mentalita vlastně není. To, co za ni považujeme, je naše představa o Americe a ta je hodně vzdálená realitě. Při vším riziku zobecňování se dá ale říct, že Američané jsou oproti nám zvyklí být zdvořilejší a současně tím i méně otevření. Dva Češi se baví často tak, jak by se Američan bavil jen se svým psychoanalytikem.“ Souhlasíte s jeho názorem?

Nesouhlasím. Já jsem při svých cestách po americkém venkově mnohokrát mluvil i s těmi nejobyčejnějšími lidmi. Možná by mnozí z nich ani nevěděli, co slovo psychoanalytik znamená. Zato moc dobře vědí, jak se ohánět při těžké práci. Ano, i tato Amerika existuje. Nevěřím, že z ní diplomat má šanci něco zahlédnout. Jsou tam burani v tom nejlepším i nejhorším smyslu. V mnohém omezení, v mnohém velmi prostí a féroví. Jsou to přesně ti, na kterých Obamova snobácká politika štípala dříví a je to už přestalo bavit.

Zřejmě proto si zvolili Donalda Trumpa. Jak vnímáte jeho kroky, ať už mířící k migrantům, mexické zdi či setkání s kancléřkou Merkelovou?

Trump plní přesně to, kvůli čemu ho jeho voliči zvolili. Kdyby se choval jinak, pak by tyto své voliče zradil. Je ale zvykem posuzovat z Evropy americké prezidenty podle jejich zahraničních aktivit. Ty ale obvykle tvoří zlomek agendy amerických vlád. To hlavní se odehrává dovnitř Ameriky a v Trumpově případě jde skoro o kontrarevoluci. Kdyby v ní byl úspěšný i jen zčásti – protože stojí proti velmi mocným zájmovým skupinám –, už to by byl ohromný úspěch.

Ve středu došlo před parlamentem v Londýně ke střelbě. Tyto útoky jsou nyní téměř na denním pořádku. Patří do kompetencí Trumpa mimo jiné usměrnit Evropu, nebo si s tím musí pomoci sama?

S tím žádný americký prezident nic nezmůže, ani kdyby chtěl. A Donald Trump nechce. Jeho prioritou je postavit na nohy Ameriku, zlepšit život Američanů. Těch Američanů, na které Obama kašlal při své bezohledné starosti o to, zda celý svět hraje podle jeho not. Jistě, Trump bude hájit důležité americké zájmy, pokud budou dotčeny kdekoli. Ale nebude vnucovat každé z 220 zemí světa, jak má žít. Alespoň to plyne z jeho mnoha předvolebních vyjádření.

Pojďme na domácí scénu. Boj všech politických stran proti Babišovi je nejen předzvěstí letošních voleb, ale podle jeho kritiků také špatných ekonomických rozhodnutí. Opravdu Babiš chybuje, a pokud i přes veškeré výhrady vyhraje volby, proč?

Babiš nechybuje. Jde si za svým. Jde tvrdě za svými zájmy. To nejsou chyby, co dělá. Chyby dělají ti, co mu uvěřili, že má jiné priority než vlastní zájmy. A boj proti Babišovi? Je nesmyslný. Polemika se má vést ne s ním, ale s myšlením té části veřejnosti, kterým Babiš dnes imponuje a kteří ho za pár let zatratí, aby si našli zase jiného nového koně.

Není těžké „utáhnout“ voliče na emocích, média takto pracují neustále. Říkat, co lidé potřebují slyšet, vědět a nabídnout jim to, co jim chybí. Dav byl vždy lehce manipulovatelný. Může se stát, že i další, jak říkáte, kůň bude ve svém zájmu jednat podobně?

Primárně na emocích, coby motivaci při volebním chování, není nic špatného. Ony emoce jdou často hlouběji než nabířlované věty uměle vykonstruovaného volebního programu. Lidé mívají často velmi dobrý cit a ten jim někdy poradí ve věcech důvěryhodnosti, konzistentnosti, přesvědčivosti a charakteru lépe než rozumový úsudek. Jde jen o to, aby emoce nepřebíjely hmatatelnou a ověřitelnou zkušenost. Pokud emoce zkušenost přebijí, může vyhrát i Křemílek s Vochomůrkou.

Prezident Miloš Zeman potvrdil svoji kandidaturu na druhé volební období. Pokud volby vyhraje, bude se podle vás chovat především v jeho vztahu k USA (D. Trump) nebo ve vztahu k EU jinak? A bude také ráznější nejen slovně, ale i činy ke svým oponentům na domácí scéně?

Ani ne. To by platilo, kdyby byl volen nepřímo a kdyby v prvním volebním období měl důvod držet se zpátky s ohledem na mír ústavních institucí. On ale takový mír nepotřeboval od prvního dne po zvolení, takže bude pokračovat ve stejných konfrontačních intencích. Kdo mu to ale vyčítá, měl by vědět, že takto by se choval každý přímo volený prezident.

Ptala se Alena Hájková, převzato z www.viposobnosti.cz

Hynek Kmoníček prozradil, jak Trump vypekl Angelu Merkelovou a jak je to se Zemanem

1 8. 4. 2017 **Nový český velvyslanec v USA Hynek Kmoníček poskytl rozhovor Lidovým novinám. Konstatoval v něm mimo jiné, že lidé, kteří dnes kritizují 45. prezidenta USA Donalda Trumpa mnohdy netuší, jak dnešní Washington opravdu vypadá. Stranou velvyslancovy pozornosti nezůstalo ani dění v Sýrii.**

V tuto chvíli prý pořád není jisté, kdy přesně český prezident Miloš Zeman zavítá do USA k Donaldu Trumpovi. Vypadá to sice nezvykle, ale Kmoníček v tom nevidí problém.

„Ti, kdo by chtěli Donalda Trumpa kritizovat, to takto budou vnímat i ho za to kritizovat. Ti, kdo znají reálný stav věcí, vědí, že je to kritika povrchní a účelová. A dám vám konkrétní příklad. Poslední schůzku českého a amerického prezidenta, to znamená George Bushe mladšího a Václava Klause, se Česká republika dozvěděla včetně data, místa a času ne dnešní čtyři dny dopředu, ale jen s předstihem čtyřiaadvaceti hodin. Náš prezident byl tou dobou v Texasu, takže se to dalo stihnout,“ prozradil Kmoníček.

Je to prý dáno i tím, že si nová administrativa USA stále ještě sedá do svých křesel. Jen na ministerstvu zahraničí USA prý chybí 116 lidí, kteří musí nahradit někdejší pracovníky z Demokratické strany. Nová administrativa však prý slyšela na to, že se Zeman brzy setká s prezidenty Číny a Ruska a Spojené státy jsou našim blízkým spojencem, takže by bylo záhodno setkat se napřed s Donaldem Trumpem.

„Třeba tak, že když letěla do Washingtonu německá kancléřka, jež se přesné datum dozvěděla osm dní před samotnou událostí, to datum neplatilo. Na letišti ji dostihl telefonát prezidenta Trumpa, který jí sdělil, že tu sněží, takže místo pondělí setkání proběhne v pátek. Nebo že na svoji první návštěvu přiletěl jordánský král vůbec bez data a týden tu počkal. Ale od té doby už tu byl jako jediná hlava státu i znovu. Udělat to ale takhle česká strana, budete nás vařit zaživa, což se jordánskému panovníkovi opravdu nestane. Jordánce prostě víc zajímají výsledky a ty se už dostavily. Nebo že rakouský prezident tu byl naposledy před dvaadvaceti lety a nikoho to příliš netrápí,“ shrnul situaci velvyslanec.

Jak Česko, tak USA však mají na jednání zájem, takže k němu jednoho dne zkrátka dojde. Mimo jiné proto, že se chystá jednání NATO v Evropě, na které vůbec poprvé zavítá Trump a chce dopředu vědět, jak by se k němu mohli někteří evropští partneři postavit.

Žertovné kousky se hrají jen v Praze, Washington to chápe

Stranou pozornosti Hynka Kmoníčka nezůstalo ani dění v Sýrii. Odmítl myšlenku, že bychom z této země měli stáhnout svou velvyslankyni Evu Filipi.

„Mluvil jsem o tom s naším ministrem zahraničí. Každý, kdo dnes něco takového navrhuje, by měl současně říci, v čem a pro koho by pak byla situace výhodnější, než je teď. Řekněme teoreticky, že si uzavřeme jediný komunikační kanál, který se Sýrií dnes jako Západ máme. A potom co? Ukončí to dříve konflikt? Jak? Podle mě ani náhodou. Pomůžeme tím Česku? Jak? Tím, že si nejdřív poškodíme svoji pozici, pak dostaneme pochvalu a obratem v Damašku otevře svoje zastoupení nejspíš právě ten stát, který nás předtím pochválil za zavření a vyklizení pozic?“ zeptal se Kmoníček.

Washington prý dobře chápe, že Česká republika teď představuje jediný neruský komunikační kanál v Sýrii. „To tady ve Washingtonu dobře chápou, takže podobné žertovné kousky se hrají jen doma v Praze. Sumár – nelze se domluvit s někým tak, že s ním nemluví. To je taktika čistého pitomce, která by v tomto případě ještě navíc poškodila naši, českou roli v transatlantické vazbě,“ prohlásil Kmoníček. Parlamentní Listy

Nohavica "Hanba sláva"

Vážení,

tuto novou píseň Jarek Nohavica zazpíval na koncertě v Londýně 21.10.2016. Je to nádherná sonda naší dnešní společnosti, právě zpívaná ke svátku naší státnosti, Nohavica v ní zpívá o tom, jak „Pánbůh ztratil vliv" a že „svět není jako dřív". Za zvuku harmoniky pje: „Lidi nebaví opačné pohlaví. Chlap má chlapa rád a baba babě dává. Jedni křičí hanba hanba, druzí zase sláva sláva."

Tím ale song zdaleka nekončí. „Hned u vrat na Hrad stojí Pat a Mat, na prezidenta jdou kandidovat.

Rozlícený dav už vlaječkama mává - a jedni křičí hanba hanba, druzí zase sláva sláva," pokračuje.V druhé části řádně přitvrdí. „Když vlezeš do hoven a nevíš jak z toho ven, netoč se dokola, ať nejsi za vola.

Hovno na trenkách se špatně dolů dává. A jedni křičí hanba hanba, druzí zase sláva sláva," zvesela zpívá Nohavica.„U parlamentu spousta dementů, a uvnitř ještě víc, kurva to je hic. Večer na ČT bude to ve zprávách, jak jedni křičí hanba hanba, druzí zase sláva sláva. Pod sochou Václava, to se to nadává. A Václav na koni se trochu kaboní.

Těm vlevo chutná rum, těm vpravo černá káva. Nadávají mi pospolu, já piju kofolu," ukončil zpěvák píseň, za kterou si vysloužil bouřlivý potlesk.

Nová píseň byla v Londýně představena 21. října, na internetu byla zveřejněna o týden později.

https://www.youtube.com/watch?v=dNqvSnPtOto

George Švehla

Obrovská pocta pre Slovensko: Požehnanie pápeža pre Bratislavu na vatikánskom námestí.

Dostalo sa im veľkej cti! Veľvyslanec Slovenska pri Svätej stolici zobraľ na Námestie svätého Petra vo Vatikáne obraz Panny Márie Snežnej, určený pre kostol v Bratislave na Kalvárii.

Pri prechádzaní okolo skupinky Slovákov sa pristavil pápež František a nádhernú maľbu požehnal.

Obraz Panny Márie Snežnej daroval veľvyslanec SR pri Svätej stolici Peter Sopko farnosti Bratislava-Kalvária, ktorú spravuje rehoľa dominikánov. Po rekonštrukcii kostola bude zdobiť jeho interiér. Vyše dvojmetrové dielo videl a požehnal pre veriacich pápež František v stredu priamo vo Vatikáne. „Urobil tak pred generálnou audienciou, keď sa počas príchodu na Námestie sv. Petra pristavil na vnútornom nádvorí pri skupine zástupcov Slovenska,“ prezradil zástupca Konferencie biskupov Slovenska (KBS).

Pod dohľadom Lenina

Jiří Hrdlička - NevPes

V komentářích pod úterními Klukovskými vzpomínkami pana Čecha, jsem si všiml zmínky o časopisu Světová literatura.

To mi připomnělo jednu mou skoro příbuznou. Byla to dávná přítelkyně naší tety, a tak jsme si z ní udělali také tetu. Pro naši rodinu to byla odjakživa „teta Olinka“. Tato dáma, která nás nedávno opustila v požehnaných osmadvadesáti letech, byla léta zaměstnána v Mánesu. Nevím, jak to tam vypadá nyní, ale pamětníci si jistě vybaví, že tam byla výstavní síň a knihkupectví. A tomu všemu tam právě vládla naše teta Olinka. Pro zajímavost dodávám, že měla krásného německého ovčáka, který se tam líně válel, a když jsem ji tam v době studií pravidelně navštěvoval, venčil jsem to psisko po náplavce. Myslím, že mu říkala Hafuša.

A tato teta kromě různých publikací nejspíš doprodávala také Světovou literaturu. V době tuhé normalizace měla nařizeno, aby tento imperialistický hnus z prodejny odstranila.

Teta nebyla žádná disidentka, jen jí bylo líto to všechno jen tak poslat do stoupy. Tak vyložila na pult několik výtisků a čekala, co bude. A bylo. Občas přišel zákazník, prohlédl si vyložený sortiment a když zavadil o poněkud stranou ležící „vadné“ tiskoviny, zajiskřilo mu v očích a pár si jich zakoupil. Teta pak mezeru doplnila a jelo se dál. Po Praze se asi rozkřiklo, co mají v Mánesu na pultě, takže řada zájemců o Světovku poněkud houstla. Dokonce i jeden můj spolužák z gymnasia mi potvrdil, že si tam pár výtisků zakoupil.

Zajímavé na tom je, že tetu nikdy nikdo neudal a zásoby Světové literatury se postupně hladce rozprodaly.

Podotýkám, že mi v paměti utkvěla jedna z výstav v Mánesu pořádaných. Jednalo se o Leninovy portréty zpracované těmi nejrozmanitějšími technikami. Jeden Lenin tam byl dokonce háčkovaný.

Doprodej výtisků Světové literatury tedy vlastně probíhal pod přísným dohledem Vůdce světového proletariátu Vladimíra Iljiče Uljanova.

Věnováno památce naší tety Olgy Humplíkové.

Aborigine Historical Fact Check 3/3

by Mike Holt cirnow.com.au

Practice: Cannibalism – Female Genital Mutilation – Ritual Pack Rape – Introcision (Page 166)

In the Boulia District, about 750 kms north-west of Charleville, children who died suddenly, were eaten by the parents and their blood brothers and sisters only. The reason given was that “putting them along hole” would make them think too much about their beloved little ones! Evidence was also found that children in Noranside, Roxburgh, and Carandotta were eaten. Mr Edwards of Roxburgh reported witnessing children roasted in a native oven. Cannibalism was widespread across Queensland.

Ceremonial Female Mutilation in the Boulia District

Among the Pitta-Pitta and neighbouring tribes there is no special corrobororee for males coming of age. A *mi-ri* in the Pitta-Pitta language is a young girl when she first shows signs of puberty, i.e. the development of breasts and the presence of pubic hair. Two or three men would take the *mi-ri* out into the bush, throw her on the ground and then enlarge her vagina by tearing it downwards with the first three fingers wound round with opossum string. With that done the young bucks came from all directions to have sex with the victim. The bloody semen was collected to give to sick individuals as medicine. This ceremony was obligatory for all except the higher status women. Once a woman had been deflowered like this she was eligible to get married. She showed her status by wearing a grass necklace, a human-hair belt, or an opossum-string necklet, belt, etc.

In some other tribes an old woman lured the young girl out into the bush for the men after an old man performed the deflowering with a stone knife and his fingers. In the Upper Georgina District, about 200 km south of Mt Isa, three men from the Yaroinga tribe under the leadership of one of her future husband’s brothers would catch the young woman and throw her down lengthways, face upwards upon the back of one of the men lying face down on the ground. She was held down as another man performed the cutting ceremony. Then she was decorated in red, white and bluish green colours. From that moment on she was temporarily on loan to her future husband’s friends and others in the camp. After the cremony she was entitled to wear a white forehead band, etc.

In areas where this was practiced men also go through a similar painful “introcision”, which opens up a more or less considerable extent of the penile portion of the urethra. The unfortunate victim was thrown down to lie on the back of an individual lying face downwards. His limbs were held by several males, while another male sat astride him. The operator sat on the ground in front and made a superficial incision through skin only extending from the external meatus down to near the scrotal patch. The rest of the operation varied according to each tribe, but in essence the penis is mutilated. No male or female was allowed to marry until they had gone through the ordeal.

Tribal punishment, customary law & payback • Aboriginal tribal law is often seen as harsh and brutal, but it ensured order and discipline. Payback is the most known form of customary law.

Payback has survived until today and is still practiced which leads to conflicts between white law and tribal law.

Spearing

One of the traditional tribal punishments is **spearing** where the victim gets speared into the leg. This type of punishment is often shown in Aboriginal movies and imposed if you don’t follow the tribal law. Aboriginal man Henry Long knows a thing or two about receiving a spearing. “I got speared in the leg, too, for being cheeky. I got hit on the head, too, by all my old people. The spear came out of the calf of the leg. My old father did that. I was a cheeky bloke fighting the other fellas over some silly things I been doing in my young days. I was going with the wrong girls. My skin group is Milangka. I was with someone from a wrong skin group...

“After you’ve taken your punishment then people don’t worry about you.”

‘Singing’ a person

Being ‘sung’, sometimes also referred to as ‘pointing the bone’, is an Aboriginal custom where a powerful elder is believed to have the power to call on spirits to do ill to another Aboriginal person alleged to have committed a crime or otherwise abused their culture. Singing a person might still be practiced today. Paul Clune recounts an incident in Perth: “In March this year [2016] I sat and intermittently spoke for two hours beside a tribal man at Royal Perth Hospital who’d flown to Perth from Broome that morning. He was there because his 40-year-old large, long, tribal initiation chest scars had inexplicably and suddenly erupted into festering pus wounds. “He and I gently acknowledged that he had more than likely been sung by a Featherfoot.” A ‘featherfoot’ (or kurdaitcha man in Arrernte) denotes a sorcerer in Aboriginal spirituality.

Law grounds

Traditionally Aboriginal law was decided in councils of men and they decided matters of the land and its boundaries. These men met on **law grounds** which were usually within the boundaries of a tribes’ country. Some of these law grounds however were on the boundary itself, hence accessible for both tribes. This enabled Aboriginal people of both tribes to meet together without crossing other people’s lands. Law grounds were used not only for councils but also to put young Aboriginal men and women through traditional law. If each parent was from a different tribal group they could decide between them where each child of theirs would be initiated and at which tribe’s law ground. So much for the fiction of the peaceful hunter/gathering Aborigines. They were no better and certainly much worse than the colonizing white man. They have benefited immensely from the white man’s colonization, gaining a longer lifespan, better health, and education. Nor have they lost any so-called “sacred land”. As Australian citizens they are just as entitled to own and develop any land anywhere as much as a white man. As for claims by Aboriginal activists that so many of them in jail are “political prisoners”, it is clear this is arrant nonsense. They are in jail because they broke the law of land. Under our Constitution, which now recognizes Aboriginals as human beings and equal to all other Australians, they are bound to observe our laws. The fact is, the Aboriginals never developed a cohesive nation because they practiced a basic form of **Communism**. When no one owns anything because it is the property of the whole tribe, then there is no incentive to build and grow a better society. After all, why bother? After a few hundred centuries, certainly not 40,000 years, of Communism the height of Aboriginal inventiveness was **the stick!**

References: <http://blogs.slq.qld.gov.au/ilq/2014/08/06/roth-the-aborigines-of-rockhampton-and-surrounding-coast-districts-with-vocabularies/> http://cirnow.com.au/fileuploads/Aboriginal_History.pdf <https://quadrant.org.au/opinion/history-wars/2002/06/the-extinction-of-the-australian-pygmyies/>

P.S.

Ivan has asked me to post this response from him.... Hi Mike ,, Yes this is a very interesting read , I have been able to follow this all along the N.Q. parts. I do know my mate Rodney Liddell I first met him up in Cape York when he was camped at Weipa, when researching his book , we spent many an enjoyable hour around my camp fire , this was during the 13 years that I was conducting Camping Safari tours of 16 day duration from Cairns to Thursday Island. Rodney cause quite a lot of anguish with some of the local aboriginals ,,, so much so that the elders placed a death bounty upon him , saying that he would be fair game if he was found in their country anywhere north of Weipa . I can assure you that this was very true and that they ment exactly what they said . In his book he made several statements about the treatment of the members of the 5 tribes in Cape York , all of which

he has documented with the archive reference in the Australian Archive in Canberra. I am interested in the comments about the original tribes originating from Southern India , these tribes were also integrated with the Melanesian and Tonga people from in and around Thursday Island . When you look closely at the T.I. people you see a very different bloke they are quite large and taller than the average mainland tribal man . The people in and around the tip of Cape York at Bamaga (this was the name of the tribal chief at the time) and Seisa are from Sibi Island they were relocated there in the 1950’s because the Island if Sabi was unfit to live in as it was sinking , so the government relocated them to this new town called “Seisa “ , , this name was made up from the first letters of the 5 tribes on the island . Now if you really want to see some history I can take you to see rock drawings of Egyptian Doves ? (sailing boats), (long before the Dutch) they are in a cave just around the coast from Somerset the site of the first settlement in Cape York, later banded and relocated to Thursday Island which has a more practical anchorage . Re N.Q. natives , , , I have always believed that these people were smaller because they were jungle dewlers ,, just as the Pigmes in Africa, because of the lack of sunlight exposure . The tribe in around Innisfail to Cairns were called the “ Bama “ people , I remember them as a kid growing up in and around the rainforest when my Dad was in the timber /sawmilling business which stretched from Tully to Cooktown and the Bloomfield River area. Re the South Indian people , , I can see them in central Australia , they are of the same build tall and thin with skinny legs. As for the other tribes in and around N.Q. most of them were rounded up by the government of the day and relocated . Thus it is hard to find the real traditional tribal person from any particular part of N.Q. as I understand it . Eg. The aboriginals living over at Yarraba in Cairns all were relocated from Coen on the PDR road in Cape York . So when the “ Do Gooder’s” go to Coen for find a tribal elder for whatever the reason they are not the traditional owners at all . I do not understand why all the tribes were mixed up and relocated back in the 1900’s , but they were and so there is now a big problem that applies to all the old tribal areas in Australia . I have seen maps of some of these areas , but I am not sure if they are a true map . The original tribe in around Cairns and Kuranda still remains the “ Kookalangi “ tribe and they too are very small in build , again due to the living in the rainforest with very limited sunlight. I note the mention of Hislop in your txt , , I knew a Vic. Hislop , my Dad often spoke of him , because he referred to himself as “ Vic. Hislop a master mariner of the sea “ he lived in Cairns and made quite a name for himself in many ways . Dad used to travel up the Bloomfield river with him when he visited the company sawmill at Rosbrough the remains are still there to be seen . It was a pineapple case timber mill , the4y used to grow a lot of pineapples in the area in the old days. I remember a photo of Vic. Hislop in the Cairns Post walking a Crock on a dog chain down the street after a big flood which allowed one of his crocks to escape from his back yard pool , he has quite a collection of them. His wife was a dance teacher for graceful dancing , she was sadly killed in a hit and run car accident a few years ago in Cairns. Mate I am always interested in N.Q. history , I did,, on many occasion ,, correct the local talk-back radio host John Mc Kenzie when he used to get on his high horse about various subjects , that is the trouble with bloody Mexicans , they blow in from the south and after 5 minutes they think they know everything. Keep up the good work mate I will enjoy any info you may have or wish further regarding all of the above any time . Cheers Ivan (This one actually makes sense.) An Italian tourist asks a blonde man: "Why do scuba divers always fall backwards off their boats?" To which the blonde man replies: "If they fell forward, they'd still be in the boat."